CRKVA ISUSA KRISTA SVETACA POSLJEDNJIH DANA

Opći sabor

listopad 2008

178. POLUGODIŠNJI OPĆI SABOR
Salt Lake City
listopad 2008.

CROATIAN
119

Indeks

NEDJELJNO JUTARNJE ZASJEDANJE

NEDJELJNO POSLIJEPODNEVNO ZASJEDANJE

OPĆI SASTANAK POTPORNOG DRUŠTVA

Dobrodošli na sabor
predsjednik Thomas S. Monson

Naš je Nebeski Otac svjestan svakoga od nas i naših potreba. Budimo ispunjeni njegovim duhom dok uzimamo udjela u događajima ovoga... sabora.

Moja draga braćo i sestre, čini se da je prošlih šest mjeseci od kada smo se susreli proletjelo. Mnogo se toga dogodilo kako djelo Gospodnje napreduje neometano.

Moja je povlastica bila, uz pratnju mojih savjetnika i drugih vrhovnih autoriteta, posvetiti tri nova hrama: Curitiba, Brazil; Panama City, Panama; i Twin Falls, Idaho - što je ukupno 128 hramova u funkciji diljem svijeta.

Večer prije posvećenja svakog od ovih hramova održani su predivni društveni događaji. U Curitibi u Brazilu 4.330 članova iz hramskog okruga, uz zbor od 1.700 glasova, izvelo je iznimno nadahnjujući program s pjesmom, plesom i video prikazom. Ogromni nogometni stadion gdje se ova priredba dogodila bio je ispunjen gledateljima. Vjetar je puhao i kiša je prijetila. Tiho sam se pomolio sam se tražeći od Nebeskog Oca da s milosrđem pogleda one koji su se tako marljivo pripremili za našu priredbu, a čiji bi se kostimi i prezentacije oštetili ako bi ih obujmili pljusak ili vjetar. On je uslišao tu molitvu i obilna je kiša pala tek na kraju predstave i kasnije navečer.

Povijest Crkve u Brazilu bila je prikazana kroz pjesmu i ples. Posebno je bio dirljiv prikaz starješina Jamesa E. Fausta i Williama Granta Bangertera, koji su služili kao misionari u Curitibi 1940. godine. Kad su se njihove slike pojavile na velikim ekranima, začulo se glasno klicanje iz publike. Sve u svemu, to je bio veličanstven događaj.

U Panama Cityju u Panami, večer prije posvećenja tamošnjeg hrama, gledali smo oko 900 naših mladih koji su se okupili iz cijele Paname. Bili su odjeveni u živopisne narodne nošnje dok su plesali i iznosili poruke o obitelji, prijateljstvu i vjeri. Saznali smo da su vježbali godinu dana. Došli su iz udaljenih područja poput otoka San Blas i područja Changuinola u sjeveroistočnoj Panami. Put u glavni grad preko kopna i mora za mlade s otoka San Blas trajao je tri dana. Događaj je bio veličanstven i nadahnjujući.

U pripremi za našu nedavnu posvetu hrama u Twin Fallsu, Idaho, mjesni članovi Crkve izgradili su ogromnu pozornicu na sajmištu u Fileru, Idaho i ispunili su zemljanu arenu tratinom i drugim ukrasima, uključujući veliki vodopad koji je trebao predstavljati slapove Shoshone, popularnu znamenitost smještenu oko tri kilometra od novog hrama. U večeri predstave 3.200 mladića i djevojaka ušlo je u arenu mašući plavim i bijelim vrpcama, pretvarajući arenu u prizor velike rijeke i tekuće vode. Nazvana »Živa voda«, iz Ivana, poglavlje 4:10, 14, proslava je okupila mlade iz 14 okola u novom hramskom okrugu. Oni su kroz pjesmu i ples prikazali i ovisnost svojih duhovnih života o živoj vodi koja dolazi od Spasitelja i ovisnost svojih fizičkih života o planinskim potocima i rijekama u njihovom području. Oni od nas koji su imali povlasticu vidjeti taj događaj bili su nadahnuti i uzdignuti.

Ja sam zagovornik takvih događaja. Oni omogućuju mladima da sudjeluju u nečemu što za njih je istinski nezaboravno. Prijateljstva koja sklapaju i uspomene koje stvore bit će njihovi zauvijek.

Sljedećeg će mjeseca hram Mexico City, Mexico biti ponovno posvećen nakon opsežnog renoviranja. U sljedećim će mjesecima izgradnja drugih hramova biti dovršena i održat će se dani otvorenih vrata i posvećenja.
Ovog jutra s zadovoljstvom mogu najaviti otvaranje pet novih hramova koje će u narednim mjesecima i godinama biti izgrađeni na sljedećim mjestima: Calgary, Alberta, Kanada; Cordoba, Argentina; područje Kansas Cityja; Philadelphia, Pensilvania i Rim, Italija.

Braćo i sestre, naši misionari koji služe diljem svijeta nastavljaju potragu za tražiteljima istina koje se nalaze u evanđelju Isusa Krista. Crkva postojano raste, kao što je rasla od svoje organizacije prije više od 178 godina.

Moja je povlastica bila proteklih šest mjeseci susresti se s vođama zemalja i predstavnicima vlada. Oni s kojima sam se susreo njeguju naklonost prema Crkvi i njezinim članovima i bili su spremni na suradnju i od pomoći. Ostaju, međutim, područja u svijetu gdje je naš utjecaj ograničen i gdje nam nije dozvoljeno slobodno pronositi evanđelje. Kao što je to učinio predsjednik Spencer W. Kimball prije 32 godine, ja vas usrdno potičem da se molite za otvaranje tih područja, kako bismo s njima mogli podijeliti radost evanđelja. Kada smo se tada molili odazvavši se na molbu predsjednika Kimballa, vidjeli smo kako se čuda događaju kada su se zemlja za zemljom, prethodno nedostupne Crkvi, otvarale. To će se ponovno dogoditi kada se budemo molili s vjerom.

A sad, moja braćo i sestre, došli smo ovdje primiti upute i nadahnuće. Neki su od vas novi u Crkvi. Želimo vam dobrodošlicu. Neki se od vas bore s problemima, izazovima, razočaranjima i gubicima. Volimo vas i molimo se za vas. Mnoge će poruke biti iznesene tijekom sljedeća dva dana. Uvjeravam vas da su se muškarci i žene koji će vam se obratiti molili oko toga što trebaju reći. Bili su nadahnuti i potaknuti dok su tražili nebesku pomoć i vodstvo.

Naš je Nebeski Otac svjestan svakoga od nas i naših potreba. Budimo ispunjeni njegovim Duhom dok uzimamo udjela u događajima ovoga 178. polugodišnjeg Općeg sabora Crkve.

To je moja iskrena molitva i molim u ime Isusa Krista. Amen.

Neka to učini s jednostavnošću
starješina L. Tom Perry
iz Zbora dvanaestorice apostola

U našoj potrazi da steknemo olakšanje od životnih stresova, predano težimo ka načinima da pojednostavimo naše živote.

Oni među nama koji su ovdje već neko vrijeme, a starješina Wirthlin i ja smo ovdje prilično dugo, prepoznali smo određene uzorke u životnim kušnjama. Postoje ciklusi dobrih i loših razdoblja, uspona i padova, razdoblja radosti i tuge, i razdoblja obilja kao i oskudijevanja. Kad naši životi

krenu u nepredvidivom i neželjenom smjeru, ponekad osjetimo stres i tjeskobu. Jedan od izazova ovog smrtnog iskustva je ne dopustiti da stresne situacije i napori života uzmu najbolje od nas – izdržati različita razdoblja u životu ostavši pozitivni, pa čak i optimistični. Možda bismo kad udare teškoće i izazovi, trebali imati ove riječi nade Roberta Browninga urezane u naše misli: »Najbolje tek dolazi« (»Rabbi Ben Ezra«, Charles W. Eliot, ur. *The Harvard Classics,* 50 svezaka [1909-1910], 42:1103). Ne možemo predvidjeti sve teškoće i životne oluje, čak ni one koje su odmah iza ugla, no kao osobe koje imaju vjeru i nadu, znamo bez tračka sumnje da je evanđelje Isusa Krista istinito, i da najbolje tek dolazi.

Sjećam se određenog razdoblja u svom životu kad sam bio pod neuobičajenim stresom. Imao sam teškoća sa zaposlenjem, a u isto vrijeme mojoj je ženi dijagnosticirana životno opasna bolest. To je bio jedan od onih trenutaka kad sam imao osjećaj da je neprijatelj krenuo u izravni napad na mene i moju obitelj. U dane kad su stres i tjeskoba našeg kaotičnog života trebali uzeti najbolje od nas, moja smo žena i ja pronašli način da ih ublažimo.

Odvezli smo se na mjesto udaljeno svega nekoliko milja od našeg doma kako bismo se na kratko maknuli od naših nevolja, razgovarali i pružili jedno drugome emocionalnu utjehu. To mjesto je bilo Walden Pond. Bilo je to prekrasno jezerce okruženo šumom. Kad je moja žena imala dovoljno snage, pošli bismo u šetnju oko jezera. Preostalih dana, kad nije osjećala dovoljno energije za šetnju, sjedili bismo u automobilu i razgovarali. Walden Pond bilo je naše posebno mjesto za odmor, razmišljanje i iscjeljivanje. Možda je to bilo zbog povijesti tog mjesta – njegove povezanosti s naporima Henryja Davida Thoreaua da se odvoji od svjetovnoga na nekoliko godina – Walden Pond nam je pružio toliko nade zbog jednostavnosti i obnavljajuće utočište od naših iznimno složenih života.

Thoreau je u ožujku 1845. godine odlučio povući se na obale Walden Ponda i provesti dvije godine pokušavajući shvatiti što je zapravo život. Smjestio se je na zemljištu svog dobrog prijatelja Ralpha Walda Emersona. Kupio je staru brvnaru od zaposlenika na željeznici isrušio je.Od građe brvnare i iz šume sagradio svoju kolibu. Vodio je detaljne financijske zapise, i zaključio je da je za dom i slobodu potrošio svega $28,12. Zasadio je vrt gdje je uzgajao grašak, krumpire, kukuruz, grah i repu kako bi uzdržavao svoj jednostavan život. Zasadio je dva i pol hektara graha s namjerom da stekne malu zaradu kako bi podmirio svoje potrebe. Doista mala zarada: $8,71.

Thoreau je živio prilično neovisno o svom dobu. U svojoj kolibici nije imao ni sat ni kalendar. Proveo je vrijeme pišući i proučavajući ljepote i čuda prirode koje ga okružuju, uključujući biljke ptice i životinje u tom području. Nije živio životom pustinjaka – posjećivao je mjesto Concord većinu dana i pozivao druge da ga posjete u njegovoj kolibi radi prosvijetljenih razgovora. Nakon dvije godine, ostavio je svoju kolibu bez žaljenja. Smatrao je vrijeme koje je prošlo dovoljnim kako bi ostvario svoju svrhu – iskusio duhovne pogodnosti pojednostavljenog životnog stila. Također je osjetio da ga čekaju druga životna iskustva. Bilo je vrijeme krenuti dalje i istražiti druge mogućnosti.

Iz svog iskustva na Walden Pondu, Thoreau je utvrdio da postoje samo četiri stvari koje čovjek doista treba: hrana, odjeća, sklonište i gorivo. Želio bih proširiti svaku od te četiri temeljne životne potrebe, kao i duhovne pogodnosti pojednostavljenog stila života.

Prva potreba je hrana. Kao članovi Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana mi posjedujemo svetu spoznaju kroz obnovljenu istinu o odnosu između tijela i duha. Nauk i savezi 88:15 navode: »Duh i tijelo duša su čovječja.« Kako bi nas blagoslovio tjelesno i duhovno, Gospodin nam je također objavio zakon zdravlja, govoreći nam koja je hrana i koje su tvari dobre za tijelo, a koje nisu. S tim uputama dolazi i obećanje koje se nalazi u 89. odsjeku Nauka i saveza:

»A svi sveci koji se spomenu obdržavati i izvršavati ove izreke, hodeći u posluhu zapovijedima, primit će zdravlje u pupak svoj i moždinu u kosti svoje.

I naći će mudrost i veliko blago spoznaje, to jest, blago skriveno.

Trčat će, a neće se zamarati, i hodat će, a neće malaksati.

A ja, Gospod, dajem im obećanje da će ih anđeo zatornik mimoići, kao i sinove Izraelove, i neće ih pobiti« (NiS 89:18-21).

Ne postoji bolji savjet vezano uz Riječ mudrosti od onoga koji se nalazi u brošuri *Za snagu mladih.* Ona kaže:

»Gospodin vam je zapovjedio da se dobro brinemo za svoje tijelo. Kako bismo to činili, obdržavajte Riječ mudrosti, koju nalazimo u Nauku i savezima 89. Jedite zdravu hranu, redovito vježbajte i dovoljno spavajte. Kada sve to činite, ostat ćete slobodni od svih štetnih ovisnosti i imati kontrolu nad svojim životom. Dobit ćete blagoslove zdravog tijela, budnog razuma i vodstva Duha Svetoga...

Bilo koja vrsta droge, kemikalija ili opasnih navika koji se koristi da se potaknu osjetila ili da postanete 'high' može uništiti vašu tjelesnu, mentalnu i duhovnu dobrobit. Ovo uključuje teške droge, lijekove koji se dobivaju na recept ili se mogu kupiti u ljekarni a mogu se zlorabiti kao i kemijske supstance koje se nalaze u kućanstvu«([2001], 36--37).

Mi ne želimo naštetiti svojim smrtnim tijelima jer ona su dar od Boga, a dio velikog nauma sreće našeg Nebeskog Oca je sjedinjenje naših besmrtnih tijela s našim duhovima.

Druga osnovna potreba je naša odjeća. Pojednostavljeni život koji donosi duhovne blagoslove zahtijeva nošenje jednostavne i skromne odjeće. Naša odjeća i izgled šalju poruku drugima o tome tko smo i to također utječe na način na koji se ponašamo pred drugima. Kad smo obučeni skromno, mi pozivamo i Duha Gospodnjeg da bude naš štit i zaštita.

Svjetovni trendovi u ženskoj modi uvijek privlače ekstreme. Sa svojim najnovijim stilovima čini se da mnogi modni dizajneri pokušavaju napraviti dvije ili tri haljine od materijala potrebnog za jednu. Najčešće uzimaju previše s gornje i previše s donjeg dijela ženske odjeće, a povremeno malo uzmu i sa sredine. Muška moda također usvaja ekstremne stilove. U moje doba to bi se zvalo neurednim i neprimjerenim. Vjerujem da vrlo slobodnu odjeću gotovo uvijek slijedi vrlo slobodno ponašanje.

Mnogi od vas previše pokušavaju biti jedinstveni u svom oblačenju i izgledu kako biste privukli ono što bi Gospodin smatrao pogrešnom pažnjom. U priči o stablu života u Mormonovoj knjizi, ljudi čiji »način njihova odijevanja bijaše veoma otmjen« su oni koji su se izrugivali onima koji su blagovali od ploda sa stabla. Osvješćuje misao da su modno osviješteni izrugivači u velikoj i prostranoj zgradi bili odgovorni za sramoćenje mnogih, a oni koji su bili posramljeni »zastraniše na staze zabranjene i izgubiše se« (1. Nefi 8:27-28).

Predsjednik N. Eldon Tanner jednom nas je upozorio ovim riječima: »Skromnost u odijevanju je kvaliteta uma i srca, koja nastaje poštivanjem samoga sebe, bližnjih i Stvoritelja svih nas.

»Skromnost odražava stav poniznosti, pristojnosti i primjerenosti. U skladu s tim načelima i vođeni pomoću Duha Svetoga, neka roditelji, učitelji i mladi detaljno razgovaraju o oblačenju, izgledu i osobnom predstavljanju, te slobodnim opredjeljenjem prihvate odgovornost i odaberu ispravno« (»Friend to Friend« *Friend*, lipanj 1971, 3).

Sada se vratimo na Thoreauovu treću potrebu, koja se odnosi na sklonište. Novine su prepune izvješća o sadašnjoj krizi u stanovanju. Mi smo potaknuti na gotovo svakom općem saboru Crkve kojeg se mogu prisjetiti da ne živimo izvan naših mogućnosti. Naš bi prihod trebao odrediti kakav si smještaj možemo priuštiti, a ne susjedov veliki dom preko puta.

Predsjednik Heber J. Grant je jednom rekao:
»Od mojih najnovijih sjećanja, od vremena Brigham Younga do sada, slušao sam ljude kako stoje na govornici... potičući ljude da ne ulaze u dug. I ja vjerujem da su većina naših nevolja danas rezultat neuspjeha da se držimo tog savjeta« (Conference Report, listopad 1921, 3).

Jedan od najboljih načina da pojednostavimo svoje živote je da slijedimo savjet koji smo toliko često primili da živimo prema našim mogućnostima, izbjegavamo dug i štedimo za kišne dane. Trebali bismo primjenjivati i povećavati naše navike štedljivosti, radišnosti i ekonomičnosti. Članovi dobro organizirane obitelji ne plaćaju kamate, oni ih zarađuju.

Thoreauova posljednja potreba je gorivo. Slušamo dosta o gorivu i energiji – o njihovim visokim troškovima i ograničenim zalihama, našoj nesigurnoj i nepredvidivoj ovisnosti o dobavljačima i potrebi za novim i održivim izvorima energije. Ostavit ću raspravu o ovim kompliciranim pitanjima vođama vlade i gospodarstva. Gorivo o kojem želim govoriti je duhovno gorivo.

Gospodin nam je dao predivan naum o tome kako mu se možemo vratiti, no dovršavanje našeg smrtnog putovanja zahtijeva duhovno gorivo. Želimo oponašati pet mudrih djevica koje su pohranile dovoljno goriva da prate mladoženju kad je došao (vidi Matej 25:6-10). Što je potrebno da se održi dovoljna zaliha duhovnog goriva? Moramo steći spoznaju o Božjem vječnom naumu i našoj ulozi u njemu, a tada ćemo pravednim življenjem, predavanjem naše volje volji Gospodnjoj, primiti obećane blagoslove.

Kao što je starješina William R. Bradford podučio na ovoj govornici:
»Pravednost posjeduje veliku jednostavnost. U svakoj situaciji s kojom se suočavamo u životu postoji ili pravi ili pogrešan put. Ako odaberemo pravi put, naša djela podržavaju načela pravednosti, u kojima je moć s nebesa. Ako odaberemo pogrešan put i djelujemo prema toj

odluci, ne postoji nebesko obećanje ili moć, i mi smo sami i osuđeni na neuspjeh« (»Righteousness», *Liahona*, siječanj 2000,103).

Neposredno prije Thoreauove smrti, pitali su ga je li sklopio mir s Bogom. Odgovorio je: »Nije mi poznato da smo se ikada svađali« (Mardy Grote, sast.,*Viva la Repartee* [2005], 181).

U našoj potrazi da steknemo olakšanje od životnih stresova, predano težimo ka načinima da pojednostavimo naše živote. Uskladimo se s nadahnutim savjetom i vodstvom koje nam je Gospodin dao u velikom naumu sreće. Budimo dostojni društva Svetog Duha i slijedimo vodstvo Duha dok upravljamo ovim smrtnim putovanjem. Pripremimo se ostvariti konačnu svrhu ovo smrtnog iskušenja – vratiti se i živjeti s našim Nebeskom Ocem, to je moja molitva u ime Isusa Krista. Amen.

Zato idite
sestra Silvia H. Allred
prva savjetnica u Vrhovnom predsjedništvu Potpornog društva

Svi možemo sudjelovati u misionarskom radu. To je Gospodnje djelo i on će nam pomoći da ga izvršimo.

Gospodin je podučio: »Tko se ne rodi od vode i Duha Svetoga, taj ne može ući u kraljevstvo nebesko.«[1] Krštenje je, stoga, presudno za spasenje.

Prije nego što je uskrsli Spasitelj uzašao na nebo, podučio je svoje učenike: »Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim! Krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga! Učite ih da vrše sve što sam vam zapovjedio!«[2]

U vrijeme obnove, ponovio je svoj nalog: »Vi ste, dakle, pozvani da izvikujete obraćenje narodu ovomu.«[3]

Gospodnja Crkva ima odgovornost propovijedati evanđelje po svijetu. To je temelj misionarskog rada, a dužnost naših misionara je da »pozov[u] druge da dođu Kristu pomažući im da prime obnovljeno evanđelje kroz vjeru u Isusa Krista i njegovo pomirenje, pokajanje, krštenje, primanje dara Duha Svetoga i izdržavanje do kraja«[4].

Željela bih govoriti i svjedočiti o značajnom utjecaju i blagoslovima misionarskog rada u životima obraćenika, budućih naraštaja i misionara, te kako možemo sudjelovati u misionarskom radu.

Jednog predivnog jutra u kolovozu, kada sam imala 14 godina, na naša su vrata pokucali starješina Prina i starješina Perkins. Počeli su podučavati moju obitelj o pravoj naravi Boga. Tijekom posjeta koji su uslijedili, podučavali su nas kako da se molimo. Također su nas podučavali o obnovi i naumu spasenja. Nakon trećeg ili četvrtog posjeta, većina članova moje obitelji prestalo je slušati misionare, osim moje 17-godišnje sestre Dine i mene. Obje smo

osjećale svjedočanstvo Svetoga Duha u našim srcima i primile duhovnu potvrdu da je poruka istinita.

Kupile smo Mormonovu knjigu i počele je čitati. Svakog dana, nakon škole, utrkivale smo se do kuće koja će prije doći do knjige. Dok je ona koja je stigla prva čitala knjigu, druga je nestrpljivo čekala do večere, jela na brzinu, a zatim je bio red na nju da čita do počinka. Osjećale smo veliko uzbuđenje. Počele smo odlaziti u Crkvu i ubrzo smo pozvane da se krstimo. Naš je otac odmah dao svoje dopuštenje, no majka je oklijevala, i bio je potreban još jedan mjesec da je nagovorimo da potpiše odobrenje. Na dan našeg krštenja, ona i ostala naša braća i sestre došli su po prvi put u Crkvu. Osjetila je Duha. Nakon što je čula naša svjedočanstva, otišla je do misionara i zamolila ih da je počnu ponovno podučavati. Nekoliko tjedana kasnije, ona i naše mlađe sestre i braća bili su kršteni. Moj se život zauvijek promijenio, a evanđelje Isusa Krista postalo je glavna sila u mom životu.

Riječi ne mogu izraziti duboke osjećaje zahvalnosti za Gospodina i misionare koje je poslao u naš dom. Gospodin me je blagoslovio znanjem o obnovljenom evanđelju i osjetila sam žurnost da podijelim to znanje s drugima. Željela sam biti misionarka.

U roku od nekoliko mjeseci, moja sestra Dina i ja pozvane smo kao mjesne misionarke u San Salvadoru. Taj poziv nam je dao priliku da idemo od vrata do vrata i širimo radosnu vijest obnovljenog evanđelja Isusa Krista i dovedemo mnoge ljude do voda krštenja. S vremenom smo obje služile cjelodnevnu misiju u misiji Središnja Amerika.

Moja je misija imala veliki utjecaj na moj život. Naučila sam se više uzdati u Gospodina, tražiti vodstvo Duha i osjećati silnu ljubav za Božju djecu. Moje poznavanje Svetih pisama i moje razumijevanje nauka je poraslo. Porasla je i moja želja da budem poslušna i da obdržavam zapovijedi u cijelosti. Moje je svjedočanstvo o Spasitelju i njegovom beskonačnom pomirenju bilo osnaženo. Moja su misionarska iskustva postala dio toga tko sam i što sam. Misionarski rad postao je moja strast. Utjecao je na moj život i na život moje obitelji više od bilo čega drugoga.

Starješina Jeffrey R. Holland opisuje utjecaj koji je njegova misija imala na njegov život sljedećim riječima: »Moja misija mi znači sve 47 godina nakon što se dogodila. Možda je prošao jedan dan u tih 47 godina da se nisam sjetio svoje misije; jedino nisam siguran koji je to dan bio.«[5]

Prije par godina, moj je unuk Christian navršio osam godina i planirao je svoje krštenje s velikim iščekivanjem. Zamolio je svoju majku da ja budem jedan od govornika i ispričam svoju priču o obraćenju. Kad sam ga pitala zašto je htio da ja to učinim, odgovorio je: »Bako, to je toliko važno. Da li shvaćaš, da ti nisi prihvatila evanđelje, ja se ne bih krstio? Čak ne bih ni bio ovo što jesam.«

Ne znam shvaćaju li misionari daleki doseg njihovog rada. U mojoj vlastitoj obitelji, blagoslovi evanđelja su sada dotaknuli četiri naraštaja. Nije li predsjednik Gordon B. Hinckley rekao da »kada spasimo djevojčicu, mi spasimo naraštaje«?[6] Udala sam se u hramu i imamo osmero djece. Svi su vjerni članovi Crkve i primili su hramsko podarivanje. Šestero ih je sada vjenčano i imaju svoju djecu. U ovom trenutku ima nas 34. I to nije sve. I moj suprug i ja služili smo misiju, i naša dva sina i tri naše kćeri također su služili misiju. Zajedno smo pomogli stotinama ljudi da

prihvate evanđelje u mnogim zemljama. Neki od tih obraćenika i njihova djeca također su služili misiju.

Misionarski rad je krvotok Crkve. Ne postoji veće djelo, ne postoji važnije djelo. Ono blagoslivlja živote svih onih koji u njemu sudjeluju. Nastavit će blagoslivljati buduće naraštaje.

Možda ćete se pitati: Kako mogu pomoći u misionarskom radu? Na koje načine mogu sudjelovati? Postoje dvije temeljne istine koje treba imati na umu dok se upuštate u to djelo. Prvo, imajte jasno razumijevanje da Bog voli svu svoju djecu i želi njihovo spasenje. U Nauku i savezima 18:13 čitamo: »A kolika je radost u duši koja se obrati!« Drugo, naša poruka o Kristu i njegovom obnovljenom evanđelju je najvažniji dar kojeg možete dati.

Kao što je navedeno u priručniku Propovijedaj moje evanđelje, misionarski rad je pothvat koji se sastoji iz četiri dijela: pronalaženje istraživača, podučavanje i krštenje, druženje s novim članovima i druženje s manje aktivnim članovima i njihovo podučavanje.[7] Svaki član Crkve, djeca, mladež ili odrasli, mogu pomoći u bilo kojem ili u svakom od tih dijelova.

Započnite tako da budete dobar susjed i dobar prijatelj. Postavite primjer pravednosti i dobrote. Neka vaš osmjeh zrači ljubav, mir i sreću. Živite život usredotočen na evanđelje.

Zatim budite određeniji u svom misionarskom djelovanju. Dopustite mi da predložim neke ideje. Možda ćete pronaći dvije ili tri koje će upaliti za vas.

- Ako imate djecu kod kuće, pomognite im da se pripreme za misionarsku službu.

- Pripremite sebe za misionarsku službu.

- Pozovite obitelj i prijatelje da poslušaju misionare ili da dođu na crkvene sastanke i aktivnosti.

- Pratite misionare u domovima istraživača, ili pozovite misionare da podučavaju ne-članove u vašem domu.

- Pozovite ljude na kućnu obiteljsku večer u vašem domu.

- Pozovite ljude u centar za obiteljsko rodoslovlje ili im pomognite u istraživanju obiteljskog rodoslovlja.

- Dajte preporuke misionarima. Članovi mogu biti najveći i najbolji izvor preporuka.

- Iznesite svoja uvjerenja i svjedočanstvo s prijateljima i članovima obitelji koji nisu članovi.

- Tražite prilike da posegnete prema drugima.

- Pružite ruku prijateljstva istraživačima i novim obraćenicima.

- Potrudite se u pronalaženju onih koji traže istinu.

• Ukoliko imate članove obitelji ili prijatelje na misiji, pošaljite im pisma koja odašilju poruku ljubavi i ohrabrenja i molite se za njih.

Iskusit ćete radost u plodovima svoga rada. Veći entuzijazam za misionarsko djelo osnažit će vaš cijeli odjel ili ogranak. Cijela će Crkva osjetiti učinke vašeg rada.

Kad je naša kći Margie išla u drugi razred, pozvala je najbolju prijateljicu da s njom ide u Malu školu. Obje su bile zadužene za prezentaciju na sakramentalnom sastanku. Otac njezine prijateljice je ranije odbio misionare, no kad se Margie pojavila u njegovoj kući s punim rukama crkvenih brošura, pažljivo je slušao njezina jednostavna objašnjenja, svjedočanstvo o Josephu Smithu i prvoj viziji. Nije samo dopustio svojoj kćerki da nastavi ići u Malu školu, već joj je dozvolio da primi lekcije od misionara i da se krsti. On i njegova žena došli su na krštenje.

Svi možemo sudjelovati u misionarskom radu. To je Gospodnje djelo i on će nam pomoći da ga izvršimo. Njegovo evanđelje mora ići svakom narodu, a mi možemo biti oruđa u njegovim rukama da blagoslovimo živote drugih dijeleći s njima njegovu istinu. Bit ćemo uvelike blagoslovljeni u procesu.

Mi smo djeca Nebeskog Oca koji nas voli. On je poslao svog Sina da otvori vrata kako bismo mi mogli zauvijek živjeti s njim. O tome svjedočim u ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE
1. Ivan 3:5
2. Matej 28:19-20
3. NiS 18:14
4. Propovijedaj moje evanđelje (2004), 1
5. Jeffrey R. Holland, »The Atonement« (seminar za nove predsjednike misija, 26. lipnja 2007), 1.
6. Gordon B. Hinckley, »Our Responsibility to Our Young Women«, *Ensign*, rujan 1988, 8
7. Propovijedaj moje evanđelje, 219.

Vi znate dovoljno
starješina Neil L. Andersen
iz predsjedništva Sedamdesetorice

Kao sljedbenici Gospodina Isusa Krista, imamo ogromna duhovna spremišta svjetla i istine koja su nam dostupna... U naše dane teškoća, mi biramo put vjere.

Radujem se s vama što smo članovi Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana. Kada je predsjednik Monson iznio prekrasnu vijest o pet novih hramova, mislio sam kako smo širom svijeta, na svakom kontinentu, u velikim gradovima i malim selima, velika obitelj vjernika. Zajedno smo započeli naš put prema vječnom životu. To je putovanje nad putovanjima. Idemo naprijed preuzimajući »ime Kristovo s odlukom da mu služi[mo] do svršetka«.[1]

Iako postoji mnogo iskustava poput onoga kojeg imamo danas, punih duhovne moći i potvrde, također ima dana kad osjećamo neadekvatnost i nespremnost, kad sumnja i kaos prodru u naš duh, kad nam je teško pronaći naš duhovni temelj. Dio naše pobjede kao Kristovih sljedbenika je u onome što činimo kad se pojave ti osjećaji.

Prije gotovo 40 godina, dok sam razmišljao o izazovima misije, osjećao sam se neadekvatno i nespremno. Sjećam se da sam se molio: »Nebeski Oče, kako mogu služiti misiju kad znam toliko malo?« Vjerovao sam u Crkvu, no osjećao sam da je moje duhovno znanje vrlo ograničeno. Dok sam se molio, ispunila me je misao: »Ne znaš sve, ali znaš dovoljno!« To uvjerenje dalo mi je hrabrosti da poduzmem sljedeći korak na misiji.

Naše duhovno putovanje je doživotni proces. Ne znamo sve na početku ili čak tijekom puta. Naše obraćenje dolazi korak po korak, redak po redak. Prvo gradimo vjeru u Gospodina Isusa Krista. Mi cijenimo načela i uredbe pokajanja, krštenja i primanja dara Duha Svetoga. Uključujemo stalnu predanost molitvi, spremnost na poslušnost i stalno svjedočanstvo Mormonove knjige. (Mormonova knjiga je snažna duhovna njega.)

Mi tada ostajemo čvrsti i strpljivi dok napredujemo kroz smrtnost. Povremeno će Gospodinov odgovor biti » Ne znaš sve, ali znaš dovoljno« – dovoljno da obdržavaš zapovijedi i činiš ispravno. Sjetite se Nefijevih riječi: »Znam da on djecu svoju ljubi, ipak, ne znam što sve to znači.«[2]

Jednom sam posjetio misiju u južnoj Europi. Došao sam na dan kad se novi misionar pripremao vratiti kući vlastitom odlukom. Imao je kartu kako bi se vratio sljedeći dan.

Sjeli smo zajedno u domu predsjednika misije. Misionar mi je ispričao o svom izazovnom djetinjstvu, poremećaju s učenjem, seljenjem od jedne obitelji do druge. Iskreno je govorio o svojoj nesposobnosti da nauči novi jezik i prilagodi se novoj kulturi. Zatim je dodao: »Brate Andersen, ja čak ne znam da li me Bog voli.« Kad je rekao te riječi, osjetio sam siguran i silan osjećaj koji je ušao u moj duh: »On zna da ga volim. On to zna.«

Pustio sam ga da nastavi još nekoliko minuta, a zatim sam rekao: »Starješino, suosjećam s većinom stvari koju si rekao, no moram te ispraviti u jednoj stvari: ti znaš da te Bog voli. Ti to znaš.«

Kad sam mu izrekao te riječi, isti Duh koji je govorio meni, obratio se i njemu. Pognuo je svoju glavu i počeo plakati. Ispričao se. »U pravu ste, brate Andersen«, rekao je, »ja znam da me Bog voli, ja to znam.« On nije znao sve, ali je znao dovoljno. Znao je da ga Bog voli. To dragocjeno duhovno znanje bilo je dovoljno da se njegova sumnja zamijeni s vjerom. Pronašao je snagu kako bi ostao na svojoj misiji.

Braćo i sestre, svatko od nas ima trenutke duhovne moći, trenutke nadahnuća i objave. Moramo ih duboko uroniti u odaje naše duše. Kad to činimo, pripremamo našu duhovnu smočnicu za trenutke osobnih izazova. Isus reče: »Stoga odlučite u svojim srcima da ćete učiniti stvari kojima ću vas ja podučiti i koje ću vam zapovjediti.«[3]

Prije nekoliko godina kćerka mog prijatelja poginula je u tragičnoj nesreći. Nade i snovi su se raspršili. Moj prijatelj osjetio je nepodnošljivu tugu. Počeo je dovoditi u pitanje ono što je naučio i što je podučavao kao misionar. Njegova mi je majka napisala pismo i zamolila da ga blagoslovim. Kad sam položio ruke na njegovu glavu, osjetio sam da mu trebam reći nešto o čemu nisam ranije u potpunosti razmišljao na isti način. Misao koja mi je došla je bila: vjera nije samo osjećaj; ona je odluka. On treba odabrati vjeru.

Moj prijatelj nije znao sve, ali je znao dovoljno. Odabrao je put vjere i poslušnosti. Kleknuo je na koljena. Njegova se je duhovna ravnoteža vratila.

Prošlo je nekoliko godina od tog događaja. Nedavno sam primio pismo od njegovog sina koji sada služi misiju. Bilo je puno uvjerenja i svjedočanstva. Dok sam čitao njegovo predivno pismo, vidio sam kako je očeva odluka ispunjena vjerom u teškim trenucima duboko blagoslovila sljedeći naraštaj.

Izazovi, teškoće, pitanja, sumnje – to su dijelovi naše smrtnosti. No mi nismo sami. Kao sljedbenici Gospodina Isusa Krista, imamo ogromna duhovna spremišta svjetla i istine koja su nam dostupna. Strah i vjera ne mogu biti zajedno u našim srcima istovremeno! U naše dane teškoća, mi biramo put vjere. Isus reče: »Ne boj se! Samo vjeruj!«[4]

Tijekom godina mi stalno iznova poduzimamo te važne duhovne korake. Počinjemo uviđati da »onaj tko primi svjetlost i ustraje u Bogu, prima sve više svjetlosti, i ta svjetlost postaje sve svjetlija i svjetlija sve do dana savršenosti.«[4] Naša su pitanja i sumnje riješeni ili nas manje zabrinjavaju. Naša vjera postaje jednostavna i čista. Spoznajemo ono što već znamo.
Isus reče: »Ako ponovno ne postanete kao mala djeca, sigurno nećete ući u kraljevstvo nebesko.«[6]

Hadley Peay sada ima sedam godina. Rođena je s vrlo teškim poremećajem sluha koji zahtijeva opsežnu operaciju kako bi ona barem malo čula. Njezini su roditelji pohađali dugotrajnu obuku da joj pomognu naučiti govoriti. Hadley i njezina obitelj veselo su se prilagodili izazovima njezine gluhoće.

Jednom, kad je Hadley imala četiri godine, stajala je u redu za blagajnu u trgovini sa svojom majkom. Pogledala je iza sebe i vidjela malog dječaka koji je sjedio u invalidskim kolicima. Primijetila je da dječak nije imao noge.

Iako je Hadley naučila govoriti, imala je problema s kontroliranjem snage svoga glasa. Svojim je glasnim glasom pitala svoju majku zašto maleni dječak nema noge.

Njezina je majka tiho i jednostavno objasnila Hadley da »Nebeski Otac stvara svu svoju djecu drugačijom«. »U redu«, odgovorila je Hadley.

Zatim se je Hadley neočekivano okrenula prema malenom dječaku i rekla: »Jesi li znao da moje uši nisu radile kad me je Nebeski Otac stvorio? Zbog toga sam posebna. Tebe je stvorio bez nogu i zbog toga si poseban. Kad Isus dođe, ja ću tebe moći čuti, a ti ćeš dobiti svoje noge. Isus će sve ispraviti.«

»Ako… ne postanete kao mala djeca, sigurno nećete ući u kraljevstvo nebesko.«

Hadley je znala dovoljno.

Isus jest Krist. On je uskrsnuo. On je naš Spasitelj i Otkupitelj. Sve će biti ispravljeno kad se ponovno vrati. Ovo je njegovo sveto djelo. Kroz proroka Josepha Smitha, njegovo je svećeništvo obnovljeno na zemlji, a Thomas S. Monson je danas njegov prorok. O tome svjedočim u ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE
1. Moroni 6:3
2. 1. Nefi 11:17
3. Prijevod Josepha Smitha, Luka 14:28
4. Marko 5:36
5. NiS 50:24
6. Matej 18:3

Zato što je moj otac čitao Mormonovu knjigu
starješina Marcos A. Aidukaitis
iz Sedamdesetorice

Pozivam sve one koji me čuju danas da čitaju Mormonovu knjigu i primijene obećanje koje ona sadrži. Oni koji to učine znat će da je knjiga istinita.

Dobro jutro, draga braćo i sestre. Osjećam duboku radost i čast što vam se danas mogu obratiti. Molim se da Bog usmjerava moje riječi i da njegov Duh može biti sa svima nama kako bi »onaj koji propovijeda i onaj koji prima [mogli] razumij[eti] jedan drugoga i [da se] obojica… [mogu] uzajamno poti[cati] i rad[ovati]« (NiS 50:22).

Smatram da je 2. lipanj 1940. bio vrlo važan dan u povijesti moje obitelji. Tog je dana moj otac kršten u ovoj Crkvi.

Pišući svojem ocu, starješina Jack McDonald, jedan od misionara koji je krstio mojeg oca, opisao je taj dan ovim riječima:

»Posljednja nedjelja bila je posebice lijep dan. Mi, misionari, otišli smo na osamljeno mjesto u prirodi uz obalu rijeke, i tamo smo starješina Jones i ja [starješina McDonald] izvršili naše prvo krštenje. Antony Aidukaitis ušao je u ledenu vodu i postao član Crkve… Sve je bilo savršeno. Nebo tako plavo, krajolik tako miran i zelen, tako očaravajući da nitko od nas nije mogao ne osjetiti prisutnost nekog većeg utjecaja.

[Hodajući] s našim novim članom, rekao je da jednostavno ne može opisati koliko mu je bio predivan ovaj dan, kako se zapravo osjećao kao novi čovjek. To je bilo naše prvo krštenje, ali niti ja, niti itko drugi ne zaslužujemo zaslugu za to. On se sam obratio.«

Taj događaj promijenio je povijest mojeg života. Nisam siguran je li moj otac mogao uvidjeti mudrost svojeg djela, ali ga zbog toga što je učinio tog dana. Preminuo je prije više od 30 godina, no ja ću poštivati i blagoslivljati njegovo ime zauvijek.

Moj otac bio je sin Litavaca, ali je rođen u Škotskoj. Preselio se u Brazil dok je još bio mlad. Njegova sposobnost govora na engleskom jeziku olakšala je njegovo obraćenje, budući da je mogao čitati Mormonovu knjigu na engleskom jeziku, a još uvijek nije postojao pouzdan prijevod na portugalski jezik. Zbog te jezične barijere moja se majka pridružila Crkvi tek nekoliko godina kasnije, a kada se pridružila postala je drugima snažan primjer predanosti i Božje ljubavi u našoj obitelji. Ona sada ima 92 godine i danas je ovdje. Vrlo sam radostan što joj mogu reći da je volim zbog njezine velike vjernosti. Zauvijek ću poštivati i blagoslivljati i njezino ime.

Divim se hrabrosti koju je moj otac imao da bude kršten u Crkvi unatoč okolnostima s kojima se suočavao u tom trenutku. To nije bilo lako za njega. Njegova supruga nije krštena s njim. Poroci ispijanja alkohola i pušenja bile su snažne kušnje za njega. Bio je siromašan. Njegova majka je bila protiv njegovog priključenja Crkvi i rekla mu je kako ga neće smatrati svojim sinom ukoliko bude kršten. S manje od 300 članova u Brazilu, Crkva nije imala niti jednu kapelu tamo. Uistinu sam zapanjen hrabrošću i odlučnošću svojeg oca.

Kako je mogao donijeti takvu odluku suočen s toliko nepovoljnih okolnosti? Odgovor je bio jednostavan: Bilo je to zato što je moj otac pročitao Mormonovu knjigu. Kada ju je pročitao, spoznao je istinitost poruke obnove. Mormonova knjiga je dokaz da je Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana istinita. Priručnik Propovijedaj moje evanđelje podučava da je »Mormonova knjiga, zajedno s Duhom… najmoćniji izvor u obraćenju« ([2004], 104).

Predsjednik Gordon B. Hinckley je izjavio: »Oni koji su uz molitvu pročitali [Mormonovu knjigu], bez obzira jesu li bogati ili siromašni, učeni ili ne, napredovali su pod njezinom moći...

Bez oklijevanja vam obećavam da ako uz molitvu čitate Mormonovu knjigu, bez obzira koliko ste je puta ranije pročitali, uvijek će u vaše srce ući... Duh Gospodnji. Doći će snažnija odluka da kročite u poslušnosti njegovim zapovijedima, a doći će i snažnije svjedočanstvo o živućoj stvarnosti Sina Božjega« (»The Power of the Book of Mormon«, *Ensign*, lipanj 1988, 6; vidi i »The Book of Mormon«, *Tambuli*, listopad 1988, 7).

Ta su se obećanja ispunila za mojeg oca i za moju obitelj. U skladu s onim o čemu smo bili podučeni svakodnevno proučavamo Sveta pisma kao obitelj. Tako činimo već mnogo godinama. Čitali smo Mormonovu knjigu nekoliko puta u našem domu, i nastavit ćemo to činiti.

Kao što je obećano, Duh Gospodnji ušao je u srce naše obitelji, i osjetili smo snažniju odluku da kročimo u poslušnosti njegovim zapovijedima te snažnije svjedočanstvo o živućoj stvarnosti Sina Božjeg.

Kada znate da je Mormonova knjiga istinita znate kako je Joseph Smith pozvan od Boga da obnovi Crkvu Isusa Krista na zemlji. Znate da je Joseph Smith vidio Oca i Sina, da postoji samo jedna vjera i jedno pravovaljano krštenje, da Božji prorok živi danas na zemlji i ima sve ključeve svećeništva, kao i pravo koristiti ih poput Petra u drevnim vremenima. Znate da je Isus Krist Sin Božji i jedino ime po kojem možete primiti spasenje, da Bog Otac živi i voli nas. Znate da je njegov naum spasenja savršen i imate savršenu želju vršiti uredbe, živjeti po zapovijedima i ustrajati do kraja.

Tužan sam kada netko kome je bila dana Mormonova knjiga i kome su ove stvari objašnjene, i nadalje ju odbija pročitati. Rastužuju me neki ljudi koji si dopuštaju da na njih utječu drugi ljudi, pa odbijaju istražiti knjigu te je zanemaruju kao da je nešto bezvrijedno, nikada ne sudjelujući u duhovnoj gozbi koju ona nudi. Meni je to nepojmljivo. To je kao kada bi sin, ili kćer, koji je odvojen od oca kojeg voli, odbio pročitati njegovo pismo, bez da uopće otvori kuvertu. Oni koji donose takvu odluku su poput razmažene djece koja odbijaju čak okusiti hranu koju im je njihova voljena majka brižno pripremila.

Bog objavljuje svoju istinu kada ljudi slijede Moronijev naputak u Moroniju 10:3-5. Priručnik *Propovijedaj moje evanđelje* sažima Moronijeve upute na sljedeći način:

• Prvo, »pročitajte Mormonovu knjigu i razmislite o njezinoj poruci o Isusu Kristu«.

• Drugo, »molite se Bogu s vjerom u Isusa Krista da primite svjedočanstvo da je Mormonova knjiga istinita i da je Joseph Smith prorok obnove«.

• Treće, »molite iskreno s pravom nakanom, što znači da namjeravaju djelovati na odgovor koji prime od Boga« (111).

Onima koji tvrde kako ne možemo spoznati takvo što, svjedočim da možemo kada smo dovoljno ponizni da činimo kako nas je Bog podučio preko svojih proroka na ovoj zemlji. Vjerovati drugačije značilo bi prihvatili besmislenu misao da Bog ne zna gdje se može pronaći istina ili da nema moći pokazati nam je. Samo zato što netko ne djeluje u skladu s obećanjem ove knjige ne znači da drugi to nisu učinili.

Zašto ja volim i poštujem ime svojeg oca? Zato što je moj otac pročitao i djelovao sukladno obećanju Mormonove knjige. Zašto ja volim i poštujem ime svojeg oca? Zato što nije ustuknuo od odgovora kojeg je primio, čak i kada je bio suočen s velikim izazovima. Zašto ja volim i poštujem ime svojeg oca? Zato što mi je blagoslovio život, čak i prije negoli sam rođen, time što je imao hrabrosti učiniti ono što je Bog od njega očekivao.

Pozivam sve one koji me čuju danas da čitaju Mormonovu knjigu i primijene obećanje koje ona sadrži. Oni koji to učine znat će da je knjiga istinita.

Svjedočim vam da je Mormonova knjiga Božja riječ. Zbog toga znam da je Joseph Smith Božji prorok. Znam da nije napisao Mormonovu knjigu, već ju je preveo moću Božjom. Zbog toga znam da je Thomas S. Monson Božji prorok na zemlji danas, te jedini čovjek koji obnaša sve ključeve svećeništva i ima ih pravo koristiti. Znam da je Isus Krist naš Spasitelj i da on živi. Znam da Bog živi i voli nas. U ime Isusa Krista. Amen.

Sakramentalni sastanak i sakrament
starješina Dallin H. Oaks
iz Zbora dvanaestorice apostola

Uredba sakramenta čini sakramentalni sastanak najsvetijim i najvažnijim sastankom u Crkvi.

Živimo u opasnim vremenima o kojima je apostol Pavao prorokovao (vidi 2. Timoteju 3:1). Oni koji nastoje hodati tijesnim i uskim putem posvuda vide zavodljive zaobilaznice. Možemo biti rastreseni, poniženi, malodušni ili potišteni. Kako možemo imati Duha Gospodnjega da nas vodi i održi na putu?

U suvremenoj objavi Gospodin nam je dao odgovor u ovoj zapovijedi:

> »A da mogneš potpunije očuvati sebe neokaljanim od svijeta, pohađaj dom molitve i prinosi sakramente svoje u sveti dan moj.
>
> Jer, doista, to je dan određen da otpočineš od truda svojih i pobožnost svoju iskažeš Svevišnjemu« (NiS 59:9-10).

Ovo je zapovijed s obećanjem. Sudjelujući tjedno i primjereno u uredbi sakramenta postajemo dostojni obećanja da će »Duh njegov uvijek [biti] s [nama]« (NiS 20:77). Taj je Duh temelj našeg svjedočanstva. On svjedoči o Ocu i Sinu, dovodi sve u naše sjećanje i navodi nas na istinu. To je kompas koji nas vodi na našem putu. Ovaj je dar Duha Svetoga, kao što je predsjednik Wilford Woodruff podučavao, »najveći dar koji se može dati čovjeku« (*Deseret Weekly,* 6. travnja 1889, 451).

I.
Uredba sakramenta čini sakramentalni sastanak najsvetijim i najvažnijim sastankom u Crkvi. To je jedini šabatni sastanak na kojem cijela obitelj može biti zajedno. Njegov sadržaj uz sakrament uvijek treba planirati i iznijeti tako da usredotoči našu pažnju na pomirenje i učenja Gospodina Isusa Krista.

Moja prva sjećanja na sakramentalni sastanak smještena su u mali grad u Utahu gdje sam bio zaređen za đakona i sudjelovao u podjeljivanju sakramenta. U usporedbi s tim uspomenama, sakramentalni sastanci kojima danas prisustvujem u mnogim odjelima mnogo su bolji. Sakrament se obično poslužuje, podjeljuje i članovi ga primaju u ozračju tihe pobožnosti. Vođenje sastanka, uključujući potrebne poslove, kratko je i dostojanstveno, a govori su duhovni sadržajno i u iznošenju. Glazba je prikladna, kao i molitve. Ovo je mjerilo, i ono predstavlja veliki napredak od vremena mojeg djetinjstva.

Postoje povremene iznimke. Osjećam da neki iz nadolazećeg naraštaja, pa čak i neki odrasli nisu još sasvim razumjeli značaj ovoga sastanka i važnost osobne pobožnosti i štovanja tijekom tog sastanka. Ono što se osjećam nadahnut podučiti ovdje namijenjeno je onima koji još ne razumiju i ne primjenjuju ova važna načela, te još ne uživaju obećane duhovne blagoslove kada mogu uvijek imati njegova Duha uz sebe.

II.
Započinjem s tim kako se članovi Crkve trebaju pripremiti za sudjelovanje u uredbi sakramenta. Na Globalnom sastanku obuke vodstva prije pet godina starješina Russell M. Nelson iz Zbora dvanaestorice apostola podučio je svećeničke vođe Crkve kako da planiraju i vode sakramentalne sastanke. »Mi obilježavamo njegovo pomirenje na vrlo osoban način«, rekao je starješina Nelson. »Na naš sakramentalni sastanak donosimo srce skršeno i duh raskajan. To je vrhunac našeg poštivanja Šabata.« (»Worshiping at Sacrament Meeting«, *Liahona*, kolovoz 2004, 12).

Svi smo na svojim mjestima prije nego što sastanak počne. »Tijekom toga tihog trenutka uvodna je glazba prigušena. Ovo nije vrijeme za razgovor ili prenošenje poruka, već vrijeme za razmišljanje uz molitvu dok se vođe i članovi duhovno pripremaju za sakrament« (*Liahona*, kolovoz 2004, 13).

Kad se Spasitelj ukazao Nefijcima nakon svojeg uskrsnuća, podučio ih je da trebaju prestati sa praksom žrtvovanja prolijevanjem krvi. Umjesto toga »prinosite mi srce skršeno i duh raskajan« (3. Nefi 9:20). Ta zapovijed, koja se ponavlja u suvremenoj objavi upućujući nas da blagujemo sakrament svaki tjedan, kaže kako se trebamo pripremiti. Kao što je starješina Nelson podučio: »Svaki član Crkve nosi odgovornost za duhovno obogaćenje koje može doći iz sakramentalnog sastanka« (*Liahona*, kolovoz 2004, 14).

U svojim zapisima o naucima spasenja, predsjednik Joseph Fielding Smith podučava da blagujemo sakrament kao naš dio obilježavanja Spasiteljeve smrti i patnje za otkupljenje svijeta. Ova je uredba bila uvedena kako bismo mogli obnoviti naše saveze da ćemo mu služiti, slušati ga i uvijek ga se sjećati. Predsjednik Smith dodaje: »Mi ne možemo zadržati Duha Gospodnjega ako dosljedno ne udovoljavamo ovoj zapovijedi« (Doctrines of Salvation, sast. Bruce R.McConkie, 3 vols. [1954-1956], 2:341).

III.
Kako se odijevamo važan je pokazatelj našeg stava i pripreme za aktivnosti u koje ćemo biti uključeni. Ako idemo plivati, ili planinariti, ili igrati se na plažu, naša odjeća, a također i obuća, ukazivat će na to. Tako treba biti i s načinom odijevanja kad trebamo sudjelovati u uredbi sakramenta. To je kao da idemo u hram. Način našeg odijevanja pokazuje razinu do koje razumijemo i poštujemo uredbu u kojoj sudjelujemo.

Tijekom sakramentalnog sastanka – a posebno tijekom službe sakramenta – trebamo se usredotočiti na štovanje i suzdržati se od svih drugih aktivnosti, posebno od ponašanja koje može ometati štovanje drugih. Čak i osoba koja potiho zadrijema ne uznemiruje druge. Sakramentalni sastanak nije vrijeme za čitanje knjiga ili časopisa. Mladi ljudi, to nije vrijeme za tihe razgovore preko mobilnih telefona ili slanje poruka osobama na drugim mjestima. Kada blagujemo sakrament, mi sklapamo sveti savez da ćemo se uvijek sjećati Spasitelja. Kako je tužno vidjeti osobe kako krše taj savez upravo na sastanku na kojem ga sklapaju.

Glazba na sakramentalnom sastanku iznimno je važan dio našeg štovanja. Sveta pisma podučavaju da je pjesma pravednika molitva Gospodinu (vidi NiS 25:12). Prvo predsjedništvo je izjavilo da se »neke od najvećih propovijedi propovijedaju pjevanjem pjesama« (Hymns, str. ix). Kako je divno kad se svaka prisutna osoba pridruži u štovanju pjevanjem – posebno pjesme koja

nam pomaže pripremiti se za blagovanje sakramenta. Sva glazba za sakramentalni sastanak zahtijeva pažljivo planiranje, uvijek se sjećajući da je to glazba za štovanje, ne za izvođenje.

Predsjednik Joseph Fielding Smith je podučavao:

> »Ovo je trenutak kad se evanđelje treba predstaviti, kada nas se treba pozvati da oživotvorimo svoju vjeru, i da razmišljamo o poslanju našeg Otkupitelja, i da provedemo vrijeme razmatrajući spasonosna načela evanđelja, ne za druge svrhe. Zabavljanje, smijeh, ismijavanje, sve to nije primjereno na sakramentalnim sastancima svetaca posljednjih dana. Trebamo se okupljati u duhu molitve, krotkosti, s odanošću u našim srcima« (Doctrines of Salvation, 2:342).

Kada činimo to – kad se pridružimo u svečanom okruženju koje uvijek treba biti prisutno tijekom uredbe sakramenta i štovanja na ovom sastanku – dostojni smo društva i objave Duha. To je način na koji dobivamo vodstvo za naš život i mir uz put.

IV.

Uskrsnuli Gospodin naglasio je važnost sakramenta kad je posjetio američki kontinent i uveo ovu uredbu među vjernim Nefijcima. Blagoslovio je znamenja sakramenta i dao ih svojim učenicima i mnoštvu (vidi 3. Nefi 18:1-10), zapovijedajući:

> »A to uvijek činite onima koji se obrate i krste u ime moje. I to činite na spomen krvi moje koju za vas prolih, da Ocu posvjedočite kako se uvijek mene spominjete. A ako se uvijek mene budete spominjali, imat ćete Duha mojega da bude s vama...
>
> I blago vama budete li to uvijek činili, jer ste sazidani na stijeni mojoj.
>
> No, tko među vama bude činio više ili manje od toga, taj nije sazidan na stijeni mojoj, već je sazidan na pjeskovitu temelju; i kad zapljušti kiša, navale bujice, duhnu vjetrovi i sruče se na njih, oni će se srušiti« (3. Nefi 18:11-13).

Sakrament je uredba koja je zamijenila krvne žrtve i paljenice Mojsijevog zakona, i s tim je došlo Spasiteljevo obećanje: »I tko god mi priđe srca skršena i duha raskajana, krstit ću ga ognjem i Duhom Svetim« (3. Nefi 9:20).

V.

Sada govorim posebno obnašateljima svećeništva koji poslužuju sakrament.

Ova se uredba uvijek treba obavljati s pobožnošću i dostojanstvom. Svećenici koji iznose molitve u ime svih prisutnih trebaju izgovarati riječi polako i jasno, navodeći uvjete saveza i obećane blagoslove. Ovo je veoma svet čin.

Učitelji koji pripremaju i đakoni koji podjeljuju znamenja sakramenta također vrše veoma svet čin. Volim priču predsjednika Thomasa S. Monsona o tome kako ga je kao 12-godišnjeg đakona biskup zamolio da odnese sakrament bratu vezanom za krevet koji je čeznuo za tim blagoslovom. »Njegova me je zahvalnost zapanjila«, rekao je predsjednik Monson. »Duh Gospodnji sišao je na mene. Stajao sam na posvećenom tlu« (Inspiring Experiences That Build Faith [1994], 188). Svi koji poslužuju ovu svetu uredbu stoje »na posvećenom tlu«.

Mladići koji poslužuju uredbu sakramenta trebaju biti dostojni. Gospodin je rekao: »Čisti nek budu oni koji Gospodnje posude nose« (NiS 38:42). Upozorenje iz Svetih pisama o nedostojnom blagovanju sakramenta (vidi 1. Korinćanima 11:29; 3. Nefi 18:29) sigurno se također odnosi na one koji poslužuju tu uredbu. Tijekom disciplinskog postupka s članovima Crkve koji su počinili ozbiljan grijeh, biskup može privremeno oduzeti povlasticu blagovanja sakramenta. Ta ista ovlast sigurno važi za oduzimanje ovlasti posluživanja te svete uredbe.

Ono što sam rekao ranije o važnosti primjerene odjeće za one koji primaju uredbu sakramenta očito posebno vrijedi za mladiće Aronovog svećeništva koji poslužuju u bilo kojem dijelu te svete uredbe. Svi trebaju biti i skromno odjeveni. Ne smije biti ničega u njihovom osobnom izgledu ili djelima što bi prizivalo posebnu pažnju na njih ili ometalo bilo koju prisutnu osobu u punoj pažnji koju daje štovanju i sklapanju saveza koji su svrha ove svete službe.

Starješina Jeffrey R. Holland dao je vrijednu poduku o ovoj temi na općem saboru prije 13 godina. Pošto većina trenutnih đakona nije bila niti rođena kad su ove riječi bile izgovorene, ponavljam ih za njihovu korist, kao i za korist njihovih roditelja i vođa: »Predložio bih da kad je god to moguće đakoni, učitelji i svećenici koji su zaduženi za sakrament nose bijelu košulju. Za svete uredbe u Crkvi mi često koristimo ceremonijalnu odjeću, a bijela bi se košulja mogla smatrati blagim podsjetnikom na bijelu odjeću koju ste nosili u krstionici te predviđanjem bijele košulje koju ćete uskoro nositi u hram i na svoju misiju« (»This Do in Remembrance of Me«, Ensign, studeni 1995, str. 68).

Na kraju, sakrament se poslužuje jedino kada onaj koji obnaša ključeve ove svećeničke uredbe za to da ovlast. Zbog toga se sakrament općenito ne poslužuje kod kuće ili na obiteljskim skupovima, čak i kad ima dovoljno obnašatelja svećeništva. One koji poslužuju kod sakramentalnog stola, pripremaju sakrament ili ga podjeljuju prisutnima treba odrediti osoba koja obnaša ili koristi ključeve ove uredbe. Mislim na biskupstva ili predsjedništva zborova učitelja ili đakona. »Dom je moj dom reda«, rekao je Gospodin (NiS 132:8).

Kako možemo imati Duha Gospodnjega da vodi naše izbore tako da možemo ostati »neokaljani[] od svijeta« (NiS 59:9) i na sigurnom putu kroz smrtnost? Trebamo postati dostojni pročišćujuće moći pomirenja Isusa Krista. To činimo obdržavajući njegovu zapovijed da dođemo k njemu srca skršena i duha raskajana te na tom divnom sastanku svakog tjedna blagujemo znamenje sakramenta i sklopimo saveze koji nas čine dostojnima dragocjenog obećanja da ćemo uvijek imati njegovog Duha uz nas (vidi NiS 20:77). Da uvijek možemo činiti tako moja je ponizna molitva, koju iznosim u ime onoga čije pomirenje sve omogućuje, Isusa Krista. Amen.

Beskonačna moć nade
predsjednik Dieter F. Uchtdorf
drugi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Nada u Boga, njegovu dobrotu i moć osvježava nas hrabrošću tijekom teških izazova.

Moja draga braćo i sestre i prijatelji, prekrasan je ovaj dan kada možemo svjedočiti o objavi našeg voljenog proroka o pet novih hramova. Kakav prekrasan dan za sve nas.

Pred kraj 2. svjetskog rata, moj otac je unovačen u njemačku vojsku i poslan na zapadnu frontu, ostavljajući moju majku samu da se brine za našu obitelj. Iako sam imao samo tri godine, još se uvijek sjećam doba straha i gladi. Živjeli smo u Čehoslovačkoj, a sa svakim novim danom bližio se rat i rasla je opasnost.

Naposljetku, tijekom hladne zime 1944. godine, moja je majka odlučila pobjeći u Njemačku, gdje su živjeli njezini roditelji. Okupila nas je i nekako uspjela ubaciti na jedan od posljednjih izbjegličkih vlakova koji su išli na zapad. U to je vrijeme bilo opasno putovati. Gdje god smo otišli, zvuk eksplozija, napetost na licima i sveprisutna glad podsjećali su nas da se nalazimo u ratnom području.

Vlak je na putu povremeno stao kako bi se opskrbili. Jedne večeri tijekom zaustavljanja, moja je majka žurno izašla iz vlaka kako bi pronašla nešto hrane za svoje četvero djece. Kad se vratila, na njezin užas, vlak i njezina djeca su nestali!

Opterećena brigom, očajničke molitve ispunile su njezino srce. Mahnito je pretraživala veliki i mračni kolodvor, žurno pretrčavajući brojne tračnice nadajući da vlak još nije otišao.

Možda nikada neću saznati sve što je prošlo kroz srce i um moje majke te crne noći dok je po turobnoj željezničkoj stanici tražila svoju izgubljenu djecu. Uopće ne sumnjam da je bila užasnuta. Siguran sam da je pomislila da, ako ne nađe taj vlak, možda više nikada neće vidjeti svoju djecu. Znam sa sigurnošću: njezina je vjera prevladala strah, a njezina je nada prevladala očaj. Ona nije bila tip žene koja će sjesti i oplakivati tragediju. Ona je djelovala. Ona je stavila svoju vjeru i nadu u djelo.

I tako je trčala od kolosijeka do kolosijeka, od vlaka do vlaka dok naposljetku nije pronašla naš vlak. Bio je preseljen u udaljeni dio kolodvora. Tamo je napokon pronašla svoju djecu.

Često sam razmišljao o toj noći i kroz što je moja majka morala proći. Kad bih mogao vratiti vrijeme i sjesti pored nje, pitao bih je kako je uspjela nastaviti unatoč velikom strahu. Pitao bih je o vjeri i nadi te kako je prevladala očaj.

To je nemoguće, no danas bih možda mogao sjesti pored vas i pored bilo koga tko možda osjeća obeshrabrenje, brigu ili usamljenost. Danas bih želio govoriti s vama o beskonačnoj moći nade.

Važnost nade

Nada je jedna noga tronošca zajedno s vjerom i dobrohotnošću. Njih tri stabiliziraju naše živote bez obzira na teške ili neravne terene na koje možemo naići ponekad. Sveta su pisma jasna i određena glede važnosti nade. Apostol Pavao podučavao je da su Sveta pisma pisana sa svrhom da »imamo nadu«.[1]

Nada ima moć ispuniti naše živote srećom.[2] Njezina odsutnost - kad se ta želja odgodi u našim srcima - može »ubi[ti] src[e]«.[3]

Nada je dar Duha.[4] To je nada da ćemo kroz pomirenje Isusa Krista i moći njegova uskrsnuća biti uzdignuti u život vječni, a to zbog vjere u Spasitelja.[5] Ova vrsta nade je načelo obećanja kao i zapovijed,[6] a kao sa svim zapovijedima, imamo obvezu učiniti ju dijelom naših života i prevladati kušnju da izgubimo nadu. Nada u milosrdni naum sreće našeg Nebeskog Oca vodi ka miru,[7] milosti,[8] radosti[9] i zadovoljstvu.[10] Nada spasenja je poput zaštitne kacige,[11] ona je temelj naše vjere[12] i sidro našim dušama.[13]

Moroni je u svojoj osami - čak i nakon što je bio svjedokom potpunog uništenja svog naroda - vjerovao u nadu. U sumraku nefijskog naroda, Moroni je napisao da bez nade ne možemo baštiniti kraljevstvo Božje.[14]

Zašto onda postoji očaj?

Sveta pisma navode da mora biti »oprečnosti u svemu«.[15] Tako je i s vjerom, nadom i dobrohotnošću. Sumnja, očaj i neuspjeh da skrbimo za naše bližnje vodi nas u napast koja može prouzročiti da izgubimo mogućnost izbora i dragocjene blagoslove.

Neprijatelj koristi očaj da veže srca i umove u tamu koja guši. Očaj iz nas crpi sve što je živo i radosno te ostavlja prazne ostatke onoga što bi život trebao biti. Očaj ubija ambiciju, pogoršava bolest, zagađuje dušu i umrtvljuje srce. Očaj se može činiti kao stubište koje vodi samo i zauvijek prema dolje.

Nada je s druge strane poput sunčane zrake koja se uzdiže iznad horizonta naših trenutnih okolnosti. Ona probija tamu blistavim svitanjem. Ona nas potiče i nadahnjuje da vjerujemo u ljubav vječnog Nebeskog Oca koji je pripremio put za one koji traže vječnu istinu u svijetu relativizma, zbunjenosti i straha.

Što je onda nada?

Jezična složenost nudi nekoliko varijacija i intenziteta riječi nada. Na primjer, maleno se dijete može nadati igrački telefonu, adolescent se može nadati telefonskom pozivu posebnog prijatelja, a odrasla se osoba može jednostavno nadati da će telefon prestati zvoniti.

Danas želim govoriti o nadi koja nadilazi trivijalno i usredotočuje se na nadu Izraela,[16] najveću nadu čovječanstva, našeg Otkupitelja Isusa Krista.

Nada nije znanje[17] već trajno povjerenje da će Gospodin ispuniti svoja obećanja upućena nama. To je pouzdanje da ćemo, ako sada živimo u skladu s Božjim zakonima i riječima njegovih proroka, primiti željene blagoslove u budućnosti.[18] To je vjerovanje i iščekivanje da će naše molitve biti odgovorene. Manifestira se u pouzdanju, optimizmu, entuzijazmu i strpljivoj ustrajnosti.

Na jeziku evanđelja ta je nada sigurna, nepokolebljiva i aktivna. Proroci od davnina govore o čvrstoj nadi[19] i živoj nadi.[20] To je nada koja slavi Boga kroz dobra djela. Uz nadu dolazi radost i sreća.[21] S nadom možemo imati strpljenje i podnašati sve nevolje svoje.[22]

Stvari *za* koje se nadamo, stvari *u* koje se nadamo

Stvari *za* koje se nadamo često su buduća događanja. Kada bi smo mogli pogledati dalje od horizonta smrtnosti u ono što nas čeka nakon ovog života. Je li moguće zamisliti veličanstveniju budućnost od one koju je za nas pripremio naš Nebeski Otac? Zbog žrtve Isusa Krista ne trebamo strahovati, jer živjet ćemo zauvijek da nikada više ne okusimo smrt.[23] Zbog njegovog beskonačnog pomirenja, možemo biti očišćeni od grijeha i stati čisti i sveti pred posljednji sud.[24] Spasitelj je autor našeg Spasenja.[25]

A kakvom se postojanju možemo nadati? Oni koji dođu Kristu, pokaju se od svojih grijeha i žive u vjeri zauvijek će prebivati u miru. Razmislite o vrijednosti tog vječnog dara. Okruženi s onima koje volimo, znat ćemo značenje krajnje radosti dok napredujemo u znanju i u sreći. Bez obzira kako turobno naši životi mogu izgledati danas, zbog života i žrtve Isusa Krista možemo se nadati i biti sigurni da će posljednje poglavlje knjige naših života nadmašiti naša najveća očekivanja. »Ono što oko nije vidjelo, što uho nije čulo, na što ljudsko srce nije pomislilo: to je Bog pripravio onima koji ga ljube.«[26]

Stvari *u* koje se nadamo održavaju nas kroz svakodnevicu. One nas drže kroz teškoće, iskušenja i patnju. Svatko je iskusio obeshrabrenje i tegobu. Doista, ima trenutaka kad se tama čini nepodnošljivom. U tim će nas trenucima božanska načela obnovljenog evanđelja *u* koja se nadamo podržati i nositi sve dok jednom ponovno ne budemo hodali u svjetlu.

Nadamo se u Isusa Krista, u Božju dobrotu, u očitovanja Duha Svetoga, u spoznaju da su molitve primljene i odgovorene. Budući da je Bog bio vjeran i održao svoja obećanja u prošlosti, možemo se nadati sa sigurnošću da će Bog održati svoja obećanja nama u sadašnjosti i u budućnosti. U vrijeme nevolje možemo se čvrsto uhvatiti za nadu da će sve »pridonositi dobru [našemu]«[27] ako slijedimo savjet Božjih proroka. Ta vrsta nade u Boga, njegovu dobrotu i moć osvježava nas hrabrošću tijekom teških izazova i daje snagu onima koji osjećaju da im se približavaju i prijete zidovi straha, sumnje i očaja.

Nada vodi dobrim djelima

Učimo gajiti nadu na isti način na koji učimo hodati – korak po korak. Dok proučavamo Sveta pisma, svakodnevno razgovaramo s našim Nebeskim Ocem, poštujemo Božje zapovijedi, obdržavamo Riječ mudrosti i plaćamo punu desetinu, mi stječemo nadu.[28] Mi rastemo u našoj sposobnosti da »napreduje[mo] u nadi snagom Duha Svetoga«[29] dok savršenije živimo evanđelje.

Može biti trenutaka kad moramo donijeti hrabru odluku nadati se i trenutaka kad se sve oko nas suprotstavlja nadi. Poput oca Abrahama, mi ćemo »protiv svake nade, [biti] oslonjen[i] na Nadu«.[30] Ili, kao što je jedan pisac izjavio: »U dubini zime, [uvidjeli smo] da je u [nama] nepobjedivo ljeto.«[31]

Vjera, nada i dobrohotnost međusobno se nadopunjuju - kad jedna raste, i druge također rastu. Nada dolazi iz vjere,[32] jer bez vjere, *nema* nade.[33] Na sličan način, vjera proizlazi iz nade, jer vjera je »dokaz za one stvarnosti koje ne vidimo«.[34]

Nada je presudna i za vjeru i za dobrohotnost. Kad neposluh, razočarenje i odgađanje nagrizu vjeru, nada je tu da je podrži. Kad frustracija i nestrpljenje dovedu dobrohotnost u pitanje, nada podupire našu odluku i potiče nas da skrbimo za naše bližnje bez očekivanja nagrade. Što je sjajnija naša nada, veća je naša vjera. Što je snažnija naša nada, to je naša dobrohotnost čišća.

Stvari *za* koje se nadamo vode nas ka vjeri, dok nas stvari *u* koje se nadamo vode ka dobrohotnosti. Tri kvalitete zajedno - vjera, nada i dobrohotnost[35] - utemeljene na istini i svjetlosti obnovljenog evanđelja Isusa Krista, vode nas prema obilju dobrih djela.[36]

Nada iz vlastitog iskustva

Svaki put kad se ispuni nada, ona stvara pouzdanje i vodi nas ka većoj nadi. Mogu se sjetiti mnogih situacija u svom životu gdje sam iz prve ruke naučio o moći nade. Dobro se sjećam dana iz svog djetinjstva koji su bili okruženi užasima i očajem svjetskog rata, manjkom obrazovnih mogućnosti, zdravstvenim problemima opasnih po život u mladosti i teških i obeshrabrujućih izbjegličkih iskustava. Primjer naše majke, čak i u najgorim trenucima, da ide naprijed te stavi svoju vjeru i nadu u djelo, a ne samo da brine ili se beznadno sanjari, održao je našu obitelj i mene te dao pouzdanje da će sadašnje okolnosti pripremiti put za buduće blagoslove.

Iz tih iskustava znam da evanđelje Isusa Krista i naše članstvo u Crkvi Isusa Krista svetaca posljednjih dana jača vjeru, pruža sjajnu nadu i vodi nas prema dobrohotnosti.

Nada nas podržava u vremenima očaja. Nada podučava da ima razloga za radost čak i kad se sve oko nas čini mračnim.

Uz Jeremiju kličem: »Blagoslovljen čovjek koji se uzdaje u Jahvu.«[37]

S Joelom svjedočim da je »Jahve utočište svome narodu i zaštita sinovima Izraela«.[38]

S Nefijem izjavljujem: »Morate stoga hrliti naprijed s postojanošću u Kristu, imajući savršen odsjaj nade i ljubavi prema Bogu i svim ljudima.Budete li, dakle, hrlili naprijed, gosteći se riječju Kristovom, i ustrajete li do svršetka, gle, ovako govori Otac: Imat ćete život vječni.«[39]

To je kvaliteta nade koju moramo cijeniti i razvijati. Takva zrela nada dolazi u ime i kroz našeg Spasitelja Isusa Krista, jer »tko god je položio ovu nadu u njega, čisti se od grijeha kao što je on [Spasitelj] čist«.[40]

Gospodin nam je dao umirujuću poruku nade: "Ne boj se… stado malo.«[41] Bog će čekati »raskriljenih ruku da... primi«[42] one koji odbace grijehe svoje i nastave s vjerom, nadom i dobrohotnošću.

A svima koji pate, koji osjećaju obeshrabrenje, brigu ili usamljenost, kažem s ljubavlju i dubokom brigom za vas: nikada nemojte odustati.

Nikad se ne predajte.

Nikada nemojte dozvoliti očaju da nadvlada vaš duh.

Prihvatite i oslonite se na nadu Izraela, jer ljubav Sina Božjeg prolazi kroz svaku tamu, ublažava svaku patnju i uveseljava svako srce.

O tome svjedočim i ostavljam svoj blagoslov u ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE

1. Rimljanima 15:4
2. Vidi Psalam 146:5
3. Mudre izreke 13:12
4. Vidi Moroni 8:26
5. Vidi Moroni 7:41
6. Vidi Kološanima 1:21-23
7. Vidi Rimljanima 15:13
8. Vidi Psalam 33:22
9. Vidi Rimljanima 12:12
10. Vidi Mudre izreke 10:28
11. Vidi 1. Solunjanima 5:8
12. Vidi Hebrejima 11:1; Moroni 7:40
13. Vidi Hebrejima 6:19; Eter 12:4
14. Vidi Eter 12:32; vidi i Rimljanima 8:24
15. 2. Nefi 2:11
16. Vidi Jeremija 17:13
17. Vidi Rimljanima 8:24
18. Vidi NiS 59:23
19. Alma 34:41
20. 1. Petrova 1:3
21. Vidi Psalmi 146:5
22. Vidi Alma 34:41
23. Vidi Alma 11:45
24. Vidi 2. Nefi 2:6-10
25. Vidi Hebrejima 5:9
26. 1. Korinćanima 2:9
27. NiS 90:24
28. Vidi Rimljanima 15:14
29. Rimljanima 15:13
30. Rimljanima 4:18

31. Albert Camus, John Bartlett, sast., *Familiar Quotations*, 17. izd. (2002), 790
32. Vidi Eter 12:4
33. Vidi Moroni 7:42
34. Hebrejima 11:1
35. Vidi Moroni 10:20
36. Vidi Alma 7:24
37. Jeremija 17:7
38. Joel 4:16
39. 2. Nefi 31:20
40. 1. Ivanova 3:3
41. NiS 6:34
42. Vidi Mormon 6:17

SUBOTNJE POSLIJEPODNEVNO ZASJEDANJE

Podržavanje crkvenih službenika
predsjednik Henry B. Eyring
prvi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Predloženo je da podržimo Thomasa Spencera Monsona kao proroka, vidioca i objavitelja te predsjednika Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana; Henryja Benniona Eyringa kao prvog savjetnika u Prvom predsjedništvu i Dietera Friedricha Uchtdorfa kao drugog savjetnika u Prvom predsjedništvu.

Oni koji su za, to mogu pokazati.

Oni koji su protiv, ako ih ima, mogu pokazati.

Predloženo je da podržimo Boyda Kennetha Packera kao predsjednika Zbora dvanaestorice apostola te sljedeće kao članove tog zbora: Boyda K. Packera, L. Toma Perryja, Russella M. Nelsona, Dallina H. Oaksa, M. Russella Ballarda, Josepha B. Wirthlina, Richarda G. Scotta, Roberta D. Halesa, Jeffreyja R. Hollanda, Davida A. Bednara, Quentina L. Cooka i D. Todda Christoffersona.

Oni koji su za, molimo da to pokažu.

Ako je netko protiv, može to pokazati.

Predloženo je da podržimo savjetnike u Prvom predsjedništvu te Dvanaestoricu apostola kao proroke, vidioce i objavitelje.

Svi koji su za, molimo da to pokažu.

Oni koji su protiv, ako ih ima, istim znakom.

Predloženo je da razriješimo starješine Earla C. Tingeyja kao člana predsjedništva Zborova Sedamdesetorice te starješine Earla C. Tingeyja i Sheldona F. Childa kao članove Prvog zbora Sedamdesetorice i imenujemo ih počasnim vrhovnim autoritetima.

Također je predloženo da razriješimo starješine Geralda N. Lunda i Roberta R. Steuera kao članove Drugog zbora Sedamdesetorice. Svi koji nam se žele pridružiti u iskazivanju zahvalnosti ovoj braći za njihovu iznimnu službu, molim da to pokažu.

Predloženo je da starješine Jorge A. Rojas i T. La Mar Sleight budu razriješeni kao članovi područne Sedamdesetorice što stupa na snagu 1. studenog 2008. Oni koji se žele pridružiti u iskazivanju zahvalnosti ovoj braći, molim da to pokažu.

Predloženo je da podržimo starješinu Jaya E. Jensena kao člana Predsjedništva zborova Sedamdesetorice.

Svi koji su za, molimo da to pokažu.

Ima li protiv?

Predlaže se da podržimo druge vrhovne autoritete, područnu Sedamdesetoricu i vrhovna predsjedništva pomoćnih organizacija kao što su trenutno konstituirani.

Oni koji su za, molimo da to pokažu.

Oni koji su protiv, mogu pokazati.

Predsjedniče Monson, koliko sam mogao vidjeti, glasovanje u Konferencijskom centru bilo je jednoglasno.

Hvala vam, braćo i sestre, na vašem glasu podrške, vašoj vjeri, odanosti i molitvama.

Što god se dogodilo, voli to
starješina Joseph B. Wirthlin
iz Zbora dvanaestorice apostola

Način na koji reagiramo na nedaće može biti glavni čimbenik u tome koliko sretni i uspješni možemo biti u životu.

Kada sam bio mlad volio sam se baviti sportom i imam mnoge drage uspomene na te dane. No nisu sve ugodne. Sjećam se kako sam jednog dana došao kući osjećajući se obeshrabreno, nakon što je moj tim u američkom nogometu izgubio u teškoj utakmici. Moja majka je bila doma. Saslušala je moju priču. Ona je podučila svoju djecu da vjeruju sebi i jedni drugima, ne krive druge za svoje nedaće te da pružaju najbolje što mogu u svemu u čemu se okušaju.

Kada bismo posrnuli, očekivala je od nas da se ustanemo i nastavimo dalje. Stoga savjet kojeg mi je majka dala tada nije bio u potpunosti neočekivan. Ostao je uz mene cijelog mojeg života.

»Joseph«, reka je, »što god se dogodilo, voli to«.

Često sam razmišljao o tom savjetu.

Mislim da je mislila na to kako svačiji život ima uspone i padove, tj. vremena kada nam ruže ne cvatu. Ipak, unatoč obeshrabrenju i nedaćama, čini se da su najsretniji oni koji su razvili način učenja iz teških vremena, pa kao rezultat toga postaju jači, mudriji i sretniji.

Postoje oni koji smatraju da vrhovni autoriteti rijetko kad osjećaju bol, patnju ili jad. Kada bi barem to bila istina. Iako su svi muškarci i žene za ovom govornicom danas iskusili obilatu količinu radosti, svatko od njih obilno je pio iz čaše razočaranja, tuge i gubitka. Gospodin u svojoj mudrosti ne štiti nikoga od boli i tuge.

Meni je Gospodin otvorio ustave nebeske i zasuo mene i moju obitelj s toliko mnogo blagoslova da to nisam sposoban niti opisati. Ipak, poput svih drugih, bilo je vremena u mojem životu kada se činilo da mi je teret na duši toliko težak da ga ne mogu nositi. Tijekom tih vremena prisjetim se onih nježnih dana moje mladosti kada me je obavila velika tuga zbog gubitka utakmice u nogometu.

Kako sam malo znao o onome što me čekalo u kasnijim godinama. No kada god su me moji koraci vodili kroz razdoblja tuge i žalosti, često se prisjetim riječi moje majke: »Što god se dogodilo, voli to.«

Kako možemo voljeti dane ispunjene tugom?

Ne možemo – bar ne u tom trenutku. Sumnjam da je moja majka mislila kako trebamo potisnuti obeshrabrenost ili poricati stvarnost boli. Sumnjam da je predlagala da prikrijemo neugodne istine ogrtačem tobožnje sreće. No vjerujem da način na koji reagiramo na nedaće može biti glavni čimbenik u tome koliko sretni i uspješni možemo biti u životu.

Pristupimo li mudro nedaćama, naša najteža vremena mogu biti vremena rasta koja, zauzvrat vode k vremenima najveće sreće.

Tijekom godina sam naučio par stvari koje su mi pomogle tijekom vremena kušnji. Htio bih vam ih prenijeti.

Naučiti smijati se

Prvo što možemo učiniti je naučiti smijati se. Jeste li ikada vidjeli ljutitog vozača koji, kad netko napravi pogrešku, reagira kao da je ta osoba povrijedila njegovu čast, obitelj, psa i sve pretke unatrag do Adama? Ili, jeste li ikada imali susret s ovješenim vratima ormarića koja su bila ostavljena otvorena na krivom mjestu u krivo vrijeme, te ih je žrtva s glavoboljom opsovala, proklela i osvetila im se?

Postoji lijek za vremena poput ovih: naučite smijati se.

Sjećam se kako sam ukrcao svoju djecu u auto i odvezao nas u Los Angeles. Bilo nas je barem devetoro u autu i stalno bismo se gubili. Umjesto da se ljutimo, smijali smo se. Svaki puta kada bismo krivo skrenuli, smijali smo se još jače.

Biti izgubljeni nije bio neuobičajen događaj za nas. Jednom kada smo išli na jug za Cedar City, Utah, krivo smo skrenuli, a shvatili smo tek dva sata kasnije kada smo vidjeli natpise »Dobro došli u Nevadu«. Nismo se naljutili. Smijali smo se, a kao rezultat toga, rijetko smo iskazivali ljutnju i srdžbu. Naš smijeh stvarao nam je dragocjene trenutke.

Sjećam se kada je jedna od naših kćeri otišla na sastanak na slijepo. Odjenula se i čekala da joj pratilac stigne kada je zvono na vratima zazvonilo. Ušao je čovjek koji je izgledao malo čudno, ali je ona nastojala biti uljudna. Upoznala ga je sa mnom, mojom suprugom i ostalom djecom, a zatim je odjenula svoj kaput i izašla van. Gledali smo je kada je ušla u auto, ali se auto nije pomicao. Naposljetku je naša kćer izašla iz automobila i porumenjelih obraza otrčala natrag do kuće. Čovjek za kojeg je mislila da je njezin pratilac na sastanku na slijepo zapravo je došao po drugu našu kćerku koja je pristala pričuvati djecu tog čovjeka i njegove supruge.

Svi smo se dobro nasmijali oko toga. Zapravo se nismo mogli prestati smijati. Kasnije kada je došao pravi pratilac naše kćeri, nisam ga mogao doći upoznati jer sam se još uvijek smijao u kuhinji. Sada shvaćam da se naša kćer mogla osjećati poniženom i posramljenom. No ona se smijala s nama i kao rezultat toga još se uvijek smijemo oko toga i danas.

Naredni puta kada budete u kušnji mrzovoljno uzdahnuli, probajte se umjesto toga nasmijati. To će vam produžiti život i učiniti živote onih oko vas prijatnijima.

Tražiti ono što je vječno

Drugo sto možemo učiniti je tražiti ono što je vječno. Možda ćete se osjećati izdvojeni kada nedaće uđu u vaš život. Klimate s glavom i pitate se: »Zašto ja?«

No pokazivač na kolu tuge naposljetku pokaže na svakog od nas. Prije ili poslije, svi moraju iskusiti tugu. Nitko nije izuzet.

Volim Sveta pisma jer nam pokazuju velike i plemenite muškarce i žene poput Abrahama, Sare, Henoka, Mojsija, Josepha, Emme i Brighama. Svatko od njih je iskusio nedaće i tugu koje su iskušale, ojačale i oplemenile njihove naravi.

Učenje da izdržimo u vremenima razočaranja, patnje i tuge dio je naše praktične obuke. Ta iskustva, iako su često teška za nositi, točno su onakva vrsta iskustava koja proširuju naše razumijevanje, grade našu narav i povećavaju našu sućut prema drugima.

Isus Krist razumije našu patnju jer je i on puno patio. On razumije našu bol. Proživljavamo teškoće tako da bi mogli imati više sućuti i razumijevanja prema drugima.

Sjetite se Spasiteljevih uzvišenih riječi proroku Josephu Smithu kada je Joseph sa svojim suradnicima patio u prigušenoj tami zatvora Liberty: »Sine moj, mir duši tvojoj. Suprotnosti tvoje i nevolje tvoje bit će samo kratka vijeka. A tad, ustraješ li dobro, Bog će te uzvisiti u visinu, slavit ćeš slavlje nad svim neprijateljima svojim.« [1]

S tim uvidom u vječnost Joseph je pronašao utjehu u tim riječima, a tako možemo i mi. Ponekada, sami trenutci tijekom kojih se čini da će nas patnja nadvladati, oni su trenuci koji će nam naposljetku pomoći da patnju nadvladamo.

Načelo naknade

Treće što možemo učiniti je razumjeti načelo naknade. Gospodin nadoknađuje vjernima za svaki gubitak. Ono što je oduzeto od onih koji ljube Gospodina bit će im nadodano na njegov način. Iako vjerojatno neće doći u trenutku kada mi želimo, vjerni znaju da svaka suza danas bit će naposljetku uzvraćena stostruko sa suzama radosnicama i zahvale.

Jedan od blagoslova evanđelja je spoznaja da kada zavjesa smrti signalizira kraj našeg smrtnog života, život će se nastaviti s druge strane vela. Bit će pružene nove prilike. Čak niti smrt ne može nam oduzeti vječne blagoslove koje nam je obećao brižni Nebeski Otac.

Budući da je Nebeski Otac milostiv, prevladava načelo naknade. Vidio sam to u vlastitom životu. Moj unuk Joseph ima autizam. Njegovoj majci i ocu bilo je uistinu teško suočiti se s implikacijama te nevolje. Znali su da Joseph vjerojatno neće nikada biti poput ostale djece. Znali su što će to značiti ne samo za Josepha već i za cijelu obitelj. No kolika nam je radost on bio. Djeca s autizmom često teško pokazuju svoje emocije, ali svaki puta kada sam s njim, Joseph me snažno zagrli. Iako je bilo izazova, on je ispunio naše živote radošću.

Njegovi roditelju su ga potaknuli da se bavi sportovima. Kada je prvi puta počeo igrati baseball, igrao je na vanjskim pozicijama. No, mislim da nije shvaćao potrebu da trči za lopticom. Sjetio se puno učinkovitijeg načina igranja te igre. Kada bi udarena loptica išla u njegovom smjeru, Joseph bi je ispratio pogledom, a zatim bi iz džepa izvukao drugu lopticu za baseball i bacio je natrag bacaču.

Bilo kakva suzdržanost koju je njegova obitelj možda imala prilikom Josephovog odgoja, bilo koja žrtva koju su podnijeli, bila je nadoknađena desetorostruko. Zbog ovog odabranog duha, njegova majka i otac puno su naučili o djeci s invaliditetom. Svjedočili su iz prve ruke o velikodušnosti i sućuti obitelji, susjeda i prijatelja. Zajedno su se radovali kada je Joseph napredovao. Čudili su se njegovoj dobroti.

Vjera u Oca i Sina

Četvrto što možemo učiniti je vjerovati u našeg Nebeskog Oca i njegovog Sina, Isusa Krista. »Bog je tako ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina.«[2] Gospodin Isus Krist je naš suradnik, pomagač i zagovornik. Želi da budemo sretni. Želi da budemo uspješni. Izvršimo li svoj dio, on će priskočiti u pomoć.

Onaj koji se spustio ispod svega doći će nam u pomoć. Tješit će nas i podržati. Ojačat će nas u našim slabostima i učinit nas postojanima u našim nedaćama. Učinit će da ono što je slabo, bude nama jako.[3]

Jedna naša kćer je nakon poroda postala teško bolesna. Molili smo se za nju, posluživali joj i podržavali ju najbolje što smo mogli. Nadali smo se da će primiti blagoslov iscjeljenja, no dani su se pretvorili u mjesece, a mjeseci u godine. U jednom sam joj trenutku rekao kako bi ova nedaća mogla biti nešto s čime će se mučiti ostatak života.

Sjećam se da sam jednog jutra izvukao karticu i provukao je kroz svoj pisači stroj. Među riječima koje sam napisao za nju bile su i ove: »Ovo je jednostavna tajna: vjeruj Gospodinu, čini najbolje što možeš, a ostalo prepusti njemu.«

Vjerovala je Bogu. No njezina nedaća nije nestala svih onih godina dok je patila, pa ipak tijekom vremena Gospodin ju je blagoslovio i ona je naposljetku ozdravila.

Poznajući ovu kćer, vjerujem da bi vjerovala svojem Nebeskom Ocu i »[prepustila] ostalo njemu« čak i da nikada nije bila iscijeljena.

Zaključak

Iako je moja majka davno otišla po svoju vječnu nagradu, njezine riječi su uvijek sa mnom. Još uvijek se sjećam njezinog savjeta kojeg mi je dala tog dana kada je moj tim izgubio utakmicu u američkom nogometu: »Što god se dogodilo, voli to.«

Znam zašto treba biti oprečnosti u svemu. Nedaće, ako im se pažljivo pristupi, mogu biti blagoslovi u našem životu. Možemo naučiti voljeti ih.

Kada tražimo humor, nastojimo gledati s vječnog stanovišta, razumjeti načelo naknade i približiti se našem Nebeskom Ocu, možemo izdržati teškoće i kušnje. Možemo reći kao što je moja majka rekla: »Što god se dogodilo, voli to.« O tome svjedočim u ime Isusa Krista. Amen.

Napomene
1. NiS 121:7-8
2. Ivan 3:16
3. Vidi Eter 12:27

Posluživanje anđeosko
starješina Jeffrey R. Holland
iz Zbora dvanaestorice apostola

Bog nas nikada ne ostavlja same, ne ostavlja nas bez pomoći u izazovima s kojima se suočavamo.

Kad su Adam i Eva svojevoljno kročili u smrtnost, znali su da će ovaj telestijalni svijet sadržavati trnje, korov i nevolje svake vrste. Međutim, možda njihovo najizazovnije otkriće nisu teškoće i

opasnosti koje će izdržati, već činjenica da će sada biti distancirani od Boga, odvojeni od onoga s kojim su hodali i razgovarali, koji ih je savjetovao licem u lice. Nakon ove svjesne odluke, kao što zapis o stvaranju kaže: »Oni ga ne vidješe, jer bijahu uklonjeni iz nazočnosti njegove.«[1] Između svega što ih je uznemirilo, to ih je zasigurno najviše pogodilo.

No Bog je znao s kojim će se izazovima suočiti i sigurno je znao koliko će se usamljeno i nemirno ponekad osjećati. Stoga je stalno pazio na svoju smrtnu obitelj, uvijek slušao njihove molitve i slao proroke,a kasnije i apostole, da ih podučavaju, savjetuju i vode. No u vrijeme posebne potrebe, poslao je anđele, nebeske glasnike da blagoslove njegovu djecu, uvjere ih da je nebo uvijek vrlo blizu i da je njegova pomoć uvijek u blizini. Uistinu, ubrzo nakon što su se Adam i Eva našli u pustom i turobnom svijetu, ukazao im se anđeo[2] koji ih je podučio značenju njihove žrtve i pomirbene uloge obećanog Otkupitelja koji treba doći.

Kad je vrijeme za dolazak tog Spasitelja bilo blizu, anđeo je poslan najaviti Mariji da će biti majka Sina Božjeg.[3] Zatim je vojsci anđela povjereno da pjevaju one noći kad je rođen mali Isus.[4] Ubrzo nakon toga anđeo je najavio Josipu da je novorođeno dijete u opasnosti i da ta mala obitelj mora pobjeći u Egipat radi sigurnosti.[5] Kad je bilo sigurno vratiti se, anđeo je tu informaciju prenio obitelji i njih troje su se vratili u zemlju svoje baštine.[6]

Od početka kroz rasporedbe vremena Bog je koristio anđele kao svoje poslanike kako bi prenio osjećaj ljubavi i brige za svoju djecu. Vrijeme u ovom okruženju ne dopušta ni letimičan pregled Svetih pisama ili naše vlastite povijesti posljednjih dana, koji su ispunjeni zapisima o posluživanju anđeoskom ljudima na zemlji, no to je doista bogat nauk i bogata povijest.

Obično se takve stvari ne vide. Ponekad se vide. No vidljive ili nevidljive, uvijek su blizu. Ponekad su njihova zaduženja velebna i imaju značaj za cijeli svijet. Ponekad su poruke intimnije. Povremeno je anđeoska svrha upozoriti. No najčešće je utješiti, pružiti neki oblik milostive pažnje, vodstva u teškim vremenima. Kad je u svom snu Lehi došao na zastrašujuće mjesto, »mračnu i sumornu pustaru«, prema svom opisu, presreo ga je anđeo, »čovjek... odjeven u bijelu haljinu... on mi progovori«, reče Lehi, »i naredi mi da ga pratim«.[7] Lehi ga je slijedio na sigurno i konačno na put spasenja.

Tijekom života svatko od nas provede vrijeme na »mračnim i sumornim« mjestima, pustinjama, u situacijama tuge, straha ili obeshrabrenja. Naše sadašnje doba ispunjeno je globalnim previranjima zbog financijskih kriza, problema s energentima, terorističkim napadima i prirodnim nepogodama. To se prenosi na osobnu i obiteljsku zabrinutost ne samo za naše domove u kojima ćemo živjeti i dostupnu hranu za jesti, već i na krajnju sigurnost i dobrobit naše djece i proročanstava posljednjih dana za naš planet. Još ozbiljnije od toga, a ponekad se odnosi na to, pitanja su etičkog, moralnog i duhovnog propadanja koje se vidi u velikim i malim populacijama, kod kuće i u inozemstvu. No svjedočim da se anđeli još uvijek šalju da nam pomognu, kao što su bili poslani da pomognu Adamu i Evi, prorocima i samom Spasitelju svijeta. Matej bilježi u svom evanđelju da su Kristu, nakon što ga je Sotona iskušavao u pustinji, »pristupi[li]... anđeli te mu služili«.[8] Čak je i Sin Božji, sam Bog, imao potrebu za nebeskom utjehom tijekom svog putovanja kroz smrtnost. I takva će posluživanja biti prema pravednima do kraja vremena. Mormon je rekao svom sinu, Moroniju, koji će jednog dana biti anđeo:

»Zar je dan čudesa prestao?

Ili, zar se anđeli prestadoše ukazivati sinovima ljudskim? Ili, zar im on uskrati moć Duha Svetoga? Ili, hoće li on to tako dugo dok traje vrijeme ili zemlja postoji, ili dok ijedan čovjek na površju njezinu ima biti spašen?

Evo, kažem vam: Ne... vjerom se anđeli ukazuju i poslužuju ljudima…

Jer, gle, oni su mu podložni te poslužuju na riječ naredbe njegove pokazujući se onima jake vjere i čvrsta uma u svakom obliku pobožnosti.«[9]

Molim sve koji su u dosegu moga glasa da budu hrabri, puni vjere i upamte da je Gospodin rekao da će »vojevat… s [nama] u boju, u bojevima djece [naše] i djece djece njihove«.[10] Što trebamo učiniti kako bismo stekli takvu obranu? Trebamo »tražit[i] pomno, molit[i] uvijek, i vjer[ovati], pa će sve pridonositi dobru [našemu], bude[mo] li hodili uspravno i spominjali se saveza što ga uzajamno sklopis[mo]«.[11] Posljednji dani nisu vrijeme za strah i trepet. Oni su vrijeme da imamo vjere i sjetimo se naših saveza.

Govorio sam ovdje o nebeskoj pomoći, o anđelima poslanim da nas blagoslove u vrijeme potrebe. No kad govorimo o onima koji su oruđa u Božjim rukama, podsjećamo se da ne dolaze svi anđeli s druge strane vela. S nekima od njih hodamo i razgovaramo – ovdje, sada, svakoga dana. Neki od njih žive u našem susjedstvu. Neki nas od njih rađaju, a u mom slučaju jedan od njih je pristao oženiti se mnome. Uistinu nebo nikada nije bilo bliže nego kad vidimo ljubav Božju koja se očituje u dobroti i odanosti ljudi koji su toliko dobri i čisti da je »anđeo« jedina riječ koja nam dolazi u um. Starješina James Dunn, s ove govornice samo nekoliko trenutaka prije, iskoristio je tu riječ u svojem obraćanju kako bi opisao ovaj zbor Male škole - a zašto ne? S duhom, licima i glasovima te djece u našim mislima i pred našim očima dopustite mi da vam ispričam priču mog prijatelja i kolege s BYU-a, pokojnog Clyn D. Barrusa. Činim to s dopuštenjem njegove žene, Marilyn, i njihove obitelji.

Govoreći o svom djetinjstvu na velikoj farmi u Idahu, brat Barrus je govorio o svom noćnom zaduženju da okupi krave u vrijeme mužnje. Budući da su krave pasle u polju koje graniči s povremeno opasnom rijekom Teton, striktno pravilo u obitelji Barrus bilo je da tijekom proljetnih poplava djeca ne smiju nikada ići po krave koje su prešle rijeku. Uvijek su se trebali vratiti kući i tražiti pomoć odraslih.

Jedne subote nakon svog sedmog rođendana, roditelji brata Barrusa obećali su obitelji večer u kinu ako se svi zadaci obave na vrijeme. No kada je mladi Clyn stigao na pašnjak, krave koje je tražio prešle su rijeku, iako je bila u stadiju visokog vodostaja. Znajući da je njegova rijetka večer u kinu u opasnosti, odlučio je sam poći za kravama, iako je mnogo puta bio upozoren da to ne čini.

Kad je sedmogodišnjak potjerao svog konja, Bannera, u hladnu, brzu rijeku, glava od konja jedva je bila iznad vode. Odrasla osoba na konju bila bi sigurna, no u mlađahnoj dobi brata Barrusa, struja ga je potpuno prekrivala osim kad je konj iskočio prema naprijed nekoliko puta, podižući Clynovu glavu iznad vode dovoljno da udahne zrak.

Sada navodim vlastite riječi brata Barrusa:

»Kad se Banner napokon uspeo na drugu obalu, shvatio sam da je moj život u smrtnoj opasnosti i da sam učinio užasnu stvar – svjesno sam bio neposlušan prema svom ocu. Osjećao sam da se mogu iskupiti samo ako sigurno dovedem krave kući. Možda će mi tada moj otac oprostiti. No već je bio sumrak i nisam znao sa sigurnošću gdje se nalazim. Prevladao me je očaj. Bio sam mokar, promrzao, izgubljen i prestrašen.

Sišao sam sa starog Bannera, pao na zemlju pored njegovih nogu i počeo plakati. Između jecaja, pokušao sam se pomoliti, iznova ponavljajući svom Ocu na nebu: 'Žao mi je. Oprosti mi! Žao mi je! Oprosti mi!'

Molio sam se dugo vremena. Kad sam napokon pogledao prema gore, kroz suze sam ugledao osobu obučenu u bijelo kako mi prilazi. U tami, bio sam siguran da to mora biti anđeo koji je poslan kao odgovor na moje molitve. Nisam se ni pomaknuo ni pisnuo dok mi je osoba prilazila, toliko sam bio obuzet onime što sam vidio. Bi li Gospodin meni, koji sam bio toliko neposlušan, doista poslao anđela?

Zatim je poznati glas rekao: 'Sine, tražio sam te.' U tami sam prepoznao glas svog oca i otrčao prema njegovim ispruženim rukama. Čvrsto me je zagrlio, a zatim nježno rekao: 'Bio sam zabrinut. Drago mi je što sam te našao.'

Pokušao sam mu reći koliko mi je žao, no s mojih drhtećih usana dolazile su samo nepovezane riječi: 'Hvala… tama… strah… rijeka… sam.' Kasnije sam te večeri saznao da je, kad se nisam vratio s ispaše, moj otac otišao u potragu za mnom. Kad nije pronašao ni mene ni krave, znao je da sam prešao rijeku i da sam u opasnosti. Budući da je bio mrak, a vrijeme je bilo važno, skinuo je svoju odjeću ostavši u svom bijelom toplom rublju, svezao svoje cipele oko vrata i preplivao opasnu rijeku kako bi spasio neposlušnog sina.«[12]

Moja voljena braćo i sestre, svjedočim o anđelima, i nebeskim i smrtnim. Čineći to svjedočim da nas Bog nikad ne ostavlja same ili bespomoćne pred izazovima s kojima se suočavamo. »[I neće] tako dugo dok traje vrijeme ili zemlja postoji, ili dok ijedan čovjek [ili žena ili dijete] na površju njezinu ima biti spašen.«[13] Povremeno, u svijetu ili u osobnom životu, možemo pomisliti da smo udaljeni od Boga, isključeni iz neba, izgubljeni i sami na mračnim i sumornim mjestima. Često takva nevolja može biti naše vlastito djelo, no čak i tada Otac svih nas pazi i pomaže. A uvijek ima anđela koji dođu i idu posvuda oko nas, vidljivih i nevidljivih, poznatih i nepoznati, smrtnih i besmrtnih.

Vjerujmo svi s više spremnosti i zahvalnosti za Gospodinovo obećanje kao navodi jedan od najdražih stihova predsjednika Monsona: »Ja ću ići pred vama. Bit ću vam zdesna i slijeva… Duh će moj biti u srcima vašim, i anđeli moji oko vas da vas ponesu."[14] U procesu molitve za anđele koji će nam posluživati, pokušajmo svi sami biti više anđeoski – dobrom riječju, snažnom rukom i izjavom vjere i »savez[om] što ga uzajamno sklopis[mo]«.[15] Možda tada mi možemo biti poslanici od Boga kad netko, možda dijete iz Male škole, vapi: »Tama... strah... rijeka... sam«. Na kraju, molim se u sveto ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE
1. Mojsije 5:4
2. Vidi Mojsije 5:6-8

3. Vidi Luka 1:26-38
4. Vidi Luka 2:8-14
5. Vidi Matej 2:13-15
6. Vidi Matej 2:19-23
7. 1. Nefi 8:7, 5-6
8. Matej 4:11
9. Moroni 7:35-37, 30
10. NiS 98:37; naglasak dodan
11. NiS 90:24
12. Vidi Clyn D. Barrus, »Coming Home«, *Liahona,* studeni 1995, F5-F7.
13. Moroni 7:36
14. NiS 84:88
15. NiS 90:24

Čak i dijete može razumjeti
starješina Gérald Caussé
iz Sedamdesetorice

Bog... sigurno je da je istina o Bogu razumljiva svoj Njegovoj djeci, bez obzira na stupanj obrazovanja ili intelektualne sposobnosti.

Roditelji su često zapanjeni odgovorima koje njihova djeca daju na pitanja odraslih osoba. Jedne večeri, dok smo moja žena i ja bili na putu, dadilja naše djece, zainteresirana zbog molitve koju je čula, postavila je sljedeće pitanje: »Koja je razlika između vaše vjere i moje?« Odgovor naše osmogodišnje kćerke uslijedio je odmah: »Skoro su slične, samo što mi učimo puno više od tebe!« Daleko od toga da je htjela uvrijediti svoju dadilju, moja je mala kćer jednostavno htjela na svoj vlastiti način naglasiti važnost koju sveci posljednjih dana polažu na potragu za znanjem.

Joseph Smith je izjavio: »Nemoguće je čovjeku spasiti se u neznanju« (NiS 131:6). Dodao je: »Načelo znanja je načelo spasenja… i svatko tko ne stekne znanje dovoljno za spasenje, bit će osuđen« (*History of the Church, 5:387*). To je znanje zasnovano na razumijevanju prirode Boga i Isusa Krista, te nauma spasenja kojeg su pripremili kako bi nam omogućili povratak u njihovu nazočnost: »A ovo je vječni život: spoznati tebe, jedino pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista« (Ivan 17:3).

Ljudi su često pogrešno tumačili načelo znanja. »Razum je slava Božja« (NiS 93:36). Ono prelazi sve što možemo razumjeti s našim intelektualnim sposobnostima. Ljudi koji pokušavaju pronaći Boga ponekad misle da ga trebaju tražiti u intelektualno kompliciranim konceptima.

Međutim, naš Nebeski Otac je uvijek tu za nas. On se prilagođava našoj razini razumijevanja. »Ako dođe malenom djetetu, On će se prilagoditi jeziku i sposobnostima malenog djeteta« (*Joseph Smith, History of the Church,* 3:392).

Bog bi uistinu bio nepravedan kad bi evanđelje bilo dostupno samo intelektualnoj eliti. U svojoj dobroti, On se pobrinuo da istina o Bogu bude razumljiva svoj Njegovoj djeci, bez obzira na stupanj obrazovanja ili intelektualne sposobnosti

Zapravo, činjenica da načelo može razumjeti čak i dijete je dokaz njegove snage. Predsjednik John Taylor je rekao: »Istinska inteligencija za čovjeka znači kada može uzeti temu koja je tajanstvena i velebna, a zatim je raščlaniti i pojednostaviti kako bi je dijete moglo razumjeti.«(»Discourse« Deseret News, 30. rujna 1857, 238). Daleko od toga da se umanji njezin utjecaj, čistoća i jednostavnost izričaja omogućava Svetom Duhu da svjedoči s većom sigurnošću srcima ljudi.

Tijekom njegovog zemaljskog poslanja, Isus je stalno uspoređivao jednostavnost i autentičnost svojih učenja s iskrivljenom logikom Farizeja i drugih poznavatelja zakona. Neprestano su ga pokušavali dovesti u iskušenje sa sofisticiranim pitanjima, no njegovi su odgovori uvijek bili savršeno jasni i jednostavni kao da su za djecu.

Jednog su mu dana njegovi učenici postavili sljedeće pitanje: »Tko je najveći u kraljevstvu nebeskom?« Isus je, nakon što je pozvao maleno dijete k sebi, postavio ga je u sredinu i rekao: »Zaista, kažem vam, ako ponovo ne postanete kao mala djeca, sigurno nećete ući u kraljevstvo nebesko. Dakle: najveći je u kraljevstvu nebeskom onaj koji se ponizi kao ovo malo dijete« (Matej 18: 1,2-4).

Drugom je prigodom rekao: »Slavim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, jer si ovo sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima« (Luka 10:21).

Biblija je vjerojatno prošla više tumačenja i filozofskih debata od bilo koje druge knjige. Međutim, dijete koje čita tu knjigu po prvi puta imat će jednaku šansu, ako ne i veću, razumjeti nauk od većine stručnjaka za Sveta pisma. Spasiteljeva učenja prilagođena su svima. U dobi od osam godina dijete može imati dovoljno razumijevanja da uđe u vode krštenja i sklopi savez s Bogom s punim razumijevanjem.

Što će dijete razumjeti iz čitanja priče o Isusovom krštenju? Isusa je u rijeci Jordan krstio Ivan Krstitelj. Sveti Duh je sišao na njega »u tjelesnom obliku, poput goluba«. Začuo se glas: »Ti si Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao« (Luka 3: 22). Dijete će imati jasnu viziju o tome što je božanstvo: tri različite osobe u potpunom jedinstvu, Bog Otac, njegov Sin Isus Krist i Sveti Duh.

Odbacivanje načela jednostavnosti i jasnoće bilo je uzrok mnogih otpadništava, kolektivnih i pojedinačnih. U Mormonovoj knjizi, prorok Jakov je optužio pradavne koji »prezrahu riječi jasne, i ubijahu proroke, i tražahu ono što ne mogahu razumjeti. Stoga oni moraju svakako pasti zbog sljepoće svoje, a ta sljepoća dođe zbog gledanja povrh cilja. Jer Bog im oduze jasnoću svoju, i predade im mnogo toga što razumjeti ne mogu, jer oni tako željahu« (Jakov 4: 14).

Ponekad možemo doći u iskušenje da pomislimo: »To je jednostavno poput Naamana, sirijskog vojskovođe, koji je zbog svoje oholosti oklijevao poslušati Elizejev savjet, jer se u njegovim očima činio prejednostavnim za izlječenje gube. Njegovi sluge su mu pomogle da ugleda svoju zabludu:

»'Oče moj, da ti je prorok odredio i teže, zar ne bi učinio? A nekmoli kad ti je rekao: Okupaj se, i bit ćeš čist.' I tako siđe, opra se sedam puta u Jordanu, prema riječi čovjeka Božjega: i tijelo mu posta opet kao u malog djeteta – očistio se« (2. Kraljevi 5:13-14). Njegovo čišćenje nije bilo samo tjelesno: njegovo duhovno tijelo također je očišćeno kad je prihvatio ovu predivnu lekciju poniznosti.

Mala djeca imaju čudesnu sposobnost da uče. Ona imaju potpuno povjerenje u svog učitelja, čist duh i veliku poniznost drugim riječima, iste kvalitete koje otvaraju vrata Duhu Svetom. On je sredstvo kroz koje stječemo znanje o duhovnim stvarima. Pavao je napisao Korinćanima: »Tako nitko ne zna Božjih tajna, osim Božjega Duha« (1. Korinćanima 2:11).

I dodao je: »Zemaljski čovjek ne prima ono što dolazi od Duha Božjega, jer to je za nj ludost. On to ne može ni upoznati, jer se to mora uz pomoć Duha prosuđivati.« (1. Korinćanima 2:14). Mi znamo da je puteni ili naravni čovjek »neprijatelj Bogu… ne prepusti li se porivima Svetoga Duha«. Zato mora postati »poput djeteta odan, krotak, ponizan, strpljiv, pun ljubavi, voljan podložiti se svemu što Gospod smatra podobnim da mu nanese, kao što se dijete podlaže ocu svojemu« (Mosija 3:19).

U svojoj filozofskoj kratkoj priči *Mali princ*, Antoine de Saint-Exupéry je opisao zbunjenost malog dječaka koji je, otkrivajući polje ruža, zamijetio da cvijet kojeg ima, i o kojem se brinuo s puno ljubavi, nije jedinstven nego uobičajen. Tada je shvatio da ono što čini njegovu ružu jedinstvenom nije vanjski izgled, već vrijeme i ljubav koju je posvetio brinući se o njoj. Uzviknuo je:

»Ljudi… uzgoje pet tisuća ruža u jednom vrtu i ne nalaze ono što traže...

A ipak ono što traže može se pronaći u jednoj jedinoj ruži ili u malo vode...

Ali oči su slijepe. Mora se gledati srcem« ([1943], 79).

Na isti način naše znanje o Bogu ne ovisi o količini informacija koje prikupimo. Naposljetku, cijelo znanje o evanđelju koje je značajno za naše spasenje može se sažeti u nekoliko točaka nauka, načela i temeljnih zapovijedi, koje se već nalaze u misionarskim lekcijama koje primamo prije krštenja. Možemo reći da je poznavanje Boga pitanje otvaranja našeg srca kako bismo stekli duhovno razumijevanje i vatreno svjedočanstvo o istini tih nekoliko temeljnih točaka nauka. Poznavati Boga znači imati svjedočanstvo o njegovom postojanju i osjećati u srcu da nas voli. To znači prihvatiti Isusa Krista kao našeg Spasitelja i imati gorljivu želju da slijedimo njegov primjer. Služeći Bogu i našim bližnjima, mi svjedočimo o Kristu i dopuštamo osobama oko nas da ga bolje upoznaju.

Ta načela pronalaze konkretnu primjenu u učenjima koja se daju u našim odjelima i ograncima. Za vas, učitelje u Crkvi, glavni je cilj vaših lekcija obraćenje srca. Kvaliteta lekcije se ne mjeri brojem novih informacija koje možete dati svojim učenicima. Ona dolazi iz vaše sposobnosti da pozovete prisutnost Duha i motivirate vaše učenike da se obvežu. To se postiže tako da koriste svoju vjeru primjenjujući primljene lekcije kako bi povećali svoje duhovno znanje.

Molim se da znamo kako otvoriti naša srca poput malene djece i uživati u slušanju i primjeni riječi Božje u sveukupnoj moći njezine jednostavnosti. Svjedočim da ćemo, ako to učinimo, primiti »otajstva i ono što je mironosno – što radost donosi, što donosi život vječni« (NiS 42:61). U ime Isusa Krista. Amen.

Put
starješina Lawrence E. Corbridge
iz Sedamdesetorice

Postoji samo jedan put do sreće i ispunjenja. Isus Krist je taj put.

Isus Krist, Alfa i Omega, početak i svršetak

»U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše kod Boga – i Riječ bijaše Bog…

U njoj bijaše Život i Život bijaše svjetlo ljudima.«[1]

Rekao je: »Ja sam Alfa i Omega, Krist Gospodin, da, ja sam taj, početak i svršetak, Otkupitelj svijeta.«[2]

Rekao je: »A tko pije od vode koju ću mu ja dati, sigurno neće nikad ožednjeti. Štoviše, voda koju ću mu ja dati postat će u njemu izvorom one vode što struji u život vječni.«[3]

Rekao je: »Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, sigurno neće ogladnjeti. Tko vjeruje u me, sigurno neće nikad ožednjeti.«[4]

Rekao je: »Ja sam svjetlo svijeta. Tko mene slijedi, sigurno neće ići po tami, nego će imati svjetlo koje vodi u život.«[5]

Rekao je: »Ja sam uskrsnuće i život: Tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će.
Tko god živi i vjeruje u me, sigurno neće nigda umrijeti.«[6]

Rekao je: »Ja sam put, istina i život... Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni.«[7]

Isus Krist jest put. On je svjetlo i život, kruh i voda, početak i svršetak, uskrsnuće i život, Spasitelj svijeta, istina i put.

Postoji samo jedan put do sreće i ispunjenja. On je put. Svaki drugi put, bilo koji put, bez obzira o kakvom se putu radi, je ludost.

On nudi izvor živuće vode. Mi ili pijemo i nikada više ne žeđamo, ili ne pijemo, i bezumno ostajemo žedni.

On je kruh života. Mi ili jedemo i nikada više ne gladujemo, ili ne jedemo, i bezumno ostajemo slabi i gladni.

On je svjetlo svijeta. Ili ga slijedimo i vidimo jasno, ili ga ne slijedimo i bezumno ostajemo slijepi i u tami.

On je uskrsnuće i život. Rekao je: »Riječi koje sam vam ja rekao *jesu* duh i život.«[8] Ili ćemo učiti od njega i imati ispunjeniji život[9], ili nećemo i bezumno ostati mrtvi.

On je Spasitelj svijeta. Ili ćemo prihvatiti blagoslove njegovog pomirenja i postati čisti i nevini, dostojni da imamo njegovog Duha, ili nećemo i bezumno ostati sami i nečisti.
On je put.

Nijedan drugi Bog

»Vjerujemo u Boga, Vječnoga Oca, i u njegova Sina Isusa Krista i u Duha Svetoga.«[9] Sin je primijenio Očev naum kako bismo mogli imati nadahnuće Duha Svetoga. Put Oca je put Sina. Rekao je: »Nemoj imati drugih bogova uz mene.«[10]

Samo nas Bog može blagosloviti. Samo nas on može podržati. Samo on može učiniti da naša srca kucaju i dati nam dah. Samo nas on može sačuvati i zaštiti. Samo nam on može dati snage da izdržimo teret života. Samo nam on može dati moć, znanje, mir i radost. Samo on može oprostiti naše grijehe. Samo nas on može iscijeliti. Samo nas on može promijeniti i iskovati naše božanske duše. Samo nas on može vratiti u nazočnost Oca. A on će to učiniti, i mnogo više, samo ako ga se sjetimo kako bismo obdržavali njegove zapovijedi. Što ćemo onda učiniti? Sjećat ćemo ga se kako bismo obdržavali njegove zapovjedi. To je jedina inteligentna stvar koju možemo učiniti.

Isus krštava Duhom Svetim

Ivan Krstitelj je rekao da iako je krstio vodom, Isus je došao krstiti »Duhom Svetim«.[12]

Ništa u ovom životu nema veću vrijednost od vrhovnog dara Duha Svetoga. On je izvor radosti, mira, znanja, snage, ljubavi i svega što je dobro. Pokajanje je moć pomoću koje možemo biti promijenjeni i osnaženi ako smo slabi. Uz svećenstvo, to je moć kojom brakovi i obitelji su zapečaćeni za vječnost.[13] To je moć kojom se Gospodin pokazuje onima koji vjeruju u njega.[14] Sve dobro ovisi o primanju i zadržavanju moći Duha Svetoga u našim životima. Sve ovisi o tome.

S tim je ciljem Isus Krist ušao u Getsemanski vrt, gdje je prevladao grijeh za nas. Na sebe je uzeo naše grijehe. Trpio je kaznu za naše prijestupe. Platio je cijenu našeg znanja. Ne znam kako je učinio to što je učinio. Samo znam da je to učinio, i zato što je to učinio, vi i ja možemo primiti oprost za naše grijehe kako bismo mogli primiti dar njegove moći. Sve ovisi o tome. Što ćemo onda učiniti? Mi ćemo »preuzeti ime Sina tvojega i uvijek ga se spominjati, i obdržavati zapovijedi njegove koje nam on dade, da Duh njegov uvijek bude s [nama].[15] Sve ovisi o tome.

»Jaram je moj sladak, a moje breme lako«

Jedna od najpopularnijih i najatraktivnijih ljudskih filozofija je »živjeti svoj vlastiti život, činiti ono što voliš, biti svoj, ne dozvoliti drugima da ti kažu što da radiš«. Ali Gospodin je rekao: »Ja sam put.«[16] Rekao je: »Neka me slijedi.«[17] Rekao je: »Kakvi, dakle, ljudi morate biti? Zaista, kažem vam, onakvi kao što sam ja.«[18]

Ne mislite da ne možete. Možemo misliti da ga ne možemo doslovno slijediti jer su mjerila njegovog života tako zapanjujuće visoka i čine se nedostižna. Možemo misliti da je preteško, prezahtjevno, previše i izvan naših mogućnosti, barem za sad. Nemojte nikada u to vjerovati. Iako su Gospodinova mjerila najviša, nemojte misliti da su dostižna samo odabranoj nekolicini koji su najsposobniji.

Po ovom pitanju životno nas iskustvo pogrešno navodi. U životu mi učimo da su najveća dostignuća u bilo kojem ljudskom pothvatu uvijek najteža, i prema tome dostižna samo odabranoj nekolicini koji su najsposobniji. Što je više mjerilo, teže ga je dosegnuti.
No to nije slučaj ovdje, jer za razliku od svakog drugog iskustva u ovom životu, ovo nije ljudski pothvat.To je, naime, djelo Božje. To je Božje djelo i njegova je »slava… ostvarivati besmrtnost i život vječni za čovjeka«.[19] Ne postoji ništa slično. Nikada.

Nijedna institucija, naum, program ili sustav kojeg su osmislili ljudi nema pristup otkupiteljskoj i transformirajućoj moći pomirenja Isusa Krista i daru Duha Svetoga. Stoga, iako je Gospodinov poziv da ga slijedimo najveći od svih, on je i dostižan za svakoga, ne zato što mi to možemo, već zato što on postoji, i zato što nas on može osposobiti. »Vjerujemo da se po Kristovu pomirenju sav ljudski rod, [svatko, i živ i mrtav], može spasiti pokoravanjem evanđeoskim zakonima i uredbama«.[20]

Gospodinov put nije težak. Život je težak, a ne evanđelje. »Mora biti oprečnosti u svemu«,[21] posvuda, za svakoga. Život je težak za svakoga od nas, no život je također i jednostavan. Imamo samo dva izbora.[22] Možemo slijediti Gospodina i biti podareni njegovom moću i imati mir, svjetlost, snagu, znanje, pouzdanje, ljubav i radost, ili možemo ići nekim drugim putem, bilo kojim drugim putem, bez obzira kojim drugim putem i ići sami, bez njegove podrške, bez njegove moći, bez vodstva, kroz tamu, kaos, sumnju, patnju i očajanje. I pitam vas, koji je put lakši?

Rekao je: »Dođite k meni *svi* koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti. Uzmite jaram moj na se i učite od mene… Tako ćete naći pokoj dušama svojim, jer jaram *je* moj sladak, a moje breme lako.«[23]

Život je težak, no život je i jednostavan. Krenite na put i nikada, nikada ne odustajte. Nikad nemojte odustati. Samo nastavite. Nemojte odustati i uspjet ćete.

Postoji samo jedan put do sreće i ispunjenja. Isus Krist jest put. Svaki drugi put, bilo koji put, bez obzira o kakvom se putu radi, je ludost.

Svjedočim o njemu, Isusu Kristu, da je on Sin živućeg Boga, on je kruh života, on je istina, on je uskrsnuće i život, on je Spasitelj i svjetlo svijeta. On je put, jedini put.

Imajmo razuma da ga slijedimo. U njegovo sveto ime, ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE
1. Ivan 1:1, 4
2. NiS 19:1
3. Ivan 4:14
4. Ivan 6:35
5. Ivan 8:12
6. Ivan 11:25-26
7. Ivan 14:6
8. Ivan 6:63
9. Vidi Ivan 10:10
10. Članci vjere 1:1
11. Izlazak 20:3
12. Ivan 1:33
13. Vidi NiS 132:7,19
14. Vidi 2. Nefi 26:13
15. NiS 20:77
16. Ivan 14:6
17. Marko 8:34
18. 3. Nefi 27:27
19. Mojsije 1:39
20. Članci vjere 1:3
21. 2. Nefi 2:11
22. Vidi Moroni 7:15-17
23. Matej 11:28-30

Dođi u Sion
starješina D. Todd Christofferson
iz Zbora dvanaestorice apostola

U našim obiteljima i okolima, odjelima i ograncima, težimo uspostavi Siona kroz jedinstvo, pobožnost i dobrohotnost.

Prorok Joseph Smith je rekao: »Izgrađivanje Siona cilj je koji je zanimao Božji narod u svakom dobu. To je tema o kojoj su proroci, svećenici i kraljevi razmišljali s posebnom radošću. Oni su s radošću iščekivali dan u kojem mi živimo i ispunjeni nebeskim i radosnim iščekivanjem, oni su pjevali i pisali i prorokovali o našem vremenu. No preminuli su, a da to nisu vidjeli. Mi smo povlašteni narod kojeg je Bog izabrao da izvede slavu posljednjih dana; na nama je da vidimo, sudjelujemo u tome te pomognemo napredovanju slave posljednjih dana« (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [Melchizedek Priesthood and Relief Society course of study, 2007], 186).

Sion je i mjesto i ljudi. Sion je ime dano drevnom Henokovom gradu u vrijeme prije potopa. »I dogodi se u dane njegove: Sazida on grad što se prozva Grad Svetosti, to jest Sion« (Mojsije 7:19). Sion je trajao 365 godina (vidi Mojsije 7:68). Zapis iz Svetog pisma navodi: »A Henok i sav narod njegov hodahu s Bogom, i on prebivaše usred Siona. I dogodi se: Nestade Siona, jer ga

Bog primi u krilo svoje, i od tada nasta uzrečica: Sion iščeznu« (Mojsije 7:69). Kasnije su Jeruzalem i hram u njemu nazvani gora Sion, a Sveta pisma proriču o budućem Novom Jeruzalemu gdje će Krist vladati kao »Kralj sionski« kad »kroz tisuću godina zemlja će počinuti« (Mojsije 7:53, 64).

Gospodin je prozvao Henokov narod SION »jer bijahu oni jednoga srca i jedne misli, i življahu u pravednosti. I ne bijaše među njima nijednog siromaha« (Mojsije 7:18). Drugom je prilikom rekao: »Sion je ovo – čisti srcem« (NiS 97:21).

Babilon je antiteza i suprotnost Sionu. Babilon se prvo zvao Babel, poznat po kuli u Babelu, a kasnije je postao središte babilonskog carstva. Središnja građevina bila je hram boga Bela ili Baala, idola kojeg su starozavjetni proroci zvali 'Sramota' zbog seksualnih perverzija koje su bile povezane uz bogoštovlje. (Vidi Bible Dictionary, »Assyria and Babylonia«, 615-16; »Baal«, 617-618; »Babylon or Babel«, 618). Njegova svjetovnost, štovanje zla i ropstvo Judeje nakon osvajanja 587. pr. Kr., zajedno su učinile Babilon simbolom dekadentnog društva i duhovnog ropstva.

Zbog te je pozadine Gospodin rekao članovima svoje Crkve: »Iziđite iz Babilona, sabirite se između svih naroda, od četiri vjetra, od jednoga kraja nebesa do drugoga« (NiS 133:7). Pozvao je starješine svoje Crkve da idu širom svijeta kako bi ostvarili to sabiranje, započevši djelo koje će se u punom vihoru nastaviti danas. »A gle, evo, ovo nek je poklič njihov i glas Gospodnji svim ljudima: Pođite u zemlju sionsku da se proširе granice naroda mojega i okoli njegovi učvrste, a Sion da se protegne na krajeve okolne« (NiS 133:9).

I tako danas, Gospodnji ljudi se sabiru »između naroda« dok se okupljaju u zajednice i okole Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana koji su rašireni među narodima. Nefi je vidio da će ta »gospodstva« biti malena, no da će Gospodnja moć »si[ći] na svece crkve Jaganjčeve… što [su] raspršen[i] po svemu licu zemaljskomu. I bijahu naoružani pravednošću « (vidi 1. Nefi 14:12-14). Gospodin nas poziva da budemo primjer pravednosti i vodimo one koji traže sigurnost i blagoslove Siona:

»Zaista, kažem svima vama: Ustani i zasini da svjetlost tvoja bude stijeg narodima.

I da se sabiranje na zemlji Siona i u okolima njegovim, izvede za obranu, i za zaklon pred olujom i pred gnjevom, kad se on izlije neublažen po cijeloj zemlji« (NiS 115:5-6).

Pod vodstvom proroka Josepha Smitha, prvi članovi Crkve pokušali su uspostaviti središnjicu Siona u Missouriju, no oni se nisu kvalificirali da bi izgradili sveti grad. Gospodin je objasnio jedan od razloga za njihov neuspjeh:

»Ne naučiše oni biti poslušni onomu što zahtijevah iz ruku njihovih, nego su puni svakojakog zla, i ne dijele od imutka svojega siromasima i onima u nevolji kako dolikuje svecima.

I nisu složni gledom na ono jedinstvo što ga zahtijeva zakon nebeskoga kraljevstva« (NiS 105:3-4).

»Bijaše rječkanja, i sukoba, i zavisti, i svađa, i požudnih i pohlepnih želja među njima. Time oni, dakle, okaljaše baštine svoje« (NiS 101:6).

Međutim, umjesto da prestrogo sudimo tim prvim svecima, trebamo pogledati sebe kako bismo vidjeli ide li nama bolje.

Sion je Sion zbog karaktera, osobina i vjernosti njegovih građana. Upamtite: »Gospod prozva narod svoj Sion jer bijahu oni jednoga srca i jedne misli, i življahu u pravednosti. I ne bijaše među njima nijednog siromaha« (Mojsije 7:18). Ako želimo uspostaviti Sion u našim domovima, ograncima, odjelima i okolima, moramo zadovoljiti to mjerilo. Potrebno je da (1) postanemo ujedinjeni u jedno srce i jednu misao, (2) postanemo i pojedinačno i kolektivno sveti ljudi i (3) skrbimo za siromašne i potrebite s takvom učinkovitošću kako bismo uklonili siromaštvo među nama. Ne možemo čekati da Sion dođe kako bi se dogodile te stvari – Sion će doći samo ako se one dogode.

Jedinstvo

Dok razmatramo jedinstvo koje je potrebno kako bi se Sion razvijao, trebamo se pitati jesmo li prevladali »rječkanja, i sukob[e], i zavisti, i svađ[e]« (vidi NiS 101:6). Jesmo li mi pojedinačno i kao narod lišeni svađe, sukoba i ujedinjeni kao »što ga zahtijeva zakon nebeskoga kraljevstva«? (NiS 105:4.) Opraštanje jedan drugome je osnova za to jedinstvo. Isus reče: »Ja, Gospod, oprostit ću komu oprostiti hoću, no od vas se traži da praštate svim ljudima« (NiS 64:10).

Postat ćemo jednog srca i misli kad pojedinačno stavimo Spasitelja u središte naših života i slijedimo one kojima je povjerio da nas vode. Možemo se ujediniti s predsjednikom Thomasom S. Monsonom u ljubavi i brizi jedan za drugoga. Na općem saboru prošlog travnja, predsjednik Monson je govorio onima koji su se udaljili od Crkve i svima nama kad je rekao: »U osobnom utočištu vlastite savjesti leži taj duh, ta odlučnost odbaciti staru osobu i pokazati se dostojnim pravog potencijala. U tom duhu ponovno iznosimo iskren poziv: Vratite se. Pružamo vam ruku u čistoj ljubavi Kristovoj i izražavamo našu želju da vam pomognemo i zaželimo vam dobrodošlicu u puno članstvo. Onima koji su ranjena duha ili koji se bore i strahuju kažemo: 'Dozvolite nam da vas uzdignemo, razveselimo i umirimo vaše strahove'« (Thomas S. Monson, »Looking Back and Moving Forward«, *Liahona*, svibanj 2008, 90).

Na kraju srpnja ove godine, mladi i nevjenčani iz nekoliko država u istočnoj Europi okupili su na saboru izvan Budimpešte, Mađarska. Među njima je bilo 20 mladića i djevojaka iz Moldavije koji su proveli dane i dane u vađenju putovnica i viza te više od 30 sati putovanja autobusom kako bi tamo došli. Program sabora sastojao se od 15 radionica. Svaka osoba trebala je odabrati dvije ili tri na kojima je najviše željela sudjelovati. Umjesto da se isključivo usredotoče na vlastite interese, ti su se mladi iz Moldavije okupili i napravili plan kako bi barem jedan član njihove grupe bio u svakoj radionici i vodio detaljan zapis. Tada bi međusobno podijelili ono što su naučili, a kasnije s mladima iz Moldavije koji nisu mogli doći. U najjednostavnijem obliku, ovo je primjer jedinstva i ljubavi jednih za druge koji će, uvećano tisuće puta na različite načine, vratiti Sion (vidi Izaija 52:8).

Svetost

Većina posla koji će se obaviti za uspostavu Siona odnosi se na naše pojedinačne napore da postanemo »čisti srcem« (NiS 97:21). »A Sion se ne može izgraditi doli prema načelima zakona kraljevstva nebeskoga« reče Gospodin »u protivnom, ne mogu ga k sebi primiti« (NiS 105:5). Zakon kraljevstva nebeskog je, naravno, zakon evanđelja i savezi koji uključuju naše stalno sjećanje na Spasitelja i naš zalog poslušnosti, žrtve, posvećenja i vjernosti.

Spasitelj je bio kritičan prema nekim prvim svecima zbog njihovih »požudnih... želja« (NiS 101:6; vidi i NiS 88:121). Ti su ljudi živjeli u svijetu bez televizije, filmova, Interneta i iPoda. U današnjem svijetu ispunjenim seksualnim slikama i glazbom, jesmo li oslobođeni požudnih želja i povezanih opačina? Umjesto da živimo na granici čednog oblačenja ili da se odamo prikrivenoj nemoralnosti pornografije, trebamo gladovati i žeđati za pravednošću. Kako bismo došli u Sion, nije dovoljno da vi i ja budemo nešto manje opaki od drugih. Mi ne trebamo postati samo dobri, veći sveti muškarci i žene. Prisjećajući se fraze starješine Neala A. Maxwella, uspostavimo jednom i zauvijek naš stan u Sionu i odustanimo od ljetnikovca u Babilonu (vidi Neal A. Maxwell, *A Wonderful Flood of Light* [1990], 47).

Briga za siromašne

Kroz povijest, Gospodin je mjerio društva i pojedince po tome koliko su se brinuli za siromašne. Rekao je:

»Jer, zemlja je puna, i dosta ima svega, pa i viška, da, ja sve pripravih i dadoh sinovima ljudskim da samostalno djeluju.

Ako, dakle, uzme od izobilja što ga stvorih, a ne udijeli svoj dio po zakonu evanđelja mojega siromahu i potrebnome, on će s opakima u paklu podizati oči svoje i muke podnositi« (NiS 104:17-18; vidi i NiS 56:16-17).

Nadalje izjavljuje: »U vremenitim stvarima svojim imate biti ravnopravni, i to ne uz mrmljanje, inače će se uskratiti izobilje očitovanja Duha« (NiS 70:14, vidi i NiS 49:20; 78:5-7).

Mi kontroliramo raspolaganje našim sredstvima i resursima, no odgovaramo Bogu za to upravništvo nad zemaljskim stvarima. Zadovoljstvo je promatrati vašu darežljivost dok doprinosite posnim prinosima i humanitarnim projektima. Tijekom godina, patnja milijuna ljudi je olakšana, a nebrojeni drugi su mogli pomoći sebi kroz darežljivost svetaca. Unatoč svemu, dok težimo ispunjenju svrhe Siona, svatko bi od nas uz molitvu trebao razmotriti činimo li ono što bismo trebali činiti, i sve što bismo trebali u Božjim očima u odnosu na siromašne i potrebite.

Možemo se pitati, živeći kao što mnogi od nas žive u društvu koje štuje imovinu i zadovoljstva, držimo li se podalje od žudnje i požude za stjecanjem više i više tih svjetovnih dobara. Materijalizam je još jedna manifestacija idolopoklonstva i oholosti koja karakterizira Babilon. Možda možemo naučiti biti zadovoljni s onime što je dovoljno za naše potrebe.

Apostol Pavao je upozorio Timoteja protiv ljudi koji »vjeru smatraju izvorom dobitka« (1. Timoteju 6:5).

Rekao je: »Ništa, naime, nismo donijeli na ovaj svijet, tako da ništa ne možemo iz njega iznijeti.

A kad imamo hranu i odijelo, tim budimo zadovoljni« (1. Timoteju 6:7-8).

U većini svijeta, ulazimo u nesigurno gospodarsko doba. Pazimo jedni na druge najbolje što možemo. Sjećam se priče vijetnamske obitelji koja je napustila Saigon 1975. i završila u malom pokretnom domu u Provu, Utah. Mladić iz izbjegličke obitelji postao je kućni učitelj suradniku brata Johnsona koji je živio u blizini sa svojom velikom obitelji. Dječak je ispričao sljedeće:

»Jednog je dana brat Johnson primijetio da naša obitelj nema kuhinjski stol. Došao je slijedećeg dana s čudnim, no vrlo funkcionalnim stolom koji se dobro uklopio uz zid kućice preko puta kuhinjskog slivnika i elemenata. Kažem čudan jer su dvije noge odgovarale plohi, a dvije nisu. Također, nekoliko se malih drvenih klinova isticalo na jednom rubu istrošene površine.

Ubrzo smo počeli svakodnevno koristiti taj unikatni stol za pripremu hrane i brze obroke. I dalje smo obiteljske obroke jeli sjedeći na podu… u pravom vijetnamskom stilu.

Jedne sam večeri stajao u predvorju brata Johnsona dok sam ga čekao prije dogovora za kućno učiteljstvo. U obližnjoj kuhinji, na moje iznenađenje, vidio sam stol gotovo identičan onome kojeg je dao mojoj obitelji. Jedina razlika je bila u tome što je na mjestu gdje je naš stol imao klinove, stol Johnsonovih imao rupe! Tada sam shvatio da je, vidjevši našu potrebu, taj dobrohotni čovjek raspolovio svoj stol i napravio dvije nove noge za svaku polovicu.

Bilo je očito da obitelj Johnson nije stala oko tog malog komada namještaja – vjerojatno nisu udobno stali oko njega ni kad je bio cijeli. …

Kroz moj život, to je dobročinstvo bilo snažan podsjetnik iskrenog davanja« (Son Quang Le, kako je rekao Beth Ellis Le, »Two-of-a-Kind Table«, *Liahona*, srpanj 2004, 43).

Prorok Joseph Smith je rekao: »Izgradnja Siona trebala bi biti naš najveći cilj« (*Teachings: Joseph Smith,* 186). U našim obiteljima i okolima, odjelima i ograncima, težimo uspostavi Siona kroz jedinstvo, pobožnost i dobrohotnost, pripremajući se za veliki dan kad će Novi Jeruzalem ustati. Riječima naše crkvene pjesme:

Izrael, Izrael, Bog te zove,
Zove iz zemlje očaja.
Veliki Babilon pada;
Bog će njegove kule srušiti.

Dođi u Sion, dođi u Sion,
I raduj se unutar njegovih zidina.

Dođi u Sion, dođi u Sion,
Za tvoj dolazak Gospodin je blizu. (»Israel, Israel, God Is Calling«, *Hymns, br. 7*)

Svjedočim o Isusu Kristu, Kralju Siona, u ime Isusa Krista. Amen.

Moliti se uvijek
starješina David A. Bednar
iz Zbora dvanaestorice apostola

Svjedočim da molitva postaje smislenija kada se savjetujemo s Gospodinom u svemu što činimo, kada izražavamo iskrenu zahvalnost i kada se molimo za druge.

Moja poruka na posljednjem općem saboru bila je usredotočena na evanđeosko načelo traženja u vjeri kroz molitvu. Danas bih želio govoriti o tri dodatna načela koja mogu pomoći da naše molitve postanu smislenije, i molim se za pomoć Duha Svetoga meni i vama.

Načelo br. 1: Molitva postaje smislenija kad se savjetujemo s Gospodinom u svemu što činimo (vidi Alma 37:37).

Jednostavno rečeno, molitva je poruka Nebeskom Ocu od njegovih sinova i kćeri na zemlji. »Čim spoznamo pravi odnos u kojem smo s Bogom (naime, Bog je naš Otac i mi smo njegova djeca), tada nam molitva odmah postaje prirodna i instinktivna radnja« (Bible Dictionary, »Prayer«, 752). Zapovjeđeno nam je da se uvijek molimo Ocu u ime Sina (vidi 3. Nefi 18:19-20). Obećano nam je da možemo biti blagoslovljeni, zaštićeni te da možemo primiti vodstvo budemo li se molili iskreno za ono što je ispravno i dobro i u skladu s Božjom voljom (vidi 3. Nefi 18:20; NiS 19:38).

Objava je poruka od Boga njegovoj djeci na zemlji. Kada pitamo u vjeri, možemo primati objavu za objavom te spoznaju za spoznajom i upoznati otajstva i ono što je mironosno i što donosi radost i vječni život (NiS 42:61). Otajstva su ono što se jedino može spoznati i razumjeti moću Duha Svetoga (vidi Harold B. Lee, *Ye Are the Light of the World,* 1974, 211).

Objave od Oca i Sina prenose se preko trećeg člana Božanstva, Duha Svetoga. Duh Sveti je svjedok i glasnik Oca i Sina.

Uzorci koje je Bog koristio u stvaranju zemlje pomažu nam razumjeti kako učiniti molitvu smislenom. U trećem poglavlju knjige Mojsijeve učimo da je sve stvoreno duhovno prije nego što je bilo fizički na zemlji.

»A, evo, gle, kažem vam, to je postanak neba i zemlje, tako su stvarani u dan kad ja, Gospod Bog, sazdah nebo i zemlju.

Još nije bilo nikakva poljskog grmlja po zemlji, još ne bijaše niklo nikakvo poljsko bilje, jer ja, Gospod Bog, stvorih o čemu govorim duhovno prije negoli se ono naravno pojavi na površju zemaljskomu« (Mojsije 3:4-5).

Učimo iz ovih stihova da je duhovno stvaranje prethodilo vremenitom stvaranju. Na sličan je način smislena jutarnja molitva važan element duhovnog stvaranja svakog dana – i ona prethodi vremenitom stvaranju, to jest provedbi dana. Baš kao što je vremenito stvaranje bilo povezano s duhovnim stvaranjem i uslijedilo je nakon njega, tako su smislene jutarnje i večernje molitve povezane jedna s drugom i nastavljaju se jedna na drugu.

Razmotrite ovaj primjer. Možda postoje odlike u našem karakteru, našem ponašanju ili vezano za naš duhovni rast, o kojima se trebamo savjetovati s Nebeskim Ocem u jutarnjoj molitvi. Nakon što izrazimo primjerenu zahvalnost za primljene blagoslove, tražimo razumijevanje, usmjerenje i pomoć kako bismo napravili ono što sami svojom snagom ne možemo učiniti. Na primjer, kada se molimo možemo:

- sjećati se onih prilika kada smo govorili oštro ili neprimjereno s onima koje najviše volimo.
- prepoznati da znamo bolje od toga, ali ne ponašamo se uvijek u skladu s onim što znamo.
- izraziti žaljenje zbog naših slabosti te zato što ozbiljnije ne ostavljamo po strani naravna čovjeka.
- odlučiti da ćemo potpunije oblikovati svoj život prema Spasiteljevom primjeru.
- tražiti veću snagu kako bismo činili bolje i postali bolji.

Takva je molitva ključni dio duhovne pripreme za naš dan.

Tijekom dana zadržavamo molitvu u našem srcu za trajnu pomoć i vodstvo – kao što je Alma predložio: »Sve misli tvoje nek budu upravljene ka Gospodu« (Alma 37:36).

Primjećujemo tijekom toga dana da postoje prilike kada bismo obično htjeli govoriti oštro, i to ne činimo; ili bismo bili skloni ljutnji, ali nismo. Razlučujemo nebesku pomoć i snagu i ponizno prepoznajemo odgovore na našu molitvu. Čak i u tom trenutku spoznaje upućujemo tihu molitvu zahvalnosti.

Na kraju dana kleknemo ponovno i izvijestimo našem Ocu. Pregledamo događaje dana i izrazimo iskrenu zahvalnost za blagoslove i pomoć koje smo primili. Kajemo se i uz pomoć Duha Gospodnjega prepoznajemo načine na koje sutra možemo činiti bolje i postati bolji. Tako naša večernja molitva nadograđuje i nastavlja našu jutarnju molitvu. A i naša je večernja molitva također priprema za smislenu jutarnju molitvu.

Jutarnje i večernje molitve – i sve molitve između njih – nisu nepovezani, zasebni događaji; zapravo su povezane svaki dan i tijekom više dana, tjedana, mjeseci, čak i godina. To je djelomično način na koji ispunjamo zapovijed iz Svetih pisama da se uvijek molimo (vidi Luka 21:36; 3. Nefi 18:15; NiS 31:12). Takve su smislene molitve važne u stjecanju najvećih blagoslova koje Bog čuva za svoju vjernu djecu.

Molitva postaje smislena kada se sjetimo našeg odnosa s Božanstvom i kada poslušamo zapovijed:

»Da, i vapi ka Gospodu da te u *svemu* podupre, da, nek *sve* djelovanje tvoje bude za Gospoda, i kamo god pođeš, nek to bude u Gospodu. Da, *sve* misli tvoje nek budu upravljene ka Gospodu, da, nek nevolje srca tvojega budu pohranjene u Gospodu zauvijek.

Svjetuj se s Gospodom u *svemu* što činiš, i on će te na dobro upraviti. Da, kad liježeš noću, liježi u Gospodu da bdije nad tobom za tvoga sna, a kad se jutrom dižeš, srce nek ti se ispuni zahvaljivanjem Bogu. A budeš li to uvijek činio, bit ćeš uzvišen u posljednji dan« (Alma 37:36-37, kurziv dodan).

Načelo br. 2: Molitva postaje smislenija kada izražavamo iskrenu zahvalnost.

Tijekom naše službe na sveučilištu Brigham Young – Idaho, sestra Bednar i ja često smo u svoj dom primali vrhovne autoritete u goste. Naša je obitelj naučila važnu lekciju o smislenim molitvama kad smo jedne večeri kleknuli u molitvi sa članom Zbora dvanaestorice apostola.

Ranije toga dana sestra Bednar i ja saznali smo za neočekivanu smrt dragog prijatelja i naša je trenutna želja bila pomoliti se za preživjelog supružnika i djecu. Kad sam pozvao svoju ženu da kaže molitvu, član Dvanaestorice je, ne znajući za tragediju, ljubazno predložio da u svojoj molitvi sestra Bednar izrazi samo zahvalnost za primljene blagoslove te neka ne traži ništa. Njegov je savjet bio sličan Alminoj uputi članovima drevne Crkve da se »mole bez prestanka i da iskazuju hvale u svemu« (Mosija 26:39). Zbog neočekivane tragedije najprije nam je izgledalo hitnije tražiti blagoslove za naše prijatelje nego izraziti zahvalnost.

Sestra Bednar je s vjerom odgovorila sukladno uputi koju je primila. Zahvalila je Nebeskom Ocu za značajna i nezaboravna iskustva s tim divnim prijateljem. Izrazila je iskrenu zahvalnost za Duha Svetoga kao tješitelja te za darove Duha koji nam omogućavaju suočavati se s nevoljama i služiti drugima. Najvažnije od svega, izrazila je zahvalnost za naum spasenja, za pomirbenu žrtvu Isusa Krista, za njegovo uskrsnuće i za uredbe i saveze obnovljenog evanđelja koji omogućavaju obiteljima da budu zajedno zauvijek.

Naša je obitelj naučila iz tog iskustva veliku lekciju o moći zahvalnosti u smislenoj molitvi. Zbog te molitve i kroz tu molitvu, naša je obitelj bila blagoslovljena nadahnućem o mnogim pitanjima koja su nam zaokupljala umove i uznemiravala naša srca. Naučili smo da naša zahvalnost za naum sreće te za Spasiteljevo poslanje spasenja daje potrebnu sigurnost i jača naše povjerenje da će sve biti u redu s našim dragim prijateljima. Također smo primili saznanja o onome za što trebamo moliti i primjereno tražiti u vjeri.

Najsmislenije i najduhovnije molitve koje sam doživio sadržavale su mnoge izraze zahvalnosti i vrlo malo ili nimalo zahtjeva. Pošto sam sada blagoslovljen moliti se s apostolima i prorocima, otkrivam među ovim suvremenim vođama Spasiteljeve Crkve iste karakteristike koje opisuju kapetana Moronija u Mormonovoj knjizi: ovo su ljudi čija se srca nadimlju sa zahvalnošću Bogu za mnoge povlastice i blagoslove koje on udjeljuje svojem narodu (vidi Alma 48:12). Osim toga, oni ne iznose mnogo riječi, jer im je dano o čemu će se moliti, i ispunjeni su željom (vidi 3. Nefi 19:24). Molitve proroka su poput dječjih u svojoj jednostavnosti i moćne su zbog svoje iskrenosti.

Dok nastojimo učiniti naše molitve smislenijima, trebamo se sjetiti da »u ničemu čovjek ne vrijeđa Boga, to jest ni protiv koga se gnjev njegov ne raspaljuje, doli onih koji ne priznaju u svemu ruku njegovu, i ne slušaju zapovijedi njegove« (NiS 59:21). Predložio bih da vi i ja redovito govorimo molitve u kojima samo izražavamo zahvalnost. Ne tražimo ništa; samo pustimo da nam se duše raduju i nastojmo izraziti zahvalnost sa svom snagom našeg srca.

Načelo br. 3: Molitva postaje smislenija kada se molimo za druge s pravom nakanom i iskrena srca.

Tražiti od Nebeskog Oca blagoslove koje želimo u našem životu dobro je i ispravno. Međutim, moliti se iskreno za druge, i one koje volimo i one koji nas zlobno iskorištavaju, također je važan element smislene molitve. Jednako kao što češće izražavanje zahvalnosti u našim molitvama povećava mogućnosti za objave, tako i molitva za druge svom snagom naše duše povećava našu sposobnost da čujemo i poslušamo glas Gospodnji.

Učimo važnu lekciju iz primjera Lehija u Mormonovoj knjizi. Lehi je s vjerom odgovorio na proročke upute i upozorenja o uništenju Jeruzalema. Tada se pomolio Gospodinu »svim srcem svojim, *za narod svoj*« (1. Nefi 1:5; naglasak dodan). Kao odgovor na njegovu žarku molitvu, Lehi je bio blagoslovljen veličanstvenim viđenjem Boga i njegovog Sina te nadolazećeg uništenja Jeruzalema (vidi 1. Nefi 1:6-9, 13, 18). Nakon toga Lehi se radovao i njegovo je cijelo srce bilo ispunjeno zbog onoga što mu je Gospodin pokazao (vidi 1. Nefi 1:15). Možete uočiti da je viđenje došlo kao odgovor na molitvu za druge, a ne kao rezultat traženja vlastitog uzdizanja ili vodstva.

Spasitelj je savršen primjer molitve za druge s pravom nakanom. U njegovoj velikoj posredničkoj molitvi koju je izgovorio noć prije svojeg raspeća, Isus se molio za svoje apostole i sve svece.

»Ja molim za njih. Ne molim za svijet, već za one koje si mi dao, jer su tvoji...

Ne molim samo za njih nego i za one koji će po njihovoj riječi vjerovati u me...

...da u njima trajno bude ljubav kojom si me ljubio, i ja u njima« (Ivan 17:9, 20, 26).

Tijekom Spasiteljeva službeništva na američkom kontinentu on je uputio ljude da duboko razmišljaju o njegovim učenjima i da se mole za razumijevanje. Iscijelio je bolesne i molio se za narod koristeći jezik koji nije mogao biti zapisan (vidi 3. Nefi 17:1-16). Učinak njegove molitve bio je dubok: »Nitko ne može pojmiti radost što ispuni duše naše dok ga slušasmo kako se za nas moli Ocu« (3. Nefi 17:17). Zamislite kako je moglo biti čuti Spasitelja svijeta dok se moli za nas.

Osjećaju li naši supružnici, djeca i drugi članovi obitelji također moć naših molitvi upućenih Ocu za određene potrebe i želje? Čuju li nas oni kojima služimo kako se molimo za njih s vjerom i iskrenošću? Ako oni koje volimo i kojima služimo nisu čuli i nisu osjetili utjecaj naših iskrenih molitvi za njih, vrijeme za pokajanje je sada. Kada odražavamo primjer Spasitelja, naše će molitve zaista postati smislenije.

Zapovjeđeno nam je da se uvijek molimo (vidi 2. Nefi 32:9; NiS 10:5; 90:24) - »usnama i u srcu svome... pred svijetom i u skrovitosti, na javnom mjestu i zasebno« (NiS 19:28). Svjedočim da molitva postaje smislenija kada se savjetujemo s Gospodinom u svemu što činimo, kada izražavamo iskrenu zahvalnost i kada se molimo za druge s pravom nakanom i iskrena srca.

Svjedočim da Nebeski Otac živi i da on čuje i odgovara na svaku žarku molitvu. Isus jest Krist, naš Spasitelj i Posrednik. Objava je stvarna. Punina evanđelja je obnovljena na zemlji u ovoj rasporedbi. Tako svjedočim u sveto ime Gospodina Isusa Krista. Amen.

ZASJEDANJE SVEĆENIŠTVA

Poštuj svećeništvo i dobro ga koristi
starješina Richard G. Scott
iz Zbora dvanaestorice apostola

Savršeni uzor za korištenje svetog svećeništva naš je Spasitelj Isus Krist. On je služio s ljubavlju, suosjećanjem i dobrohotnošću.

Moja draga braćo, okupili smo se širom svijeta u čudesno bratstvo svetog Božjeg svećeništva. Koliko smo samo blagoslovljeni što se nalazimo među malim brojem muškaraca u svijetu koji su ovlašteni djelovati u Spasiteljevo ime kako bi blagoslovili druge pravednim korištenjem njegovog svećeništva.

Pitam se, braćo, koliko nas ozbiljno razmišlja o neprocjenjivoj vrijednosti obnašanja Aronovog i Melkisedekovog svećeništva. Kad razmotrimo koliko je malo muškaraca koji su živjeli na zemlji primilo svećeništvo i kako je Isus Krist dao moć tim pojedincima da djeluju u njegovo ime, trebali bismo osjećati duboku poniznost i zahvalnost za svećeništvo koje obnašamo.

Svećeništvo je ovlast da se djeluje u Božje ime. Ta je ovlast osnova za ispunjenje njegovog djela na zemlji. Svećeništvo koje obnašamo je delegirani dio vječne Božje ovlasti. Dok god smo iskreni i vjerni, naše će zaređenje u svećeništvo biti vječno.

Međutim, samo podjeljivanje ovlasti ne znači davanje moći. Mjera u kojoj možemo koristiti moći svećeništva ovisi o osobnoj dostojnosti, vjeri u Gospodina Isusa Krista i poslušnosti njegovim zapovijedima. Kada nas podržava siguran temelj evanđeoskog znanja, naša sposobnost da dostojno koristimo svećeništvo uvelike se povećava.

Savršeni uzor za korištenje svetog svećeništva naš je Spasitelj Isus Krist. On je služio s ljubavlju, suosjećanjem i dobrohotnošću. Njegov je život neusporedivi primjer poniznosti i moći. Veliki blagoslovi korištenja svećeništva proizlaze iz poniznog služenja drugima bez razmišljanja o sebi. Slijedeći njegov primjer vjernog, poslušnog obnašatelja svećeništva, možemo imati pristup

velikoj moći. Kad se od nas to traži, možemo koristiti moć iscjeljenja, blagoslivljanja, pružanja utjehe i savjetovanja dok vjerno slijedimo tihe poticaje Duha.

Molim vas da nekoliko minuta zamišljate kako se vi i ja nalazimo na tihom mjestu gdje ozračje dopušta vodstvo Duha Svetoga. Neki od vas imaju povremene intervjue o osobnoj dostojnosti dok drugi imaju pozive gdje se to događa rijetko. Hoćete li zamisliti da ćemo u sljedećih nekoliko minuta vi i ja imati privatni svećenički intervju?

Dok zajedno dijelimo ove trenutke, molim vas da preispitate svoju osobnu dostojnost za korištenje svete ovlasti koju obnašate. Također ću vas zamoliti da razmotrite koliko dosljedno koristite svoje svećeništvo na blagoslov drugih. Moja nakana nije kritizirati, već pomoći povećati pogodnosti koje proizlaze iz vašeg korištenja svećeništva.

Jesu li vaše intimne, osobne misli pod vodstvom Duha Svetoga ili bi im dobro došlo temeljito čišćenje? Njegujete li svoj um nadahnjujućim sadržajima ili ste podlegli kušnjama pornografske literature ili web stranica? Izbjegavate li bespogovorno korištenje stimulansa i tvari koji su u suprotnosti sa svrhom Riječi mudrosti ili ste racionalizacijom napravili neke osobne iznimke? Jeste li iznimno pažljivi u kontroliranju onoga što ulazi u vaše misli kroz vaše oči i uši kako biste osigurali da je to korisno i nadahnjujuće?

Ako ste razvedeni, osiguravate li potrebna financijska sredstva djeci kao roditelj, a ne samo minimalnu zakonsku obvezu?

Ako ste u braku, jeste li vjerni svojoj ženi u mislima i tjelesno? Jeste li vjerni svojim bračnim savezima do te mjere da se nikada ne upuštate u razgovor s drugom ženom za koji ne biste htjeli da vaša žena čuje? Jeste li ljubazni i brižni prema svojoj ženi i svojoj djeci? Pomažete li svojoj ženi obavljajući neke od kućanskih poslova? Provodite li obiteljske aktivnosti poput proučavanja Svetih pisama, obiteljske molitve i obiteljske kućne večeri ili vaša žena ispunjava prazninu koju vaše pomanjkanje pažnje ostavlja u domu? Govorite li joj da je volite?

Ako osjećate neugodu zbog bilo kojeg odgovora kojeg ste u mislima dali na pitanja koja sam postavio, poduzmite sada korake potrebne za ispravak. Ako postoji problem s dostojnošću, potičem vas sa svom nježnošću srca da odmah porazgovarate sa svojim biskupom ili članom predsjedništva okola. Trebate pomoć. Te stvari koje vas muče neće se iscijeliti same. Bez pomoći vjerojatno će se pogoršati. Možda vam je teško razgovarati s vašim svećeničkim vođom, no potičem vas da to učinite sada za vaše vlastito dobro i za dobrobit onih koji vas vole.

Braćo, sada govorim o tome kako treba koristiti svećeništvo za blagoslov života drugih, naročito kćeri Oca na Nebu.

Obiteljski proglas navodi da muž i žena trebaju biti ravnopravni partneri. Siguran sam da bi svaka žena u Crkvi s dobrodošlicom prihvatila tu priliku i podržala je. Događa li se to ili ne, ovisi o mužu. Mnogi muževi primjenjuju ravnopravno partnerstvo sa svojom suputnicom, na obostranu korist oboje i na blagoslov svoje djece. Međutim, mnogi to ne čine. Potičem svakog muškarca koji je neodlučan razviti ravnopravno partnerstvo sa svojom ženom da posluša savjet

nadahnut od Gospodina i učini to. Ravnopravno partnerstvo pruža najveću blagodat kad i muž i žena teže činiti volju Gospodnju u donošenju važnih odluka za sebe i za svoju obitelj.

Budite osjetljivi na poticaje Duha prilikom korištenja te besprijekorne povlastice djelovanja u ime Gospodnje kroz vaše svećeništvo. Budite svjesniji o tome kako možete bolje iskoristiti moć svećeništva u životima onih koje volite i kojima služite. Naročito razmišljam o pojedincima poput udovice u potrebi kojoj bi dobro došlo razumijevanje i suosjećanje od vas, kao obnašatelja svećeništva. Mnoge nikada neće zatražiti pomoć. Budite svjesni niza izazova s kojima biste im mogli pomoći u njihovom domu, poput pružanja utjehe kroz nadahnuti svećenički blagoslov ili potrebe za malim popravcima.

Kao biskup, uz pomoć osjećajnih i pažljivih sestara iz Potpornog društva, možete postati svjesni potreba žena u vašem odjelu koje nisu blagoslovljene sa svećeništvom u svom domu. Kroz kućno posjetiteljstvo, Potporno društvo može razlučiti potrebe i predložiti vam rješenja. Za stvari koje su izvan okvira djelovanja Potpornog društva, možete pozvati zbor starješina ili grupu velikih svećenika da prema potrebi pruže pomoć.

Kao biskup, kad savjetujete muža i ženu koji imaju bračnih problema, vjerujete li izjavama žene onoliko koliko vjerujete izjavama muškarca? Putujući po svijetu otkrio sam da se nekim ženama ne daje dovoljno pažnje i da svećeničkog vođu puno lakše uvjeri sin Oca na Nebu nego njegova kćer. Ta se neravnoteža jednostavno nikada ne smije dogoditi.

Imaju li neudane sestre isti ugled i pažnju koju zaslužuju kad pohađaju obiteljske odjele? Imaju li priliku služiti na značajnim pozivima gdje se mogu osjećati dobrodošlo i željeno? Primaju li potrebnu svećeničku podršku?

Svrha svećeničke ovlasti je davati, služiti, uzdizati i nadahnjivati – ne koristiti nepravednu kontrolu ili silu. U nekim kulturama tradicija stavlja muškarca u dominantnu ulogu s osjećam ovlasti da kontroliraju i reguliraju sva obiteljska pitanja. To nije Gospodinov način. U nekim područjima žena je gotovo u vlasništvu njezinog muža, kao da je dio njegove imovine. To je okrutna, neproduktivna i pogrešna vizija braka koju potiče Lucifer, a koju svaki obnašatelj svećeništva mora odbaciti. Temelji se na pogrešnoj pretpostavci da je muškarac na neki način iznad žene. Ništa ne može biti dalje od istine. Sveta pisma potvrđuju da je Otac na Nebu sačuvao svoju najveću, najveličanstveniju, najbolju kreaciju, ženu, za kraj. Nakon što je sve drugo dovršeno, stvorena je žena. Tek je tada djelo proglašeno dovršeno i dobro.

O našim ženama, majkama, bakama, sestrama i drugim važnim ženama u našim životima, predsjednik Hinckley je objavio:

»Od svih tvorevina Svemogućega, nijedna nije ljepša, nijedna više ne nadahnjuje od prekrasne kćeri Božje koja hoda u kreposti s razumijevanjem zašto tako treba činiti, koja cijeni i poštuje svoje tijelo kao nešto sveto i božansko, koja oplemenjuje svoj um i stalno uvećava obzor svog razumijevanja, koja njeguje svoj duh vječnom istinom.«[1]

Prema božanskom naumu, žena je bitno drugačija od muškarca na mnoge načine.[2] Ona je suosjećajna i teži interesima drugih oko sebe. Međutim, ta suosjećajna priroda može postati preteška za žene koje prepoznaju da treba učiniti više nego što je u njihovoj moći da učine, čak i

uz pomoć Učitelja. Neke se obeshrabre jer ne osjećaju da čine sve što bi trebale. Vjerujem da je to osjećaj kojeg mnoge dostojne, sposobne i predane žene u Crkvi osjete.

Stoga, kao muževi i sinovi, iskažimo zahvalnost za ono što vaša žena i majka čine za vas. Izrazite često svoju ljubav i zahvalnost. To će obogatiti život, učiniti ga ugodnijim i svrhovitijim za mnoge kćeri Oca na Nebu koje rijetko čuju kompliment i ne primaju zahvalnost za mnoštvo dobrih stvari koje čine. Kao muž, kad osjetite da vaša žena treba poticaj, primite je u svoje ruke i recite joj koliko je volite. Neka svatko od nas bude nježan i ispunjen sa zahvalnošću za posebne žene koje obogaćuju naše živote.

Često se prava vrijednost nečega ne prepoznaje dok to ne izgubimo. Kao ilustraciju, razmislite o muškarcu koji je izgubio svećeništvo zbog prijestupa. Kasnije mu je vraćeno kao dio obnavljanja uredbi koje je stekao kroz potpuno pokajanje. Nakon obnove, okrenuo sam se njegovoj ženi i rekao: »Biste li željeli blagoslov?« Ona je odgovorila s entuzijazmom. Tada sam se okrenuo prema mužu, koji je sada sposoban koristiti svećeništvo i rekao: »Hoćete li dati blagoslov svojoj ženi?« Riječi ne mogu opisati duboki osjećaj takvog iskustva i veze ljubavi, povjerenja i zahvalnosti koje je ono stvorilo. Ne trebate izgubiti svoje svećeništvo kako biste ga više cijenili.

Poznata mi je ogromna radost i sreća koja dolazi iz ljubavi, njegovanja i poštivanja moje dragocjene žene sa svim svojim srcem i dušom. Neka vam vaše korištenje svećeništva i odnos prema važnim ženama u vašem životu donese isto zadovoljstvo.

Kao jedan od 15 apostola Gospodina Isusa Krista na zemlji, iskazujem svoje osjećaje o svećeništvu koji su savršeno obuhvaćeni ovom izjavom predsjednika Howarda W. Huntera:

»Kao naročiti svjedoci našeg Spasitelja, dan nam je čudesan zadatak da poslužujemo u poslovima njegove Crkve i kraljevstva i da služimo njegovim kćerima i sinovima gdje god se oni nalaze na licu zemaljskom. Zbog našeg poziva da svjedočimo, upravljamo i služimo, od nas se traži da unatoč godinama, slabosti, iscrpljenosti i osjećajima nedostatnosti, obavljamo djelo koje nam je dao, do posljednjeg daha u našem životu.«[3]

Bog će nas smatrati odgovornima za način na koji se odnosimo prema njegovim dragocjenim kćerima. Stoga se odnosimo prema njima onako kako bi on to želio. Molim se da nas Gospodin vodi kako bismo imali više nadahnuća, osjećajnosti i učinkovitosti sa svećeništvom koje obnašamo, posebice u odnosu na njegove kćeri. U ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE

1. Gordon B. Hinckley »Our Responsibility to Our Young Women«, *Ensign*, rujan 1988, 11.
2. Vidi Mojsije 4:17-19; Mojsije 5:10-11
3. Howard W. Hunter, »To the Women of the Church«, *Ensign*, studeni 1992, 96.

Naručje sigurnosti
starješina Jay E. Jensen
iz predsjedništva Sedamdesetorice

Kada dolazimo ponizno i potpuno se kajući na sakramentalni sastanak, te kada dostojno blagujemo sakrament, možemo uvijek iznova osjetiti te ruke [sigurnosti].

Večeras govorim o pomirenju Isusa Krista i njegovoj važnosti u posluživanju sakramenta od strane obnašatelja Aronovog svećeništva, podučen tako moćno i prekrasno od starješine Oaksa ovoga jutra. Iskoristit ću kratku izreku iz Svetih pisama koja mi pomaže predočiti Spasiteljevo milosrđe. Ta je izreka »naručje sigurnosti« (vidi Alma 34:16).

Sigurni u njegovom naručju

Obitelj je snimala fotografije na vidikovcu na sjevernom rubu Grand Canyona. Začuli su krikove te su potrčali i otkrili da je dvogodišnja djevojčica pala kroz ogradu i zaustavila se na izbočini 11 metara niže. Malena se pokušavala popeti natrag gore, ali njezini su pokreti uzrokovali da klizi sve dalje sve dok se nije našla 1,50 metar od opasnog ponora dubokog oko 61 metar.

Devetnaestogodišnji mladić imenom Ian vidio je gdje se nalazi pa je, koristeći svoju obuku za hitne slučajeve, znao kako riješiti situaciju. Ovo su njegove riječi: »'Odmah mi je sve došlo i jednostavno sam znao što moram učiniti. Spustio sam kameru i pošao putem do mjesta gdje nije bilo tako strmo, preskočio sam ogradu, spustio se niz neke stijene i kroz grmlje i našao sam je.' Držeći je u svojem naručju sat vremena, Ian je čekao dok se timovi za hitne slučajeve nisu spustili s konopcima« da ih spase (»Save Her!« *New Era,* rujan 2007, 6). Izraz »držeći je u svojem naručju« privukao mi je pažnju zbog govora u Svetim pismima o naručju – naručju ljubavi, naručju milosrđa i naručju sigurnosti (vidi 2. Nefi 1:15; Mosija 16:12; Alma 5:33; NiS 6:20; 29:1).

Izreka iz Svetih pisama »zaklonjeni u naručju sigurnosti« dolazi iz Amulekove poruke Zoramcima o beskrajnom i vječnom Pomirenju. On je podučavao da je žrtva Sina Božjega omogućila čovjeku da ima vjeru u Krista koja će nas navesti na pokajanje: »I tako milosrđe može zadovoljiti zahtjevima pravde, i ono ih zaklanja u naručje sigurnosti« (Alma 34:9-16; vidi i stih 9-15).

Podučavati neopipljivo pomoću opipljivoga

Kako bismo bolje razumjeli »naručje sigurnosti«, važno je sjetiti se da je Spasitelj koristio opipljive stvari, kao novčiće, sjemenje, ovce, kruh, ribu i dijelove tijela za podučavanje načela evanđelja.

Naručje je opipljivo i koristimo ga za izražavanje privrženosti i ljubavi. Kada dođem kući iz ureda, zaklonjen sam opipljivim naručjem svoje žene. Iskusio sam naručje ljubavi i sigurnosti tijekom svoje službe u Latinskoj Americi kroz uobičajeni pozdrav »*un abrazo*«, to jest zagrljaj.

Dok sam razmišljao o tome kako učinkovito podučiti druge o Pomirenju, izraz »naručje sigurnosti« bio je koristan. Kad se krstimo i primimo Duha Svetoga polaganjem ruku, mi

primamo dvije uredbe koje nas uvode u naručje sigurnosti. Kada dolazimo ponizno i potpuno se kajući na sakramentalni sastanak, te kada dostojno blagujemo sakrament, možemo uvijek iznova osjetiti te ruke.

Uspoređivanje sakramentalnog sastanka s našim vremenom

Uvod u odsjek 110 Nauka i saveza daje kontekst za jedan od naših najvažnijih stihova o uživanju u naručju sigurnosti. Na dan Šabata tijekom posvećenja hrama u Kirtlandu, prorok Joseph Smith je objasnio da su on i obnašatelji svećeništva poslužili sakrament Crkvi.

Nakon ove svete uredbe Joseph Smith i Oliver Cowdery povukli su se pomoliti se u skrovitosti. Nakon molitve Spasitelj se ukazao ovoj dvojici ljudi i rekao je: »Evo, grijesi su vam vaši oprošteni, čisti ste preda mnom, uzdignite, dakle, glave svoje i radujte se« (NiS 110:5).

Tijek događaja u hramu u Kirtlandu godine 1836. sličan je našem vremenu i primjenjuje se na nas. Šabat za Šabatom, vi mladi obnašatelji svećeništva poslužujete sakrament svecima koji dođu na sakramentalni sastanak s molitvom u srcu, gladujući za duhovnim iscjeljenjem, nadajući se, preklinjući da u svojem umu i srcu čuju ove riječi: »Evo, grijesi su vam vaši oprošteni, čisti ste preda mnom, uzdignite, dakle, glave svoje i radujte se« (NiS 110:5).

Starješina Dallin H. Oaks je posvjedočio da je duhovno čišćenje ili iscjeljenje povezano sa sakramentom. »Sakrament Gospodinove večere je obnova saveza i blagoslova krštenja. Zapovjeđeno nam je da se pokajemo za naše grijehe i dođemo Gospodinu srca skršena i duha raskajana, te da blagujemo sakrament. Blagovanjem kruha svjedočimo da smo voljni preuzeti na sebe ime Isusa Krista, da ćemo ga se uvijek sjećati i obdržavati njegove zapovijedi. Kada udovoljimo tom savezu, Gospodin obnavlja pročišćavajući utjecaj našeg krštenja. Očišćeni smo i možemo uvijek imati njegovog Duha s nama« (»Special Witnesses of Christ«, *Liahona*, travanj 2001, 14).

Značenje za obnašatelje Aronovog svećeništva

Kako bi pomogli članovima potpunije primiti to pročišćenje, to jest naručje sigurnosti, oni koji obnašaju ključeve ovlasti i oni koji poslužuju sakrament trebaju osigurati da se slijede opće smjernice u crkvenim priručnicima o pripremi, blagoslovu i podjeljivanju sakramenta. Svaki se obnašatelj svećeništva treba sjećati da djeluje u ime Gospodina, i treba se ponašati pobožno i dostojanstveno. Općenito govoreći naši su mladi veliki primjer. Međutim, u posluživanju sakramenta povremeno vidimo zabrinjujuće skretanje prema prevelikoj neformalnosti i svakodnevnosti u odijevanju i izgledu.

Mladići, prije nego što idete u crkvu, molim vas stanite još jednom pred zrcalo i upitajte se je li svaki aspekt vašeg izgleda u redu? Još bolje, pozovite nekoga koga volite, kao npr. roditelja, da vas pogleda još jedanput, a ako je nešto krivo, nemojte im zamjeriti njihov savjet.

Pravi sluge Isusa Krista primjereno su uredni i odjeveni, uvijek odražavajući njegove standarde, a ne svjetovne tokove svakodnevnosti. Pregledavajući svaki detalj kako bi osigurali da će Duh Gospodnji biti prisutan. Odjeća ili izgled onih koji poslužuju sakrament ne smije ometati one koji iskreno traže blagoslove beskrajnog Pomirenja.

Tema koja se nalazi u poruci predsjednika Monsona nama, obnašateljima svećeništva, jest da je povlastica obnašati svećeništvo: »To je poziv na služenje, povlastica uzdizanja i mogućnost blagoslivljanja života drugih« (»Our Sacred Priesthood Trust«, *Liahona*, svibanj 2006, 57). Svjedočim da se ovo odnosi na posluživanje sakramenta.

Iskustvo naručja sigurnosti

Dok sam služio kao biskup, bio sam svjedok blagoslovima Pomirenja u životu članova Crkve koji su počinili ozbiljne prijestupe. Kao sudac u Izraelu slušao sam njihova priznanja i kad je bilo potrebno stavio ograničenja na njih, kao nalog da ne uzimaju sakrament neko vrijeme.

Neoženjen mladi čovjek u mojem odjelu išao je na sastanke s mladom djevojkom. Dozvolili su da izgube kontrolu nad svojim osjećajima. On mi je došao tražeći savjet i pomoć. Na temelju onoga što mi je priznao i nadahnuća Duha meni, između ostalog, nije mu bilo dozvoljeno neko vrijeme da uzima sakrament. Redovito smo se sastajali kako bismo osigurali da se pokajanje zaista dogodilo, i nakon nekog vremena dao sam mu dozvolu da ponovno uzima sakrament.

Dok sam sjedio za govornicom tijekom sakramentalnog sastanka, on mi je privukao pogled dok je dostojno blagovao sakrament. Bio sam svjedok toga kako ga naručje milosrđa, ljubavi i sigurnosti zaklanja dok je iscjeljenje Pomirenja grijalo njegovu dušu i skinulo mu teret, što je rezultiralo obećanim oprostom, mirom i srećom.

Pomirenje – uvijek prisutna moć

Iskusio sam i imam svjedočanstvo o istini koju je predsjednik Packer podučavao: »Iz nekog razloga mislimo da se pomirenje Kristovo primjenjuje *samo* na kraju smrtnog života na otkup od Pada, od duhovne smrti. Ono je mnogo više od toga. Ono je uvijek prisutna moć koju možemo prizivati u svakodnevnom životu. Kada nas uznemiruju ili muče krivnja ili tuga, on nas može iscijeliti. Iako ne razumijemo u potpunosti Pomirenje koje je Krist izveo, možemo iskusiti 'mir Božji koji nadilazi svaki razum'« (»The Touch of the Master's Hand«, *Liahona*, srpanj 2001, str. 26).

Volim svojeg Nebeskog Oca i njegovog Sina, Isusa Krista Dajem svoju vjeru, svoju ljubav, svoju odanost i svoju predanost njima. Svjedočim da je Bog naš Nebeski otac i da smo mi njegova djeca. Svjedočim da je Pomirenje stvarno i ima snagu u našim životima. Svjedočim da je obnovljeno evanđelje istinito. Ove se istine nalaze u Svetim pismima, posebice u Mormonovoj knjizi. U ime Isusa Krista. Amen.

Pobijediti u ratu protiv zla
starješina James J. Hamula
iz Sedamdesetorice

Povjereno vam je da dođete na zemlju u ovim posljednjim danima kako biste učinili ono što ste učinili prije - još jednom odaberete dobro prije zloga.

Govorim večeras mojoj braći u Aronovom svećeništvu. Moja je želja pomoći vam da dublje cijenite tko ste, što je vaša svrha u životu i kako možete uspjeti u ostvarivanju te svrhe.

Došli ste na svijet u iznimno značajno vrijeme. Mi ulazimo u posljednje presudne faze velikog rata. Taj je rat započeo prije stvaranja svijeta i nastavljao se sa strašnim posljedicama tijekom svjetske povijesti. Govorim o ratu između sljedbenika Kristovih i svih onih koji ga niječu kao njihovog Boga.[1]

Ivan Objavitelj napisao je o ovom ratu:

»Uto se zametnu rat na nebu koji je 'Mihael' sa svojim anđelima morao voditi protiv Zmaja. Zmaj i njegovi anđeli prihvatiše borbu, ali ne mogoše izdržati.

I 'smjesta' za njih više 'nije bilo' mjesta u nebu.

Bijaše zbačen veliki Zmaj, stara 'Zmija' koja se zove 'đavao' – 'sotona', zavodnik cijeloga svijeta – bijaše zbačen na zemlju i bijahu zbačeni s njime njegovi anđeli.«[2]

Sotona je bio onaj koji je poveo predsmrtnički rat. On je to učinio pobunivši se protiv nauma Spasenja našeg Oca za njegovu djecu i odbacivši Krista koji je bio određen da provede taj naum. Na žalost, trećina djece našeg Oca slijedila je Sotonu.[3] Ali dvije trećine nisu. Vi ste, moji mladi prijatelji, bili među ovima, i s njima ste došli na zemlju slijediti Očev naum sreće.

Na žalost, Sotonin rat nije završio njegovim istjerivanjem s neba. Kao što je Ivan utvrdio, Sotona i njegovi sljedbenici bili su »zbačen[i] na zemlju« i došli su ovdje s »velikim gnjevom«.[5] Dokazi njihovog gnjeva mogu se vidjeti u krvi i strahotama koje su mučile čovjeka od početka vremena.

Tako su duboke i opsežne bile rane među ljudima da je sam Bog zaplakao kad je pregledavao stanje čovjeka.[6]

Sada se nalazimo u posljednjim danima vremenite povijesti ove zemlje. U nadolazećem razdoblju Sin našeg Oca vratit će se na zemlju na kojoj je bio odbačen i preuzet će je kao svoju.[7] U taj će dan on pokoriti Sotonu i njegove legije i uvest će tisuću godina mira i pravednosti.[8] U očekivanju toga dana Bog je obnovio svoje kraljevstvo na zemlji posljednji put. To je kraljevstvo Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana.[9]

Iako je Božje kraljevstvo uspostavljeno na zemlji još u prošlosti, ljudi kojima je kraljevstvo tada bilo povjereno nisu bili sposobni zadržati ga. Međutim, sada je drugačije. Proročko obećanje je da ovoga puta Božje kraljevstvo neće biti izgubljeno već će zavladati svijetom.[10]

Kako bi se osigurao njegov krajnji uspjeh, posljednja obnova Božjeg kraljevstva započela je s besprimjerenom duhovnom moću,[11] i podržava se tom istom moću a i nečim većim. Sačuvani da dođu u ove posljednje dane i rade za našeg Oca i njegovog Sina neki su od najodvažnijih i najplemenitijih sinova i kćeri našeg Oca. Njihova odvažnost i plemenitost iskazali su se u predzemaljskoj borbi sa Sotonom. Tamo im »bi prepušteno da odaberu dobro ili zlo«, i oni »izabraše dobro« te pokazaše »silno veliku vjeru« i »dobr[a] djela«.[12] Takve su odlike danas

potrebne za podržavanje djela Božjeg na zemlji te za spasenje duša ljudskih od sve većeg gnjeva protivnika.

A sad, moji mladi prijatelji u Aronovom svećeništvu, vi ste oni odvažni i plemeniti sinovi našeg Oca! Vi ste »snaga doma Gospodnjega, njegovi ratnici«![14] Vi ste oni koji su odabrali dobro prije zla, i koji ste pokazali »silno veliku vjeru« i »dobra djela«! I zbog vaše osobne povijesti povjereno vam je da dođete na zemlju u ovim posljednjim danima kako biste učinili ono što ste učinili prije - još jednom odaberete dobro prije zloga, oživotvorite silno veliku vjeru i vršite dobra djela - te da tako činite u ime kraljevstva Božjega na zemlji i vašeg bližnjega!

S Božjim kraljevstvom obnovljenim na zemlji i vašim dolaskom na svijet, Sotona zna »da ima samo još malo vremena«.[14] Stoga Sotona skuplja svaki resurs koji ima na raspolaganju kako bi vas potaknuo na prijestup. On zna, ako vas navede na prijestup, može vas spriječiti da služite cjelodnevnu misiju, vjenčate se u hramu te osigurate svoju buduću djecu u vjeri, a sve to slabi ne samo vas, već i Crkvu. On zna da ništa ne može nadvladati kraljevstvo Božje »doli prijestup naroda [njegova]«.[15] Nemojte se zavaravati – cilj njegova rata sada ste vi – svi vi koji »vrš[ite] Božje zapovijedi i čuva[te] Isusovo svjedočanstvo«.[16]

A sad, moji mladi prijatelji, vi morate shvatiti da je naše današnje vrijeme, kao i vrijeme koje je pred nama, »opasno«.[17] S obzirom na to, predsjednik Boyd K. Packer je primijetio:

»Ne znam za ništa u povijesti Crkve ili u povijesti svijeta što se može usporediti s našim današnjim prilikama. Ništa se u Sodomi i Gomori nije dogodilo što premašuje u opačini i pokvarenosti ono što nas sada okružuje.«[18]

Govoreći o opasnostima danas ne želim potaknuti strah, već promišljenost. Biti promišljen znači biti iskren i ozbiljan u procjeni svojih prilika, te pažljiv i oprezan u procjeni posljedica svojih djela. Promišljenost stoga rađa dobru prosudbu, kao i odmjereno ponašanje. Zato nije čudo da proroci savjetuju mladim ljudima da budu promišljeni.[19] Sjetite se Mormonovog zaključka da ono što je učinilo Helamanovih 2000 mladih ratnika toliko učinkovitima u bici nije bila samo njihova hrabrost, snaga i povjerljivost, već njihova »trezvenost«.[20] Mormon je cijenio takvu odliku zato što je sam bio blagoslovljen njom. Mormon je bio onaj kojemu su bili povjereni zapisi o nefijskom narodu kad je imao samo 10 godina, zato što je bio »bistro dijete« i »brzo [je] shvaća[o]«.[21] A i Mormon je sam uočio da ga u dobi od 15 godina »pohodi Gospod« i on »spozna[] dobrotu Isusovu«, zato što je bio »bistra duha«.[22]

I tako, kako ulazimo u posljednje presudne faze rata protiv Sotone, budite promišljeni, moji mladi prijatelji. Shvatite da ne možete uzimati droge, alkohol ili duhan. Ne možete sudjelovati u pornografiji ili drugim nemoralnim aktivnostima. Ne možete lagati, varati ili krasti. Ne možete koristiti dvoličan, ponižavajući ili prljav jezik. Ne možete narušavati svoje tijelo tetovažama ili piercingom. Ne možete činiti sve to i biti pobjednici u bici za svoju dušu, a da ne govorimo o tome da budete odvažni ratnici u velikoj borbi za duše sve ostale djece našeg Oca.[23]

Shvatite, moji mladi prijatelji, da postoji samo jedan način kako pobijediti u ratu protiv Sotone, a to je pobijediti na isti način kao i na početku. Kad je pobjeda napokon bila ostvarena u ratu na Nebesima, snažan se glas čuo kako izjavljuje:

»Sada dođe spasenje, i snaga, i kraljevstvo Boga našega, i moć Krista njegova... Jer oni [govoreći o Mihaelu i njegovim anđelima] nadvladaše njega [govoreći o đavlu] krvlju Jaganjčevom, i riječju svjedočanstva svojega, jer ne ljubljahu živote svoje, već zadržaše svjedočanstvo sve do smrti.«[24] Neka vam ne promakne značenje ove izjave. Sotona je bio nadvladan na početku (1) vjerom u Gospodina Isusa Krista i njegovu pomirbenu žrtvu, (2) svjedočanstvom o njemu koje se postojano očuvalo sve do kraja, i (3) osobnim posvećenjem Gospodinu i njegovom djelu. Ako su to bila sredstva koja su ga nadvladala na početku, možete biti sigurni da to je način kako ga možete pobijediti danas. [25]

Možda se pitate kako steći vjeru, svjedočanstvo i posvećenje duha koji su potrebni da se nadvlada protivnika. Uvjeravam vas da su ove odlike već u vama. Samo ih trebate prizvati. S obzirom na to dopustite mi tri prijedloga.

Prvo, učinite kako je mladi Joseph Smith učinio. Nađite tiho mjesto i pomolite se svojem Ocu na Nebu.[26] Činite ~~to~~ redovito i iskreno. Molitva je preduvjet za objavu. Što je molitva češća i iskrenija, to su objave češće. Kada se primi, objava daje dokaz ili sigurnost o onome što se ne vidi, a što je temelj vjere.[27]

Drugo, naučite slušati glas Gospodnji. To je tihi, blagi glas poput šapata.[28] To je glas koji se više osjeća nego što se čuje. Dolazi u obliku misli, osjećaja i dojmova. Da biste čuli takav glas, morate biti tihi i mirni u vašoj duši, te odbaciti pretjerani smijeh svoj i dokone misli.[29] Iako se možda čini teško tako disciplinirati svoj život, slušanje dragocjenog glasa Gospodnjeg punog ljubavi podržat će vas u svakoj prilici i stoga vrijedi svakog truda.

Treće, pokoravajte se riječi Gospodnjoj kad vam je dana. Njegova riječ neće samo voljeti i tješiti, već i redovito upućivati i ispravljati. Činite ono što on od vas traži bez obzira koliko to teško izgledalo i činite to sada. U vršenju volje Gospodnje spoznaja o njemu i ljubav prema njemu prirastaju vašoj duši što vas navodi da budete sve spremniji položiti svoj život i slijediti ga.[30]

Moja draga braćo u Aronovom svećeništvu, ovo su vaši dani! Nemojte ih protratiti! Budite promišljeni! Uzmite »štit - vjeru; njime ćete... . . ugasiti sve goruće strijele Zloga.«[31] Zatim »bij plemenitu bitku vjere«.[32] A kada sve to učinite, »opsta[nite]«[33] čvrsto i vidite »što će vam Jahve učiniti da vas danas spasi«.[4] Uvjeravam vas da će njegovo spasenje doći i osloboditi vas i vaše od svakog zla. Tako svjedočim u ime Gospodina Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE

1. Vidi 1. Nefi 14:10, 13 (»Samo su dvije crkve: jedna je crkva Jaganjca Božjega, a druga je crkva đavlova... koja... prikup[lja] mnoštvo na površju zemaljskomu... za borbu protiv Jaganjca Božjega«)
2. Otkrivenje 12:7-9
3. Vidi NiS 29:36
4. Otkrivenje 12:9
5. Otkrivenje 12:12
6. Vidi Mojsije 7:29, 36-37
7. Vidi Matej 21:33-44
8. Vidi NiS 88:110; Mojsije 7:64
9. Vidi Bruce R. McConkie, »The Caravan Moves On«, Ensign, studeni 1984, 84.

10. Vidi Danijel 2:44-45; NiS 38:9-15; NiS 82:24
11. Vidi Josip Smith 2:18-19 (ukazivanje Oca i Sina Josephu Smithu bilo je prvo takvo ukazivanje čovjeku od Edenskog vrta); Josip Smith 2:30-49 (Moroni); NiS 27:7-8, 12-13 (Ivan Krstitelj, Petar, Jakov i Ivan); NiS 110:11-16 (Mojsije i obojica Ilija); NiS 128:19-21 (različiti anđeli, »od Mihaela, to jest Adama, sve do sadašnjega vremena«)
12. Alma 13:3-4
13. Vidi NiS 101:55; 105:16
14. Otkrivenje 12:12
15. Mosija 27:13
16. Otkrivenje 12:17
17. 2. Timoteju 3:1
18. Boyd K. Packer, »The One Pure Defense«, obraćanje učiteljima COS-a, 6. veljače 2004.
19. Alma je savjetovao svakog od svojih sinova – Helamana, Šiblona i Korijantona – da budu promišljeni (vidi Alma 37:47; 38:15; 42:31). Pavao je također poticao mlade da »budu uzdržljivi« (Titu 2:6). Osim toga, Pavao je savjetovao druge da budu promišljeni, posebno biskupe (vidi Rimljanima 12:3; 1. Solunjanima 5:6, 8: 1. Timoteju 3:2, 11; Titu 1:8; 2:2, 4, 12).
20. Vidi Alma 53:20-21
21. Mormon 1:2
22. Mormon 1:15
23. Vidi Gordon B. Hinckley, »An Unending Conflict, a Victory Assured«, Liahona, lipanj 2007, 2-7.
24. Otkrivenje 12:11, prijevod Josepha Smitha.
25. Vidi NiS 76:53 (oni koji baštine celestijalno kraljevstvo su »prožeti vjerom«); 1. Ivanova 5:4-5 (»a ovo je sredstvo pobjede koje pobjeđuje svijet, naša vjera«, i »tko je pobjednik svijeta«, to je »onaj koji vjeruje da je Isus Sin Božji.
26. Vidi Josip Smith 1:11-15
27. Vidi Hebrejima 11:1; Alma 32:21; Eter 12:6.
28. Glas Gospodnji opisan je kao tihi, mali glas savršene blagosti, kao da je šapat. Vidi 1. Kraljevi 19:12; Helaman 5:30; NiS 85:6
29. Vidi NiS 88:69, 121
30. Vidi Matej 16:24-25; Ivan 7:17
31. Efežanima 6:16
32. 1. Timoteju 6:12
33. Vidi Malahija 3:2. »Tko može opstati?« (Otkrivenje 6:17). Oni koji su uzeli »bojnu opremu Božju« i »sve nadvlada[li]« (Efežanima 6:13).
34. Izlazak 14:13

Podignite tamo gdje stojite
predsjednik Dieter F. Uchtdorf
drugi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Svaki obnašatelj svećeništva stoji na jedinstvenom mjestu i ima važan zadatak kojeg samo on može izvršiti.

Voljena braćo, počašćen sam što mogu biti s vama na ovom okupljanju svećenika diljem svijeta. Zajedno s vama, zahvalan sam što sam u prisutnosti našeg voljenog proroka, predsjednika Thomasa S. Monsona i predsjednika Eyringa. Braćo, zahvalni smo na vašoj vjernosti i moralnoj snazi. Uistinu je povlastica i radost biti dio ovog velikog bratstva.

Podignite tamo gdje stojite

Prije mnogo godina u našem sastajalištu u Darmstadtu u Njemačkoj, grupa braće bila je zamoljena da premjesti veliki glasovir iz kapele u susjednu društvenu dvoranu gdje je bio potreban radi glazbenog događaja. Nitko od njih nije bio profesionalni selidbeni radnik, a zadatak premještanja tog gravitaciji podložnog instrumenta kroz kapelu do društvene dvorane činio se gotovo nemoguć. Svi su znali da je taj zadatak zahtijevao ne samo tjelesnu snagu, već i pažljivu usklađenost. Bilo je mnogo ideja, ali niti jedna nije mogla održati glasovir ravnomjerno uravnoteženim. Braću su opetovano premještali po snazi, visini i dobi, ali ništa nije djelovalo.

Dok su braća stajala oko glasovira, nesigurna oko toga što učiniti dalje, javio se brat Hanno Luschin, moj dobar prijatelj. Rekao je: »Braćo, stanite se bliže jedan drugome i podignite tamo gdje stojite.«

Činilo se prejednostavno. Ipak, svatko je podignuo tamo gdje je stajao i glasovir je bio podignut sa zemlje te preseljen u društvenu dvoranu kao da je imao vlastiti pogon. To je bio odgovor na izazov. Jednostavno su trebali stajati bliže jedan drugome i podignuti tamo gdje su stajali.

Često sam razmišljao o jednostavnoj ideji brata Luschina i bio sam zadivljen njezinom dubokom istinom. Večeras bih htio malo razglabati o tom jednostavnom pojmu: »Podignite tamo gdje stojite«.

Neki žele voditi, a drugi se žele sakriti

Iako se može činiti jednostavno, podignuti tamo gdje stojimo načelo je moći. Većina obnašatelja svećeništva koje ja poznajem razumiju i žive po tom načelu. Voljni su zasukati rukave i ići na posao, bez obzira o kakvom se poslu radi. Oni vjerno izvršavaju svoje svećeničke dužnosti. Veličaju svoje pozive. Služe Gospodinu služeći drugima. Stoje bliže jedan drugome i podižu tamo gdje stoje.

Međutim, ima onih koji se ponekada muče s ovim pojmom. A kada ga pokušavaju primijeniti, čini se da spadaju u jednu od dvije kategorije: ili nastoje voditi, ili se nastoje sakriti. Priželjkuju krunu ili špilju.

Oni koji nastoje voditi

Oni koji nastoje voditi mogu osjećati da su sposobni učiniti više nego što se trenutno od njih traži. Neki od njih misle: »Da sam bar biskup, mogao bih učiniti više.« Vjeruju kako njihove sposobnosti daleko nadilaze njihov poziv. Možda bi naporno radili na tome da učine više kada bi bili na važnom položaju u vodstvu. No pitaju se: »Mogu li imati ikakav utjecaj samo kao kućni učitelj ili savjetnik u predsjedništvu zbora?«

Oni koji se nastoje sakriti

Oni koji se nastoje sakriti osjećaju kako su prezaposleni da bi služili u Crkvi. Kada treba očistiti kapelu, kada obitelj Mendez treba pomoć u seljenju, kada ih biskup pozove da podučavaju razred, čini se kako uvijek imaju spreman izgovor.

Predsjednik Ezra Taft Benson je prije dvadeset godina pročitao izvještaj biskupa i predsjednika okola o tome da neki članovi »odbijaju pozive za služenje tvrdeći da su 'prezaposleni' ili 'nemaju vremena'. Drugi prihvaćaju takve pozive, ali ih odbijaju veličati.«

Predsjednik Benson je nastavio: »Gospodin očekuje da svatko od nas ima poziv u njegovoj Crkvi kako bi drugi mogli biti blagoslovljeni našim talentima i utjecajem«[1]

Zanimljivo, ali često srž obje ove težnje – nastojanje da se vodi ili nastojanje da se sakrije – može biti ista: sebičnost.

Bolji način

Postoji bolji način kojeg je naučavao sam Spasitelj: »Tko god želi biti prvi među vama, neka bude vaš sluga.«[2]

Kada nastojimo služiti drugima, nismo motivirani sebičnošću već dobrohotnošću. To je način na koji je Isus Krist živio svojim životom i način na koji obnašatelj svećeništva treba živjeti svojim. Spasitelj nije mario za ljudskim počastima. Sotona mu je nudio sva kraljevstva i slavu svijeta, a Isus je odmah i u potpunosti odbacio ponudu.[3] Kroz cijeli svoj život, Spasitelj se sigurno često osjećao umoran i opterećen, i jedva da je imao trenutak za sebe, no ipak je uvijek imao vremena za bolesne, ožalošćene i zanemarene.

Unatoč tom sjajnom primjeru, mi prelagano i prečesto bivamo uhvaćeni u traženju počasti ljudskih umjesto da služimo Gospodinu sa svom našom moću, umom i snagom.

Braćo, kada stojimo pred Gospodina da nam se sudi, hoće li on gledati naše položaje koje smo obdržavali u svijetu ili čak u Crkvi? Mislite da će mu bilo koja druga titula koju smo imali osim »suprug«, »otac« ili »obnašatelj svećeništva« puno značiti? Mislite da će ga zanimati koliko je ispunjen vaš raspored bio ili na koliko ste važnih sastanaka bili? Smatrate li da će naš uspjeh u ispunjavanju naših dana sa sastancima služiti kao izlika za neuspjeh u provođenju vremena s našom suprugom i obitelji?

Gospodin sudi toliko drugačije od načina na koji mi sudimo. Zadovoljan je plemenitim slugom, ne samo-služećim plemenitašem.

Oni koji su skromni u ovom životu nosit će krunu slave u narednom. Sam Isus je naučavao ovaj nauk kada je ispričao priču o bogatašu koji se odijevao u grimiz i skupocjeni lan te se iz dana u dan sjajno gostio, dok je siromah Lazar čeznuo da samo okusi mrvice s bogataševa stola. U idućem životu, Lazar se našao u slavi pokraj Abrahama, dok je bogataš bio bačen u pakao gdje je u mukama podignuo oči.[4]

Primjer Johna Rowea Moylea

Ove godine obilježava se 200-ta godišnjica rođenja Johna Rowea Moylea. John je bio obraćenik u Crkvi koji je napustio svoj dom u Engleskoj i otputovao u dolinu Salt Lake kao dio grupe s ručnim kolicima. Izgradio je kuću za svoju obitelj u gradiću u dolini do Salt Lake Cityja. John je vješto obrađivao kamen i zbog te vještine bio je zamoljen da radi na hramu u Salt Lakeu.

Svakog ponedjeljka John je odlazio od kuće u dva sata ujutro, te je pješačio šest sati kako bi na vrijeme došao na svoje mjesto. Petkom bi otišao s posla u pet sati navečer, te bi pješačio skoro do ponoći prije negoli bi stigao kući. Činio je tako iz godine u godinu.

Jednog dana, dok je obavljao svoje poslove kod kuće, krava ga je udarila u nogu zadavši mu težak prijelom kosti. Uz ograničenu zdravstvenu uslugu, jedina opcija bila je amputirati slomljenu nogu. Johnova obitelj i prijatelji privezali su ga za vrata te su pilom prepilili njegovu nogu nekoliko centimetara ispod koljena.

Unatoč primitivnoj kirurgiji, noga je počela zacjeljivati. Čim je John mogao sjediti u krevetu počeo je rezbariti drvenu nogu s domišljatim zglobom koji će služiti kao gležanj umjetnom stopalu. Hodanje na ovoj spravi bili je iznimno bolno, ali John nije odustao, i gradeći svoju izdržljivost mogao je svakog tjedna podnijeti 35,4 km dugo putovanje do hrama u Salt Lakeu, gdje je nastavio svoj rad.

Njegove ruke uklesale su riječi »Slava Gospodinu« koje danas stoje kako zlatna oznaka svima koji posjećuju hram u Salt Lakeu.[5]

John to nije učinio radi ljudskih počasti. Niti je ustuknuo od svojih dužnosti, iako je imao dobar razlog da to učini. Znao je što Gospodin očekuje od njega da napravi.

Godinama kasnije, Johnov unuk, Henry D. Moyle, pozvan je kao član Zbora dvanaestorice, a naposljetku je služio u Prvom predsjedništvu Crkve. Služba predsjednika Moylea u ovom pozivu bila je časna, no služba njegovog djeda Johna, iako manje poznata, bila je Gospodinu jednako zadovoljavajuća. Johnova narav, njegova ostavština žrtve, služi kao stijeg vjernosti i stijeg dužnosti prema njegovoj obitelji i Crkvi. John Rowe Moyle je shvaćao značenje da »podignemo tamo gdje stojimo«.

Primjer Helemanovih 2000 ratnika

Zasebno priznanje je rijetko znamen vrijednosti našeg služenja. Na primjer, ne znamo niti jedno ime od 2000 Helemanovih sinova. Kao pojedinci bili su bezimeni. Međutim, kao grupa, njihovo će ime pamtiti zbog poštenja, hrabrosti i spremnosti za služenje. Zajedno su ostvarili što nitko od njih nije mogao ostvariti sam.

To je lekcija za nas, braćo u svećeništvu. Kada stanemo bliže jedan drugome i podignemo tamo gdje stojimo, možemo se više brinuti za slavu Božjeg kraljevstva nego za vlastiti ugled ili zadovoljstvo, možemo ostvariti puno više.

Svaki poziv je prilika da se služi i raste

Niti jedan poziv nije ispod naše časti. Svaki poziv pruža priliku da se služi i raste. Gospodin je oformio Crkvu na način koji svakom članu pruža priliku za služenjem, što zauzvrat vodi do osobnog duhovnog rasta. Bez obzira na vaš poziv, pozivam vas da ga sagledate ne samo kao priliku da ojačate i blagoslovite druge, već i da postanete ono što Nebeski Otac želi da postanete.

Putujući po okolima Siona u svrhu ponovnog formiranja predsjedništava okola, ponekad sam bio iznenađen kada bi mi brat tijekom razgovora rekao da je imao utisak kako će on biti u sljedećem predsjedništvu.

Kada sam to prvi puta čuo, nisam bio siguran kako reagirati.

Prošlo je neko vrijeme prije negoli mi je Sveti Duh dao razumijevanje. Vjerujem kako Gospodin ima određeni poziv za svakog čovjeka. Ponekad daje duhovne poticaje kojima nam govori da smo dostojni primiti neke pozive. To je duhovni blagoslov, milost Boga.

No ponekad ne čujemo ostatak onoga što nam Gospodin govori. »Iako jesi dostojan služiti u tom položaju«, može nam kazati, »to nije moj poziv za tebe. Umjesto toga, moja je želja da podigneš tamo gdje stojiš.« Bog zna što je najbolje za vas.

Zaduženje koje možete samo vi izvršiti

Svaki obnašatelj svećeništva stoji na jedinstvenom mjestu i ima važan zadatak kojeg samo on može izvršiti.

Svi smo čuli priče kako predsjednik Monson posjećuje i blagoslivlja starije i bolesne, uvijek ispunjavajući njihove potrebe i donoseći im radost, utjehu i ljubav. Predsjednik Monson na svojstven, prirodan način pomaže ljudima da se osjećaju bolje. Ne bi li bilo predivno kada bi predsjednik Monson mogao posjetiti i bdjeti nad svakom obitelji u Crkvi?

Bi. No, naravno, on to ne može – i ne bi trebao. Gospodin ga nije tražio da to čini. Gospodin nas je zamolio, kao kućne učitelje, da volimo i nadgledamo naše dodijeljene obitelji. Gospodin nije zamolio predsjednika Monsona da osmisli i vodi naše obiteljske kućne večeri. On želi da mi kao očevi činimo to.

Možda osjećate da postoje drugi koji su sposobniji i iskusniji i koji bi mogli ispuniti vaše pozive i zaduženja bolje od vas, ali vam je Gospodin s razlogom dao vaše odgovornosti. Možda postoje ljudi i srca koja samo vi možete dosegnuti i dotaknuti. Možda nitko drugi ne može to učiniti na isti način.

Naš Nebeski Otac traži da ga predstavljamo u plemenitom djelu posezanja i blagoslivljanja života njegove djece. Traži od nas da budemo postojani u moći svećeništva u našem srcu i duši, te da u pozivu kojeg trenutno imamo damo najbolje što možemo.
Braćo, koliko god da ste snažni, ne možete i ne trebate podignuti glasovir sami. Isto tako, nitko od nas ne može ili ne bi trebao sam pokretati Gospodinovo djelo. No, stanemo li svi zajedno

jedni uz druge na mjesto koje je Gospodin odredio te podignemo tamo gdje stojimo, ništa ne može zadržati ovo božansko djelo od kretanja prema gore i naprijed.

Braćo, prestanimo težiti prema gore i prestanimo se povlačiti!

Zapamtimo zauvijek mudru lekciju da smo barjaci Gospodina Isusa Krista koje podržava Božji Duh Sveti, vjeran i odan do kraja, a svatko od nas predan je da najbolje što može za pravicu Sionsku i obvezan savezom da se stanemo bliže jedan drugomu te podignemo tamo gdje stojimo.

Za to se molim i ostavljam vam svoj blagoslov i ljubav, u ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE
1. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988.), 451-452; vidi i *Ensign,* »Provo Tabernacle Rededicated«, prosinac 1986, 70.
2. Matej 20:27
3. Vidi Matej 4:8-10
4. Vidi Luka 16:19-31
5. Gene A. Sessions, ur., »Biographies and Reminiscences from the James Henry Moyle Collection«, strojopis, Arhiv Crkve, Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana, 203.

Vi koji se dadoste
predsjednik Henry B. Eyring
prvi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Naša moć nošenja tereta može se uvećati više nego dovoljno kako bismo izvršavali veću službu koja će se od nas zatražiti.

Moja draga braćo, večeras želim ohrabriti obnašatelje svećeništva koji se ponekad osjećaju nadvladanima svojim odgovornostima. To je izazov o kojem sam i prije govorio. Vraćam se tome zato što se on toliko često vraća u život onih koje volim i kojima služim.

Većina je vas otkrila da će vas svećeničke dužnosti rastegnuti toliko da se pitate možete li se uopće dodatno rastegnuti. To se možda dogodilo kad je od vas bilo zatraženo da održite govor na saboru okola pred stotinama ljudi. Novim se obraćenicima to možda dogodilo kad je od njih bilo zatraženo da se mole javno ili podučavaju razred prvi put. Za neke je to možda bilo nastojanje da nauče jezik u centru za obuku misionara. Ako vas to nije dovelo do granice, to se sigurno dogodilo na ulicama nepoznatog grada kad vam je predsjednik misije dao zadatak da razgovarate sa svakom osobom koju sretnete kako biste svjedočili o Spasitelju i obnovi evanđelja.

Možda ste tada pomislili: »Čim završim misiju, bit će lakše biti vjeran obnašatelj svećeništva.« Ali nekoliko godina kasnije otkrili ste da još manje spavate noću nastojeći uzdržavati ženu i dijete, iskazujući ljubaznost i ljubav, boreći se da steknete obrazovanje, pružajući ruku članovima svojeg zbora starješina, možda im čak pomažući da presele svoj namještaj, te nastojeći naći vremena za služenje svojim precima u hramu. Možda ste zadržali osmjeh na licu s mišlju: »Kada

budem malo stariji biti vjeran obnašatelj svećeništva neće toliko zahtijevati od mene. Postat će lakše.«

Oni od vas koji su prešli malo više puta smiješe se zato što znate nešto divno o svećeničkoj službi. To je ovo: što vjerniju službu pružite, to više Gospodin traži od vas. Vaš je osmjeh veseo zato što znate da on povećava našu moć kako biste mogli nositi teži teret. Težak je dio te realnosti, međutim, da morate doći do svojih krajnjih granica kako bi vam on dao tu veću moć.

To je kao izgrađivanje snage mišića. Vi morate iscrpiti svoje mišiće kako biste ih izgradili. Gurate svoje mišiće do točke iscrpljenosti. Tad se oni sami obnavljaju i razvijaju veću snagu. Povećana duhovna snaga dar je od Boga koji on može dati kada se trudimo služiti mu do krajnjih granica. Kroz moć pomirenja Isusa Krista naša se narav može promijeniti. Tad se naša moć nošenja tereta može uvećati više nego dovoljno kako bismo izvršavali veću službu koja će se od nas zatražiti.

To mi pomaže razumjeti kada vidim nekoga drugoga tko čini da svećenička služba izgleda lakom. Znam da su takve osobe ili položile teške ispite ili da ispiti leže pred njima. Stoga, umjesto da im zavidim, ja sam spreman pomoći kad put postane teži za njih, a to će se sigurno dogoditi.

Božji naum učinio je taj ispit naših granica u svećeničkoj službi neophodnim za osposobljavanje njegove djece da žive ponovno s njim zauvijek.

Nebeski Otac voli svoju djecu. Ponudio nam je vječni život, da živimo s njim ponovno u obiteljima i u slavi zauvijek. Kako bi nas osposobio da primimo taj dar, on nam je dao smrtno tijelo, priliku da budemo iskušani hoćemo li griješiti, te način da budemo očišćeni od tih grijeha i da ustanemo u Prvom uskrsnuću. Dao nam je svog voljenog Sina, Jahvu, kao našeg Spasitelja, da bi to postalo moguće. Spasitelj se rodio u smrtnom životu, bio je iskušan ali nikada nije zgriješio, a onda je u Getsemaniju i na Golgoti platio cijenu za naše grijehe tako da bismo mi mogli biti očišćeni. Očišćenje može doći jedino onima koji imaju dovoljno vjere u Isusa Krista da se pokaju za grijehe, budu očišćeni kroz uredbu kršenja, te sklope i obdržavaju saveze da će se pokoravati svim njegovim zapovijedima. I tu je također trebao biti oštar neprijatelj naših duša, Lucifer, koji bi sa svojim legijama neumorno nastojao zavesti svako dijete Božje kako bi ga spriječio da ima radost vječnog života.

U svojoj ljubavi i velikom povjerenju Nebeski Otac je uz Spasitelja dozvolio odabranoj nekolicini njegovih sinova na zemlji da obnašaju svećeništvo. Mi imao ovlast i moć djelovati u Božje ime kako bismo ponudili istinito evanđelje Isusa Krista i njegove uredbe što većem broju djece Nebeskog Oca. Prema tome, možete osjetiti veličinu ovog upravništva koje nam je Bog dao. Također možete osjetiti njegovu uzvišenu važnost i protivljenje s kojim se suočavamo.

Nije iznenađujuće da se se s vremena na vrijeme osjećamo gotovo nadvladanima. Vaša pomisao: »Nisam siguran da mogu učiniti ovo«, dokaz je da razumijete što znači obnašati svećeništvo Božje. Zapravo to ne možete učiniti sami. Odgovornost je preteška i previše važna za vašu smrtničku snagu i za moju. Prepoznavanje toga u temelju je velike svećeničke službe.

Kad nas obuzmu ti osjećaji nedostatnosti, vrijeme je da se sjetimo Spasitelja. On nas uvjerava da ne činimo ovo djelo sami. Postoje stihovi koje možete staviti na zrcalo i sjetiti ih se u trenutcima kad sumnjate u svoju sposobnost.

Na primjer, predsjednik Thomas S. Monson se sjetio obećanih riječi Spasitelja kada me je blagoslovio prije šest mjeseci da stojim neustrašiv u svojem pozivu kada bi izgledalo teško. Ove Spasiteljeve riječi, koje je on dao svojoj maloj grupi obnašatelja svećeništva u ovoj rasporedbi, došle su na um proroku kad je položio svoje ruke na moju glavu:

»A tko vas primi, bit ću i ja ondje, jer ja ću ići pred vama. Bit ću vam zdesna i slijeva, a Duh će moj biti u srcima vašim, i anđeli moji oko vas da vas ponesu.«[1]

Obećanje koje se predsjednik Monson sjetio i koje je naveo ispunilo se za mene. Povjerenje je zamijenilo sumnju, duh je došao, zdravstveni su radnici bili nadahnuti, moj je život bio sačuvan i ja sam bio ponesen. Zbog tog blagoslova kojeg mi je dao predsjednik Monson uvijek će mi biti lako sjetiti se Spasitelja i vjerovati njegovom obećanju da on ide pred nama i uz nas u svojoj službi.

Ja znam da je obećanje da će nas anđeli ponijeti stvarno. Možda ćete se sjetiti uvjeravajućih riječi Elizeja njegovom uplašenom sluzi. To je uvjerenje naše kada se osjećamo gotovo nadvladani u našoj službi. Elizej se suočio sa stvarnim i strašnim protivnikom:

»Ujutro, ustavši čovjek Božji iziđe, a to oko grada stoji vojska s konjima i kolima! Njegov mu momak reče: 'Ah gospodaru moj, što nam je činiti?'

A on odgovori: 'Ne boj se, jer ih ima više s nama nego s njima.'

I Elizej se pomoli ovako: 'Jahve, otvori mu oči da vidi!' I Jahve otvori oči momku, i on vidje: gora oko Elizeja sva prekrivena ognjenim konjima i kolima.«[2]

Kao i za toga slugu Elizeja, ima ih više s vama nego onih koje možete vidjeti da su protiv vas. Neki koji su s vama bit će nevidljivi vašim smrtnim očima. Gospodin će vas ponijeti i ponekad će to učiniti pozivajući druge da stanu s vama. Zato imamo zborove. Zato vođe zborova gledaju lica i oči na sastancima zbora. Zato biskup više nego samo predsjedava zborom svećenika. On gleda lica svećenika. Imat ćete takvog biskupa, ili takvog predsjednika zbora starješina ili takvog predsjednika misije. I on će vam pomoći ili će pozvati druge da stanu uz vas. To može biti pozivanje pravog suradnika da radi s vama u vrijeme vaše potrebe.

To nas upozorava na barem dvije stvari. Jedna je da prepoznamo one koje Gospodin šalje da nam pomognu i zaželimo im dobrodošlicu. Druga je da u svakom zadatku vidimo mogućnost da osnažimo drugoga. Jednom mi je predsjednik misije rekao o misionaru kojem je dodijelio više od 12 ili 13 suradnika. Rekao mi je: »Svaki od tih suradnika bio je pred ranim odlaskom kući ili je trebao biti poslan kući. Ali nismo izgubili nijednog od njih.«

Kad sam tu čudesnu činjenicu kasnije spomenuo suradniku koji je spasio tolike u trenutku kad su bili gotovo nadvladani, primio sam odgovor koji me je iznenadio. Rekao je: »Mislim da ta priča nije istinita. Nikada nisam imao suradnika koji je otpadao.«

Mogao sam vidjeti da je predsjednik misije bio je nadahnut poslati pravog anđela uvijek iznova. U našoj službi možemo očekivati da će nam pomoć biti poslana u pravo vrijeme koja će vidjeti našu snagu i uzdignuti nas. I možemo se radovati tome da ćemo mi biti oni koje će Gospodin poslati da ohrabrimo druge.

Mogu vam iz iskustva reći nešto o tome kako pomoći ako ste vi osoba koja je poslana. Ubrzo nakon što sam bio pozvan u Zbor dvanaestorice, primio sam poziv od predsjednika Fausta, savjetnika u Prvom predsjedništvu. Zamolio me je da dođem u njegov ured. Otišao sam s nešto zabrinutosti pitajući se zašto uzima vremena da se sastane sa mnom.

Nakon kratkog pozdrava pogledao me je i rekao: »Je li se već dogodilo?« Pošto sam izgledao zbunjen, on je nastavio i rekao: »Gledao sam te na sastancima. Čini mi se da osjećaš kako je tvoj poziv pretežak za tebe, te da nisi kvalificiran.«

Rekao sam da me je sumnja obuzela kao da sam udario u zid. Očekivao sam da će mi pružiti ohrabrenje. Rekao sam mu da sam zahvalan što je on svjestan mojih sumnja i zamolio sam ga za pomoć. Ali iznenadio me je njegov ljubazan, čvrst odgovor. Rekao je: »Nemoj pitati mene. Idi k njemu.« Tad je pokazao prema nebu. Danas, mnogo godina kasnije, ja sjedim u tom istom uredu. Kada uđem, pogledam gore i sjetim se njega te kako me je podučio primjerom kako pomoći onima koji se osjećaju nadvladanim u Gospodinovoj službi. Nađite načina kako ih s povjerenjem poslati k njemu. Budu li slijedili vaš savjet, steći će snagu koju trebaju, pa i više.

Uvijek vam je iznova tijekom vašeg života Gospodin davao iskustva kako biste izgradili snagu, hrabrost i odlučnost. On je znao koliko će vam to trebati da biste mu služili. Nešto je od toga došlo, kao što je bilo za mene, kad ste stajali s ostalim obnašateljima svećeništva i naglas izgovarali riječi:

»Stoga, vi, koji se dadoste na služenje Bogu, gledajte da mu služite svim srcem, moću, umom i snagom svojom, da biste besprijekorni pred Boga stali u posljednji dan.«[3]

Kada ste se obvezali na taj visoki standard i zadovoljili ga, Gospodin je gradio uvjerenje i snagu u vama koji će biti prisutni kad ih zatrebate kada god budete pozvani služiti ideji koja je veća od vlastitog interesa. Osjetio sam to jednog lijepog proljetnog dana na proplanku. Bio sam pozvan braniti svoju zemlju. Tada nismo bili u ratu, ali išao sam prema nepoznatoj službi za koju sam znao da će tražiti od mene sve što mogu pružiti, možda i moj život. Podignuo sam svoju desnu ruku s drugima kako bih se zakleo da ću braniti svoju zemlju »pravom vjerom i odanošću« te da »preuzimam tu obvezu slobodno, bez ikakvog mentalnog uzdržavanja ili razloga za izbjegavanje; te da ću dobro i vjerno izvršavati svoje dužnosti u službi u koju ću upravo ući, tako mi Bog pomogao.«[4]

Ne sumnjam da je moć da održim to obećanje, koje sam održao, bila stvarana u meni od vremena kada sam bio đakon. U svojim ranim godinama u svećeništvu sjedio sam više puta na onome što se tada nazivalo »misionarski oproštaj«. Toliki mnogi danas odgovaraju na poziv da služe, da im

dozvoljavamo samo kratak govor na sakramentalnom sastanku prije odlaska. Ali tada je cijeli sastanak bio usredotočen na misionara koji je kretao na službu. Uvijek je uključivao neku odabranu glazbu. Još uvijek mogu osjetiti ono što sam osjetio kad je kvartet bivših misionara pjevao:
»Ići ću gdje želiš da idem, dragi Gospodine« i riječi su prešle u zakletvu: »Reći ću što želiš da rečem«, i na kraju »bit ću što želiš da budem«.[5] Moje je srce bilo dirnuto tada kao što je i sada s uvjerenjem da je obećanje bilo istinito za mene i za nas u svoj našoj svećeničkoj službi. Naći ćemo radost u odlasku tamo gdje god Gospodin želi da služimo. Dobit ćemo objavu kako bismo izgovarali njegove riječi da bismo mogli pozivati djecu Nebeskog Oca da se promijene kroz pomirenje i postanu dostojni poći kući i živjeti s njim. I osjećao sam tada, kao i sada, kako će mu naša vjerna služba omogućiti da promijeni naša srca kako bi nas pripremio za svoju nazočnost i služenje njemu zauvijek.

Svjedočim vam da će nam Gospodin, kada dajemo sve od sebe u svećeničkoj službi, dati svu hrabrost koju trebamo i uvjerenje da on ide s nama te da će nas anđeli ponijeti.

Svjedočim da smo pozvani od Boga. Ovo je njegova istinita Crkva i obnašate njegovo vječno svećeništvo. Ja sam svjedok da predsjednik Thomas S. Monson obnaša sve ključeve svećeništva i primjenjuje ih u današnjem svijetu. U ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE
1. NiS 84:88
2. 2. Kraljevi 6:15-17
3. NiS 4:2
4. »Oaths of Enlistment and Oaths of Office«
5. »I'll Go Where You Want Me to Go«, *Hymns*, broj 270.

Učiti, činiti, biti
predsjednik Thomas S. Monson

Naučimo što trebamo naučiti, činimo što trebamo činiti i budimo što trebamo biti.

Večeras ste vidjeli svjedočanstvo o snazi koju imaju dva savjetnika u ovom Prvom predsjedništvu. Stojim pred vama i izjavljujem da je ovo Prvo predsjedništvo ujedinjeno u jedinstvu pod vodstvom Gospodina Isusa Krista.

Želim se posebice zahvaliti ovom misionarskom zboru. Imao sam iskustvo za koje mislim da će ih zanimati, a također i vas. Prije mnogo godina primio sam očajnički poziv od voditelja misionarskog centra za obuku. Rekao je: »Predsjedniče Monsom, imam misionara koji se vraća kući. Ništa ga ne može spriječiti da ne odustane.«

Odgovorio sam: »Pa nije to jedinstveni slučaj. Događalo se i prije. Što je njegov problem?«

Rekao je: »Dobio je poziv za misiju u španjolskom govornom području, a on je posve siguran da ne može naučiti španjolski.«

Rekao sam: »Imam prijedlog za tebe. Zamoli ga da sutra ujutro prisustvuje na nastavi iz japanskog jezika. A poslije neka ti se javi u podne.«

Sljedeće jutro telefonirao je u 10:00! Rekao je: »Mladić je sada ovdje sa mnom i želi mi reći da je posve siguran da može naučiti španjolski.«

Kada postoji volja, postoji i način.

Sada, dok vam se večeras obraćam, vi ste uistinu kraljevsko svećeništvo okupljeno na mnogim mjestima, no jedinstveno. Ovo je vjerojatno najveći skup obnašatelja svećeništva koji se ikada održao. Vaša je odanost vašim svetim pozivima nadahnjujuća. Vaša je želja da naučite svoju dužnost očita. Čistoća vaših duša dovodi nebo bliže vama i vašoj obitelji.

Mnoga su područja u svijetu iskusila teške ekonomske prilike. Tvrtke propadaju, ljudi gube poslove, ulaganja su ugrožena. Moramo biti sigurni da oni za koje smo odgovorni ne budu gladni, bez odjeće ili krova nad glavom. Kada svećeništvo ove Crkve radi zajedno u jedinstvu na rješavanju ovih teških prilika, prava se čuda događaju.

Potičemo sve svece posljednjih dana da budu mudri u svojem planiranju, oprezni u svojem životu, te da izbjegavaju prekomjeran i nepotreban dug. Financijski poslovi Crkve vode se na ovaj način, jer smo svjesni da vaša desetina i drugi prinosi nisu došli bez žrtve i da to su posvećena sredstva.

Učinimo naše domove utočištima pravednosti, mjestima molitve i boravištima ljubavi, kako bismo mogli zaslužiti blagoslove koji dolaze jedino od našeg Nebeskog Oca. Potrebno nam je njegovo vodstvo u našem svakodnevnom životu.

U ovom velikom mnoštvu nalazi se svećenička moć i sposobnost da se pruži ruka i podijeli veličanstveno evanđelje s drugima. Kao što je bilo spomenuto, mi imamo ruke koje će uzdignuti druge iz samodopadnosti i neaktivnosti. Mi imamo srca koja će služiti vjerno u našim svećeničkim pozivima i time nadahnuti druge da hodaju uzvišenijim putem i izbjegavaju močvare grijeha koje prijete da će progutati tolike mnoge. Vrijednost je duša doista velika u očima Božjim. Naša je dragocjena povlastica, naoružana ovom spoznajom, da stvaramo razliku u životu drugih. Riječi koje se nalaze u Ezekielu mogu se sigurno primijeniti na sve nas koji slijedimo Spasitelja u ovom svetom djelu:

»Dat ću vam novo srce, nov duh udahnut ću u vas... Duh svoj udahnut ću u vas da hodite po mojim zakonima i da čuvate i vršite moje naredbe.

I nastanit ćete se u zemlji koju dadoh vašim ocima, i bit ćete moj narod, a ja ću biti vaš Bog.« [1]

Kako možemo zaslužiti ovo obećanje? Što će nas osposobiti da primimo ovaj blagoslov? Postoji li vodič kojeg možemo slijediti?

Predložio bih tri nužnosti o kojima trebamo razmisliti. One se odnose na đakona kao i na velikog svećenika. One su nam u dohvatu. A dobri Nebeski Otac pomoći će nam u našoj potrazi.

Prvo, ***naučimo što trebamo naučiti;***

Drugo, ***učinimo što trebamo učiniti;***

Treće, ***budimo što trebamo biti.***

Raspravimo o ovim ciljevima, kako bismo mogli biti korisni sluge u očima našeg Gospodina.

Prvo, ***naučimo što trebamo naučiti.*** Apostol Pavao je smatrao hitnima naše napore da učimo. Rekao je Filipljanima: »Ali kažem samo jedno: zaboravljajući što je nazad, ispružajući se prema onome što je naprijed, trčim prema cilju da postignem nagradu - nebesko stanje i kojem nas je Bog pozvao po Kristu Isusu.«[2] A Hebreje je poticao: »Odbacimo od sebe... grijeh... te ustrajno trčimo na utakmici koja nam je određena! Uprimo pogled u začetnika i završitelja vjere, u Isusa [tražeći primjer].«[3]

Predsjednik Stephen L. Richards, koji je mnogo godina služio u Zboru dvanaestorice apostola, a onda i u Prvom predsjedništvu, govorio je često obnašateljima svećeništva i naglašavao im je svoju filozofiju o tome. Izjavio je: »Svećeništvo se obično jednostavno definira kao 'moć Božja podijeljena čovjeku'. Mislim da je ta definicija ispravna.«

Nastavio je: »Ali radi praktične svrhe želio bih definirati svećeništvo u odnosu na služenje i često ga nazivam 'savršeni naum služenja'. Činim to zato što mi izgleda da se jedino kroz korištenje ove božanske moći podijeljene ljudima oni ikada mogu nadati da će shvatiti punu važnost i vitalnost ovoga dara. Ono je alat služenja... i čovjek koji se ne koristi njime lako će ga izgubiti, jer nam je jasno rečeno u objavi da se onaj koji ga zanemari 'neće smatrati dostojnim opstanka'.«[4]

Predsjednik Harold B. Lee, jedanaesti predsjednik Crkve i jedan od najvećih učitelja u Crkvi, iznio je ovaj savjet riječima koje je lako razumjeti. Rekao je: »Kad netko postane obnašatelj svećeništva, on postaje zastupnik Gospodinov. On bi trebao razmišljati o svojem pozivu kao da je na dužnosti za Gospodina.«[5]

Neki od vas mogu biti po prirodi stidljivi ili se mogu smatrati nedostatnima da pozitivno odgovore na poziv. Upamtite da ovo djelo nije samo vaše ili moje. Ovo je Gospodinovo djelo, a kad smo na zadatku za Gospodina, imamo pravo na njegovu pomoć. Sjetite se da će Gospodin oblikovati leđa kako bi mogla ponijeti terete koji se stave na njih.

Budući da formalna učionica može ponekad biti zastrašujuća, neke se od najučinkovitijih poduka događaju na drugim mjestima osim kapele ili učionice. Dobro se sjećam kako bi se prije nekoliko godina članovi koji su obnašali Aronovo svećeništvo radovali godišnjem izletu kojim se obilježavala obnova Aronovog svećeništva. Puni autobusi mladića našeg okola putovali bi oko 130 km prema sjeveru do groblja Clarkston gdje smo posjetili grob Martina Harrisa, jednog od trojice svjedoka Mormonove knjige. Dok smo stajali oko prekrasnog granitnog stupa koji obilježava njegov grob, veliki vijećnik iznio bi pozadinu života Martina Harrisa, čitao bi iz njegovog svjedočanstva u Mormonovoj knjizi i onda bi iznio vlastito svjedočanstvo o istini. Mladići su slušali s ushićenom pažnjom, doticali granitnu oznaku i razmišljali o riječima koje su čuli i osjećajima koje su imali.

U parku u Loganu bio je ručak. Grupa mladića legla bi na travnjak kod hrama u Loganu i gledala gore na uzvišene tornjeve. Često bi prekrasni bijeli oblaci žurili pored tornjeva, krećući se na blagom povjetarcu. Podučavala se svrha hrama. Savezi i obećanja postali su mnogo više od riječi. Želja da budu dostojni ući kroz ta vrata hrama ušla je u ta mlada srca. Nebo je bilo veoma blizu. Učenje onoga što trebamo naučiti bilo je sigurno.

Drugo, ***učinimo što trebamo učiniti.*** U objavi o svećeništvu koja je dana kroz proroka Josepha Smitha, a zabilježena je u 107. odsjeku Nauka i saveza, »učenje« prelazi u »čin« dok čitamo: »Nek, dakle, svatko upozna dužnost svoju, i nek djeluje u službi na koju je postavljen sa svom pomnjom.«[6]

Svaki obnašatelj svećeništva koji prisustvuje ovom zasjedanju večeras ima poziv da služi, da uloži najveći mogući trud u djelu koje mu je dodijeljeno. Nijedno zaduženje u djelu Gospodnjem nije obično, jer svako ima vječne posljedice. Predsjednik John Taylor nas je upozorio: »Ne budete li veličali svoje pozive, Bog će vas držati odgovornima za one koje ste mogli spasiti da ste obavljali svoju dužnost.«[7] A tko od nas može priuštiti sebi da bude odgovoran za odgađanje vječnog života ljudske duše? Ako je velika radost nagrada za spašavanje jedne duše, koliko strašno mora biti kajanje onih čija su plašljiva djela dopustila da dijete Božje živi bez upozorenja i bez pomoći tako da mora čekati dok pouzdaniji sluga Božji ne naiđe.

Stara je poslovica uvijek istinita: »Čini svoju dužnost, to je najbolje; za ostalo nek Gospod se pobrine.«

Veći dio služenja koje obnašatelji svećeništva pružaju ostvaruje se tiho i bez razglašavanja. Prijateljski osmjeh, topao stisak ruke, iskreno svjedočanstvo o istini doslovno mogu uzdignuti druge, promijeniti ljudsku prirodu i spasiti dragocjene duše.

Primjer takve službe bilo je misionarsko iskustvo Juliusza i Dorothy Fussek, koji su bili pozvani na dvogodišnju misiju u Poljskoj. Brat Fussek se rodio u Poljskoj. Govorio je taj jezik. Volio je ljude. Sestra Fussek bila je Engleskinja i malo je znala o Poljskoj i njezinim ljudima.

Vjerujući u Gospodina, oni su krenuli na svoj zadatak. Životne prilike bile su primitivne, djelo je bilo samotno, a njihov zadatak ogroman. U to vrijeme misija nije bila uspostavljena u Poljskoj. Zadatak dan Fussekovima bio je pripremiti put da bi se misija mogla uspostaviti tako da bi drugi misionari mogli biti pozvani služiti, ljudi bi mogli biti podučeni, obraćenici bi se mogli krstiti, ogranci bi se mogli uspostaviti, a kapele izgraditi.

Jesu li starješina i sestra Fussek očajavali zbog veličine njihova zadatka? Ni jednog trenutka. Znali su da je poziv došao od Boga. Molili su se za njegovu božansku pomoć i posvetili su se cijelim svojim srcem svojem poslu. Ostali su u Poljskoj ne dvije, nego pet godina. Svi su početni ciljevi bili ostvareni.

Starješine Russell M. Nelson, Hans B. Ringger i ja, u pratnji starješine Fusseka, sastali smo se s ministrom Adamom Wopatkom iz poljske vlade, i čuli smo ga kako kaže: »Vaša je Crkva dobrodošla ovdje. Možete graditi svoje zgrade i možete slati svoje misionare. Dobrodošli ste u Poljskoj. Ovaj čovjek«, pokazujući Juliusza Fusseka, »služio je vašoj Crkvi dobro. Možete biti zahvalni za njegov primjer i njegov rad.«

Poput Fussekovih, učinimo sve što trebamo učiniti u djelu Gospodnjem. Tada ćemo zajedno s Juliuszom i Dorothy Fussek ponavljati psalam: »Pomoć je moja od Jahve koji stvori nebo i zemlju..., i neće zadrijemati on, čuvar tvoj. »Ne, ne drijema ni ne spava on, čuvar Izraelov.«[8]

Treće, ***budimo što trebamo biti.*** Pavao je savjetovao svojeg voljenog prijatelja i suradnika Timoteja: »Budi uzorom vjernicima u riječi, u vladanju, u ljubavi, u vjeri, u čistoći!«[9]

Potičem vas sve da se molite o našim zadacima te da tražite božansku pomoć, kako bismo mogli biti uspješni u ostvarivanju onoga što smo pozvani činiti. Netko je rekao da »priznanje moći veće od samog čovjeka nikako ga ne ponižava«.[10] On mora tražiti, vjerovati, moliti se i nadati se da će naći. Nijedan takav iskren napor uz molitvu neće proći bez odgovora: To je sam temelj filozofije vjere. Božanska će naklonost biti s onima koji je ponizno traže.

Iz Mormonove knjige dolazi savjet koji kaže sve. Gospodin kaže: »Kakvi, dakle, ljudi morate biti? Zaista, kažem vam, onakvi kao što sam ja.«[11]

A kakav je on bio čovjek? Kakav je primjer postavio u svojoj službi? Iz Ivana, poglavlje 10, saznajemo: »Ja sam pastir dobri. Pastir dobri daje život svoj za ovce.

Najamnik, koji nije pastir i komu ne pripadaju ovce, kada vidi vuka gdje dolazi, ostavlja ovce i bježi, te ih vuk grabi i razgoni.

To je zato što je najamnik i što mu nije stalo do ovaca.«

Gospodin je rekao: »Ja sam pastir dobri, poznajem ovce svoje i ovce moje poznaju mene,

kao što Otac poznaje mene i kao što ja poznajem Oca. I ja dajem život svoj za ovce.«[12]

Braćo, ***naučimo što trebamo naučiti, činimo što trebamo činiti i budimo što trebamo biti.*** Budemo li takvi, blagoslovi neba će dolaziti. Znat ćemo da nismo sami. Onaj koji primjećuje pad vrapca na svoje će nas način priznati.

Prije nekoliko godina primio sam pismo od dugogodišnjeg prijatelja. U tom je pismu on iznio svoje svjedočanstvo. Htio bih dio pisma podijeliti s vama večeras, jer ono pokazuje snagu svećeništva u nekome tko je naučio ono što je trebao naučiti, činio ono što je trebao činiti i tko je uvijek nastojao biti ono što bi trebao biti. Pročitat ću izvatke iz toga pisma mojeg prijatelja Therona W. Borupa, koji je preminuo prije tri godine u dobi od 90 godina:

»U dobi od osam godina kad sam se krstio i primio Duha Svetoga, mnogo sam razmišljao o tome da budem dobar i dostojan imati Duha Svetoga kao pomoć tijekom mojeg života. Rečeno mi je da se Duh Sveti zadržava samo u dobrom društvu i ako bi zlo ušlo u naš život, on bi otišao. Ne znajući kad će mi zatrebati njegov poticaj i vodstvo, nastojao sam tako živjeti da nikada ne izgubim taj dar. U jednoj mi je prilici spasio život.

Tijekom Drugog svjetskog rata bio sam mitraljezac na bombarderu B-24 i borio sam se na Južnom Pacifiku. Jednog je dana bilo najavljeno da će se pokušati poduzeti najduži let bombardera ikada izveden kako bi se srušila rafinerija nafte. Poticaji Duha rekli su mi da ću biti

dodijeljen tome letu i da neću izgubiti život. U to sam vrijeme bio predsjednik grupe svetaca posljednjih dana.

Bitka je bila oštra dok smo letjeli iznad Bornea. Naš su avion pogodili avioni u napadu i uskoro je buknuo plamen pa nam je pilot rekao da se pripremimo za iskakanje. Izašao sam posljednji. Neprijateljski piloti su pucali na nas dok smo padali. Imao sam problema s napuhavanjem mojeg čamca za spašavanje. Poskakujući gore dolje u vodi počeo sam tonuti i onesvijestio sam se. Osvijestio sam se na trenutak i zavapio: »Bože, spasi me!« Ponovno sam pokušao napuhati čamac za spašavanje i uspio sam. S upravo dovoljno zraka u njemu da me održi na površini, otkotrljao sam se na njega previše iscrpljen da bi se pomaknuo.

Tri smo dana plutali u neprijateljskom području s brodovima svuda oko nas i avionima iznad nas. Bilo je neshvatljivo zašto nisu mogli vidjeti žutu grupu čamaca na plavoj vodi«, napisao je. »Naišla je oluja i valovi visoki oko 12 metara gotovo su uništili naše čamce. Prošla su tri dana bez hrane i vode. Drugi su me upitali jesam li se pomolio. Odgovorio sam da sam se pomolio i da ćemo doista biti spašeni. Te smo večeri ugledali našu podmornicu koja je bila tamo da nas spasi, ali koja je prošla pored nas. Idućeg je jutra učinila [isto. Znali smo] da je ovo zadnji dan da će biti u tom području. Tada su došli poticaji Duha Svetoga. »Ti imaš svećeništvo. Zapovjedi podmornici da vas pokupi.« Tiho sam se pomolio: »U ime Isusa Krista i moću svećeništva, okreni se i pokupi nas.« Nakon nekoliko minuta bili su uz nas. Kad smo ušli unutra, zapovjednik je rekao: »Ne znam kako smo vas našli, jer vas nismo tražili.« Ali *ja* sam znao.[13]

Ostavljam vam svoje svjedočanstvo da je istinito ovo djelo u koje smo uključeni. Gospodin je za kormilom. Da ga uvijek slijedimo moja je iskrena molitva i to tražim u ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE

1. Ezekiel 36:26-28
2. Filipljanima 3:13-14
3. Hebrejima 12:1-2
4. Stephen L. Richards, Conference Report, travanj 1937., str. 46.
5. Harold B. Lee, *Stand Ye In Holy Places,* (1974), 255.
6. NiS 107:99
7. John Taylor, »Discourse«, *Deseret News,* 7. kolovoza 1878, 2.
8. Psalmi 121:2-4
9. 1. Timoteju 4:12
10. Stephen L. Richards, Conference Report, listopad 1937, 10.
11. 3. Nefi 27:27
12. Ivan 10:11-15
13. Osobna prepiska; naglasak dodan.

NEDJELJNO JUTARNJE ZASJEDANJE

Naša srca povezana u jedinstvu
predsjednik Henry B. Eyring
prvi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Sveci mogu ostvariti bilo kakvu svrhu Gospodinovu kad su potpuno ujedinjeni u pravednosti.

Moja voljena braćo i sestre, radost je biti zajedno s vama u ovo šabatno jutro. Živimo i vrlo različitim okolnostima. Doći ćemo iz svakog naroda i mnogih etničkih pripadnosti u kraljevstvo Božje. A to će se prorokovano sabiranje ubrzati.

Vidimo sve više sukoba između naroda u svijetu oko nas. Te podjele i razlike mogle bi nas zaraziti. Zato je moja poruka nade danas da veliki dan jedinstva dolazi. Gospodin Jahve vratit će se živjeti s onima koji su postali njegov narod i naći će ga jedinstvenog, jednog srca, ujedinjenog s njim i s našim Nebeskim Ocem.

Od mene ste čuli tu poruku jedinstva više nego jednom. Vjerojatno ću govoriti o njoj u budućnosti. Čuo sam je od svakog proroka Božjeg u svojem životu. Molba za jedinstvom bila je posljednja poruka koje se sjećam od predsjednika Davida O. McKaya. Gospodinovi proroci uvijek su pozivali na jedinstvo. Potreba za tim darom koji nam pripada i izazov da ga se održi postajat će sve veći u budućem vremenu, a u tome ćemo se pripremiti kao narod za našu veličanstvenu sudbinu.

Moja je poruka da smo bolji. Očevi i majke mole se za jedinstvo u svojim domovima i te su molitve uslišane. Obitelji se mole zajedno navečer i ujutro. Kao gost u jednoj obitelji bio sam pozvan kleknuti s njima kad je bilo vrijeme za spavanje. Najmanje je dijete bilo zamoljeno da bude glas. Molilo se kao patrijarh za svaku osobu u obitelji po imenu. Otvorio sam oči na trenutak kako bih pogledao lica druge djece i roditelja. Mogao sam vidjeti da svoju vjeru i srce pridružuju molitvi toga dječaka.

Neke sestre u Potpornom društvu su se nedavno molile zajedno dok su se pripremale prvi put posjetiti mladu udovicu čiji je suprug iznenada preminuo. Željele su znati što mogu učiniti i kako raditi zajedno da pomognu pripremiti dom za obitelj i prijatelje koji će doći na sprovod. Trebale su znati koje riječi utjehe mogu izgovoriti u ime Gospodina. Odgovor na njihovu molitvu je došao. Kad su došle u kuću, svaka je sestra otišla obaviti svoj zadatak. Kuća je bila spremna toliko brzo da su neke sestre žalile što ne mogu učiniti više. Izgovorene su riječi utjehe koje su bile savršeno prikladne. Pružile su Gospodinovu službu kao jedna, srca povezanih zajedno.

Kao i ja, vidjeli ste dokaze da se krećemo prema tome da postanemo jedno. Dano nam je čudo jedinstva dok se molimo i radimo na tome na Gospodinov način. Naša će srca biti povezana u jedinstvu. Bog je obećao taj blagoslov svojim vjernim svecima kakve god bile njihove prilike i kakav god sukob bjesnio oko njih. On se molio za nas kao i za svoje učenike kad je rekao: »Oče, neka budemo jedno«.[1]

Razlog zbog kojeg se molimo i tražimo taj blagoslov isti je kao razlog zbog kojeg ga Otac udjeljuje. Znamo iz iskustva da radost dolazi kad smo blagoslovljeni jedinstvom. Kao djeca našeg Nebeskog Oca mi čeznemo za tom radošću koju smo nekad imali s njim u životu prije ovoga. Njegova je želja da udovolji toj svetoj želji za jedinstvom zbog ljubavi prema nama.

On nam to ne može dati kao pojedincima. Radost u jedinstvu koje nam želi dati nije samotna. Moramo ga tražiti i postati dostojni njega s drugima. Stoga nije iznenađujuće da nas Bog potiče da se sastajemo kako bi nas mogao blagosloviti. On želi da se okupimo u svojim obiteljima. Uspostavio je razrede, odjele i ogranke, te nam je zapovjedio da se sastajemo često. Na tim okupljanjima, koje je Bog osmislio za nas, nalazi se naša velika prilika. Možemo se moliti i raditi na jedinstvu koje će nam donijeti radost i uvećati našu moć da služimo.

Trojici Nefijaca Spasitelj je obećao radost u jedinstvu s njim kao njihova posljednja nagrada nakon njihove vjerne službe. Rekao je: »Imat ćete puninu radosti. I sjest ćete u kraljevstvu Oca mojega. Da, radost će vaša biti potpuna, kao što i meni Otac dade puninu radosti. I bit ćete kao što sam ja. A ja sam kao što je i Otac, i ja i Otac jedno smo.«[2]

Gospodin nam je dao vodiče kako bismo mogli znati što učiniti da bismo primili blagoslov i radost uvijek rastućeg jedinstva. Mormonova knjiga govori o vremenima uspjeha. To je bilo u danima Alme kod voda Mormonovih. Ono što su ljudi učinili u tim teškim i opasnim trenucima daje nam i vodstvo i poticaj.

Sve što su Alma i njegov narod bili nadahnuti učiniti bilo je usmjereno na pomaganje ljudima da odaberu promijeniti svoja srca kroz pomirenje Isusa Krista. To je jedini način na koji Bog može udijeliti blagoslov jedinstva u srcu.

U Mosiji čitamo:

»I nazivahu se oni crkvom Božjom, ili crkvom Kristovom, od tada pa nadalje. I dogodi se: Tko se god krstio Božjom moću i vlašću, priključivaše se crkvi njegovoj...

I zapovjedi im on da ne podučavaju drugo doli ono što ih on nauči, i što izrekoše usta svetih proroka.

Da, isto im tako zapovjedi da ništa ne propovijedaju doli obraćenje i vjeru u Gospoda koji otkupi narod svoj.

I zapovijedi im da ne bude međusobnih sukoba, već da svi jednim okom gledaju naprijed, kao što imaju jednu vjeru i jedno krštenje, da imaju i srca svoja povezana u jedinstvu i ljubavi uzajamnoj.

I zapovjedi im tako da propovijedaju. I tako oni postadoše djecom Božjom.«[3]

Zbog toga je Alma zapovjedio narodu da podučava vjeru i pokajanje. Zbog toga su moja djeca naučila očekivati da ću na svakoj lekciji tijekom obiteljske večeri naći načina da potaknem nekoga da posvjedoči o Spasitelju i njegovom poslanju. Ponekad roditelji su to učinili. Tijekom naših najuspješnijih večeri nalazili bismo načina da djecu potaknemo to učiniti, bilo

prezentirajući lekciju ili odgovarajući na pitanja. Kad bi svjedočanstvo o Spasitelju bilo rođeno, Duh Sveti bi ga potvrdio. Tih smo večeri osjećali da su naša srca povezana u jedinstvu.

Osim uredbi postoje načela koja slijedimo kao narod, a koja vode do većeg jedinstva.

Jedno od tih načela je objava. Objava je jedini način koji znamo da slijedimo volju Gospodnju zajedno. To traži svjetlo odozgo. Duh Sveti će posvjedočiti našim srcima, i srcima onih sakupljenih oko nas, što on želi da učinimo. A obdržavanjem njegovih zapovjedi možemo imati naša srca spojena zajedno u jedinstvu.

Drugo načelo koje vodi naš napredak u postajanju jedinstvenima jest biti ponizan. Oholost je veliki neprijatelj jedinstva. Vidjeli ste je i osjetili ste njezine strašne učinke. Samo prije nekoliko dana gledao sam kako su dvoje ljudi - dobri ljudi - započeli s blagim neslaganjem. To je započelo raspravu o tome što je istinito, ali je preraslo u natjecanje o tome tko je u pravu. Glasovi su postupno postajali glasniji. Lica su se malo zacrvenila. Umjesto razgovora o pitanju, ljudi su započeli razgovarati o sebi, dajući dokaze o tome zašto je njihovo shvaćanje, s obzirom na njihovu veliku sposobnost i iskustvo, vjerojatnije ispravno.

I vi biste osjetili uznemirenost kao i ja. Vidjeli smo učinke takvog tragičnog sukoba koji uništavaju život. Vi i ja poznajemo ljude koji su napustili društvo svetaca zbog uvrede. Na sreću vidio sam sve više i više vještih mirotvoraca koji smiruju uzburkane vode prije nego što nastane šteta. Vi možete biti taj mirotvorac, bilo da ste dio sukoba ili promatrač.

Jedan način na koji sam vidio da se to čini jest u neslaganju naći bilo što u čemu se svi slažu. Da biste bili taj mirotvorac, morate imati jednostavnu vjeru u mogućnosti da kao djeca Božja, uza sve naše razlike, u čvrstom stavu koji zauzmemo bit će elemenata istine. Veliki mirotvorac, obnovitelj jedinstva, onaj je koji nalazi put da pomogne ljudima vidjeti tu zajedničku istinu. Istina koju dijele uvijek je veća i važnija od njihovih razlika. Vi možete pomoći sebi i drugima vidjeti taj zajednički temelj to ako zatražite pomoć od Boga i onda djelujete. On će odgovoriti na vašu molitvu da pomogne obnoviti mir, kao što je odgovorio na moju.

To isto načelo vrijedi i kada gradimo jedinstvo s ljudima koji dolaze iz potpuno drugačijih okolnosti. Djeca Božja imaju više toga zajedničkog nego što imaju razlika. A čak se i razlike mogu smatrati mogućnostima. Bog će nam pomoći vidjeti razliku kod drugoga ne kao izvor ljutnje, već kao doprinos. Gospodin vam može pomoći vidjeti i shvatiti vrijednost onoga što druga osoba nosi, a vama nedostaje. Gospodin mi je više nego jednom pomogao vidjeti njegovu ljubav u tome što mi je omogućio povezanost s nekim čija je razlika od mene bila upravo ona pomoć koja mi je trebala. To je bio Gospodinov način dodati nešto što mi nedostaje kako bih mu bolje služio.

To vodi do još jednog načela jedinstva. To je govoriti dobro o drugima. Sjetite se posljednjeg puta kada su vas upitali što mislite o tome kako nekome ide u vašoj obitelji ili u Crkvi. Meni se to dogodilo više od jednom prošli tjedan. Eto, ima trenutaka kada moramo suditi o drugima. Ponekad se od nas traži da izgovorimo takve prosudbe. Ali najčešće je izbor pred nama. Na primjer, pretpostavite da vas netko pita što mislite o novom biskupu.

Kako postajemo sve bolji i bolji u stvaranju jedinstva, na um nam dolazi stih kada čujemo pitanje: »A sad, braćo moja, videći da poznajete svjetlo kojim ćete prosuđivati, a to svjetlo jest svjetlo Kristovo, gledajte da krivo ne sudite. Jer kakvim sudom sudite, tako će se i vama suditi.«[5]

Spoznaja da vidite druge u nesavršenom svjetlu učinit će vjerojatnijim da ćete biti velikodušniji u onome što kažete. Osim tog stiha, možda ćete se sjetiti kako je vaša majka govorila, poput moje: »Ako ne možeš reći ništa dobro o nekome, onda nemoj reći ništa.«

To će vam pomoći da tražite najbolje u biskupovu ponašanju i karakteru. Spasitelj, vaš sudac pun ljubavi, sigurno će to učiniti kada bude sudio o vašem i mojem ponašanju. Stih iz Svetih pisama i ono što ste čuli od majke može vas navesti da opišete što je najbolje u biskupovu ponašanju i njegove dobre namjere. Obećavam vam osjećaj mira i radosti kada budete velikodušno govorili o drugima u svjetlu Kristovom. Osjetit ćete na trenutak jedinstvo s tim biskupom i s osobom koja je zatražila vaše mišljenje, ne zato što je biskup savršen, ili zato što se osoba koja postavlja pitanje slaže s vašom velikodušnom procjenom. To će biti zato što će Gospodin učiniti da osjećate njegovu zahvalnost za to što ste odabrali udaljiti se od sijanja sjemena razjedinjenosti.

Moramo slijediti to isto načelo dok Gospodin okuplja sve više i više ljudi koji nisu poput nas. Ono što će nam postati jasnije jest da pomirenje donosi iste promjene svima nama. Mi postajemo učenici koji su krotki, puni ljubavi, lako se udobrostivimo i istovremeno smo neustrašivi i vjerni u svemu. Još uvijek živimo u različitim zemljama, ali u Crkvu dolazimo kroz proces koji nas mijenja. Kroz darove Duha postajemo ono što je apostol Pavao vidio:

»Po njemu naime jedni i drugi imamo pristup k Ocu u jednome Duhu.

Prema tome, niste više tuđinci i gosti, nego ste sugrađani svetih i ukućani Božji.«[6]

S jedinstvom koje vidim da se povećava, Gospodin će moći izvesti ono što će svijet smatrati čudesnim. Sveci mogu ostvariti bilo kakvu svrhu Gospodinovu kad su potpuno ujedinjeni u pravednosti.

Predsjednici zemalja, upravitelji i vođe svjetskih humanitarnih organizacija hvalili su nas, kako sam ja čuo, riječima poput ovih: »Vaša je Crkva bila prva na terenu da pomogne kad se katastrofa dogodila. Stigle su stotine vaših ljudi koji su donijeli sa sobom sve što su preživjeli trebali. Čak su donijeli svoje vlastite šatore i zalihe. Bili su neumorni i veseli. Izgledalo je da znaju kamo ići i kada.« Tada obično dolazi rečenica poput ove: »Vaša crkva zna kako organizirati da se sve obavi.«

Ja im zahvaljujem ne spominjući da čudo ne leži samo u organizaciji, već i u srcima ljudi. Sveci su došli u ime Gospodnje pružiti pomoć koju bi on pružio. Došli su slušajući upute Gospodinovih odabranih vođa. Zato što su njihova srca bila povezana, bili su uveličani u svojoj moći.

Svečano svjedočim vam da će se jedinstvo koje sada osjećamo uvećati. Bog Otac živi. On čuje i odgovara na naše molitve u ljubavi. Spasitelj Isus Krist, uskrsli i slavljen, živi i poseže za nama

u milosrđu. Ovo je njegova istinita Crkva. Predsjednik Monson je živući prorok Božji. Budemo li jedinstveni u podršci njemu u našim srcima, uz spremnu poslušnost činiti ono što Bog želi, napredovat ćemo zajedno u moći kako bismo išli gdje god Bog želi da idemo i postali što god on želi da budemo.

Ostavljam vam svoj blagoslov da uživate jedinstvo u svojim domovima i u Crkvi. I ostavljam vam Gospodinovo obećanje da ćete primiti pravednu želju svojeg srca za tu radost u jedinstvu. U sveto ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE
1. Vidi Ivan 17:21; vidi i NiS 50:43; 93:3
2. 3. Nefi 28:10
3. Mosija 18:17, 19-22
4. Moroni 7:18
5. Efežanima 2:18-19

Kršćanska hrabrost: Cijena sljedbeništva
starješina Robert D. Hales
iz Zbora dvanaestorice apostola

Odgovoriti našim optužiteljima na Spasiteljev način.

Sakupili smo se kao jedan, preuzeli smo ime Isusa krista i kršćani smo. Jedno od pitanja koje ćemo postaviti je ovo: zbog čega bi onda, ako imamo tu ljubav Spasitelja, netko želio biti naš protivnik ili napasti nas? Nedavno je grupa bistrih, vjernih mladih svetaca posljednjih dana zapisala neka od pitanja koja su ih najviše mučila. Jedna je sestra upitala: »Zašto se Crkva ne brani aktivnije kada se iznesu optužbe protiv nje?«

Na njezino bih pitanje odgovorio da jedan od najvećih ispita smrtnosti dolazi kada se naša uvjerenja kritiziraju ili dovode u pitanje. U takvim trenucima željeli bismo odgovoriti agresivno – »podignuti šake«. Ali ovo su važne prilike kada treba odstupiti, pomoliti se i slijediti Spasiteljev primjer. Sjetite se da je i samog Isusa svijet odbacio i prezreo. A u Lehijevom snu oni koji su dolazili Spasitelju također su pretrpjeli porugu i upiranje prstima (vidi 1. Nefi 8:27). »Svijet []mrzi [moje učenike]«, rekao je Isus »jer više ne pripadaju svijetu, kao što ni ja ne pripadam svijetu« (Ivan 17:14). No kada odgovaramo našim optužiteljima kao što je to Spasitelj učinio, ne samo što postajemo više poput Krista, već i pozivamo druge da osjete njegovu ljubav i također ga slijede.

Odgovor na način poput Kristova ne može se opisati niti zasnovati na uzorku. Spasitelj je odgovarao drugačije u svakoj situaciji. Kada se suočio s opakim kraljem Herodom, nije progovorio ni riječi. Kad je stajao pred Pilatom, iznio je jednostavno i snažno svjedočanstvo o svojem božanskom podrijetlu i svrsi. Suočivši se s trgovcima koji su nagrđivali hram, primijenio

je svoju božansku odgovornost da očuva i zaštiti ono što je sveto. Podignut na križ, izgovorio je neusporediv kršćanski odgovor: »Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine« (Luka 23:34).

Neki ljudi pogrešno misle da su odgovori kao tišina, krotkost, oprost i iznošenje poniznog svjedočanstva pasivni ili slabi. Ali »ljubit[i] svoje neprijatelje i molit[i se] za one koji [nas] progone« (Matej 5:44) traži vjeru, snagu i najviše od svega kršćansku hrabrost.

Prorok Joseph Smith je pokazao ovu hrabrost tijekom svojeg života. Iako je »[trpio] ... žestoko progonstvo od ruku ljudi svih staleža, i religioznih i nereligioznih« (Josip Smith 2:27), nije se osvećivao niti se prepuštao mržnji. Poput svih istinskih učenika Kristovih stajao je uz Spasitelja ljubeći druge na tolerantan i suosjećajan način. *To* je kršćanska hrabrost.

Kada ne uzvraćamo – kada okrenemo drugi obraz i odupremo se osjećajima ljutnje – mi također stojimo uz Spasitelja. Iskazujemo njegovu ljubav, a ona je jedina moć koja može poraziti protivnika i odgovoriti našim optužiteljima, a da ih ne optužimo zauzvrat. To nije slabost. *To* je kršćanska hrabrost.

Kroz godine učimo da izazovi našoj vjeri nisu novi, i sigurno neće uskoro nestati. Ali *pravi učenici Kristovi vide priliku usred protivljenja.*

U Mormonovoj knjizi prorok Abinadi bio je svezan i doveden pred zlog kralja Nou. Iako se kralj oštro usprotivio Abinadiju i na kraju ga je osudio na smrt, Abinadi je odvažno podučavao evanđelje i svejedno je iznio svoje svjedočanstvo. Stoga jer je Abinadi iskoristio tu priliku, svećenik koji se zvao Alma se obratio na evanđelje i doveo je mnogo duša Kristu. Hrabrost Abinadija i Alme bila je kršćanska hrabrost.

Iskustvo pokazuje da razdoblja negativnog publiciteta o Crkvi mogu pomoći ostvarivanju Gospodinovih svrha. Godine 1983. Prvo predsjedništvo je napisalo vođama Crkve: »Protivljenje samo po sebi može biti prilika. Među neprestanim izazovima s kojima se suočavaju naši misionari nalazi se i nedostatak zanimanja za vjerska pitanja i za našu poruku. Te kritike stvaraju... zanimanje za Crkvu. ... To daje mogućnost [članovima] da predstave istinu onima čija je pozornost tako usmjerena na nas.«[1]

Mi možemo iskoristiti takve prilike na mnogo načina: ljubazno pismo uredniku, razgovor s prijateljem, komentar na blogu ili umirujuća riječ nekome tko je iznio podcjenjujući komentar. Možemo s ljubavlju odgovoriti onima koji su bili pod utjecajem krivih informacija i predrasuda – koji su »daleko od istine samo zato što ne znaju gdje da je potraže« (NiS 123:12). Uvjeravam vas da odgovaranje našim optužiteljima na ovaj način nikada nije slabost. *To jest* kršćanska hrabrost na djelu.

Kada odgovaramo drugima, svaka će okolnost biti drugačija. Na sreću, Gospodin poznaje srca naših optužitelja i kako im najučinkovitije možemo odgovoriti. *Kada pravi učenici traže vodstvo od Duha, oni primaju nadahnuće prilagođeno svakom susretu.* I u svakom susretu *pravi učenici odgovaraju na načine koji pozivaju Duha Gospodnjega.* Pavao je podsjetio Korinćane da se njegovo propovijedanje »nije ... sastojalo u uvjerljivim riječima mudrosti, već u očitovanju Duha i snage« (1. Korinćanima 2:4). Zato što se ta moć nalazi u Duhu Gospodnjem, mi se nikada ne smijemo prepirati kada raspravljamo o našoj vjeri. Kao što svaki misionar uči, prepiranje o

Bibliji uvijek otjeruje Duha. Spasitelj je rekao: »Onaj tko ima duha prijepornoga nije od mene« (3. Nefi 11:29). Još je žalosnije od optužbi da Crkva nije kršćanska kada članovi Crkve na takve optužbe reagiraju nekršćanski! Neka naši razgovori s drugima uvijek budu obilježeni plodovima Duha – »ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrota, vjernost, krotkost, [i] uzdržljivost« (Galaćanima 5:22-23). Biti krotak, kako to definira Websterov rječnik, znači »očitovati strpljivost i dugotrpnost: podnijeti povredu bez zamjeranja«.[2] Krotkost nije slabost. Ona je znak kršćanske hrabrosti.

Ovo je posebno važno u našem odnosu s članovima drugih kršćanskih denominacija. Nebeski Otac je sigurno žalostan – a đavao se smije – kad se prepiremo o razlikama u nauku s našim kršćanskim susjedima.

To ne znači da trebamo umanjiti važnost naših načela ili razvodniti naša uvjerenja. Mi ne možemo promijeniti nauke obnovljenog evanđelja, čak i ako nas podučavanje i pokoravanje njima čini nepopularnima u očima svijeta. A ipak, čak i kad želimo izgovarati riječ Božju s odvažnošću, moramo se pomoliti da budemo ispunjeni Duhom Svetim (vidi Djela 4:29, 31). Nikada ne smijemo pomiješati odvažnost sa Sotoninom krivotvorinom: nametljivošću (vidi Alma 38:12). Pravi učenici govore s tihom samouvjerenošću, ne sa hvalisavom ohološću.

Kao pravim učenicima, naša prva briga mora biti dobrobit drugih, ne osobno dokazivanje. Pitanja i kritike daju nam mogućnost da pružimo ruku drugima i pokažemo da su važni našem Nebeskom Ocu i nama. Naš bi cilj trebao biti da im pomognemo razumjeti istinu, ne braniti naš ego ili osvajati bodove u teološkoj raspravi. Naša su iskrena svjedočanstva najsnažniji odgovor koji možemo dati našim optužiteljima. A takva se svjedočanstva jedino mogu iznijeti u ljubavi i krotkosti. Moramo biti poput Edwarda Partridgea, o kojem je Gospod rekao: »Srce [je] njegovo čisto preda mnom, jer je on poput Natanaela iz davnine, u kojemu prevare nema« (NiS 41:11). Biti bez prevare znači imati nevinost poput djeteta, ne vrijeđati se brzo i brzo opraštati.

Te se osobine najprije uče u domu i obitelji, i mogu se prakticirati u svim našim vezama. Biti bez prijevare znači tražiti najprije vlastite mane. Kad nas se optuži, trebamo upitati kao što su to učinili Spasiteljevi apostoli: »Da nisam ja, Gospodine?« (Matej 26:22). Ako poslušamo odgovore koje nam Duh dade, možemo zaista učiniti ispravke, ispričati se, tražiti oprost i biti bolji.

Bez prijevare, *pravi učenici izbjegavaju neprimjereno suditi o stavovima drugih.* Mnogi od nas stvorili su snažna prijateljstva s onima koji nisu članovi naše Crkve – prijateljima u školi, kolegama na poslu te prijateljima i bližnjima diljem svijeta. Mi ih trebamo i oni trebaju nas. Kao što je predsjednik Thomas S. Monson podučavao: »Naučimo se poštivati druge. ... Nitko od nas ne živi sam – u našem gradu, našem narodu ili u našem svijetu.«[3]

Kao što je Spasitelj pokazao pred Herodom, *ponekad pravi učenici moraju pokazati kršćansku hrabrost ne izgovarajući ni jednu riječ.* Jednom kad sam igrao golf, jedva sam okrznuo veliki Cholla kaktus koji izbacuje iglice kao dikobraz. Trnje iz te biljke bilo mi je posvuda po odjeći, iako sam jedva dotaknuo kaktus. Neke su situacije poput te biljke: mogu nas samo povrijediti. U takvim prilikama bolje je da se držimo podalje i jednostavno se udaljimo. Kad to učinimo, neki će nas ljudi pokušati izazvati i uključiti nas u prepirku. U Mormonovoj knjizi čitamo o Lehontiju i njegovim ljudima koji su bili u taboru na brdu. Izdajica Amalikija tražio je od

Lehontija da »siđe dolje« i susretne se s njim u dolini. Ali kad je Lehonti napustio povišeno mjesto, bio je otrovan »pomalo« sve dok nije umro, a njegova je vojska pala u ruke Amalikije (vidi Alma 47). Neki nas ljudi uvjeravanjima i optužbama nastoje namamiti da ostavimo visoki položaj. Visoki položaj je tamo gdje je svjetlost. Tamo gdje vidimo prvu svjetlost jutra i zadnje svjetlo večeri. To je siguran položaj. Tamo se nalaze istina i znanje. Ponekad drugi žele da siđemo s visokog položaja i pridružimo im se u teološkom zbijanju u blatu. Ovih nekoliko svadljivih osoba odlučno je započeti vjerske prepirke, na internetu ili osobno. Uvijek nam je bolje ostati na višem položaju uzajamnog poštivanja i ljubavi.

Čineći tako slijedimo primjer proroka Nehemije koji je izgradio zid oko Jeruzalema. Nehemijini neprijatelji htjeli su se susresti s njim u dolini gdje su mu »zlo mislili«. Međutim, za razliku od Lehontija on je mudro odbio njihovu ponudu s ovom porukom: »Zauzet sam velikim poslom i ne mogu sići: posao bi zastao kad bih ga ostavio da dođem k vama« (Nehemija 6:2-3). Mi također imamo veliko djelo koje moramo obaviti, koje se neće ostvariti ako dozvolimo sebi da zastanemo i prepiremo se i budemo ometani. Umjesto toga trebamo sakupiti kršćansku hrabrost i nastaviti. Kao što čitamo u Psalmima: »Nemoj se žestiti na opake« (Psalmi 37:1).

Zlo će uvijek biti s nama u ovome svijetu. Dio velikog ispita smrtnosti jest biti u svijetu, a da ne postanemo poput svijeta. U svojoj posredničkoj molitvi Spasitelj je zatražio od Nebeskog Oca: »Ne molim te da ih digneš sa svijeta, već da ih očuvaš od Zloga.« (Ivan 17:15). No, i kad je Spasitelj upozorio na progone, obećao je mir: »Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam. ... Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce!« (Ivan 14:27) Svjedočim da će se s ogrtačem njegovom mira na nama obećanje Prvog predsjedništva ispuniti: »Protivljenje koje je naizgled teško podnositi bit će blagoslov kraljevstvu Božjem na zemlji.«[4]

Sestri koja je postavila pitanje i svima koji nastoje spoznati kako trebamo odgovarati našim optužiteljima odgovaram, *volimo* ih. Kakvi god bili njihova rasa, vjera, religija ili političko uvjerenje, budemo li slijedili Krista i iskazali njegovu hrabrost, moramo ih voljeti. Mi ne osjećamo da smo *bolji od* njih. Radije želimo svojom ljubavlju pokazati im *bolji put* – put Isusa Krista. Njegov put vodi prema vratima krštenja, tijesnom i uzanom putu pravednog življenja i hramu Božjem. *On* je »put, istina i život« (Ivan 14:6). Jedino kroz njega možemo mi i sva naša braća i sestre baštiniti najveći dar koji možemo primiti – vječni život i vječnu sreću. Pomoći im, biti primjer njima, nije za slabe. To je za jake. To je za vas i mene, svece posljednjih dana koji plaćaju cijenu sljedbeništva odgovarajući našim optužiteljima s kršćanskom hrabrošću.

Završavam čineći Mormonovo svjedočanstvo svojim: »Učenik sam Isusa Krista, Sina Božjega. Pozvan bijah od njega da proglasim riječ njegovu među narodom njegovim da bi imali život vječni« (3. Nefi 5:13). Iznosim svoje posebno svjedočanstvo o njemu – da naš život može biti vječan jer je njegova ljubav vječna. Da podijelimo njegovu vječnu, bezuvjetnu ljubav s našom braćom i sestrama posvuda, moja je ponizna molitva u ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE

1. Pismo Prvog predsjedništva, 1. prosinca 1983.
2. Webster's Third New International Dictionary, 1986.
3. Thomas S. Monson, »In Quest of the Abundant Life«, *Ensign,* ožujak 1998, 3.
3. Pismo Prvog predsjedništva, 1. prosinca 1983.

Bog voli i pomaže svoj svojoj djeci
biskup Keith B. McMullin
drugi savjetnik u predsjedavajućem biskupstvu

Potrebna nam je pomoć Nebeskog Oca. Važan izvor te pomoći dolazi kroz čovjekovo služenje svojem bližnjemu, molitvu i usredotočenosti na Krista.

Jedna od središnjih istina obnove je da Bog živi i boravi na nebesima, da je uzvišen čovjek s »tijelom od mesa i kostiju«[1], te je jučer, danas i zauvijek isti, nepromjenjivi Bog[2], izvor sve krijeposti i istine.

Adam i Eva bili su prvi među njegovom djecom koji su došli na zemlju. O njihovom je dolasku on rekao: »I ja, Bog, stvorih čovjeka na sliku svoju, na sliku svoga Jedinorođenca stvorih ga, muško i žensko stvorih ih.«[3]

Ta istina uzdiže ljudsku obitelj. Muškarci i žene su čudesna stvorenja podarena božanskim osobinama. U vrijeme stvaranja, Bog je Adama i Evi dao uzvišeno svojstvo stvaranja djece na svoju sliku. Stoga smo svi mi stvoreni na njegovu sliku.

Međutim, suočeni smo s ozbiljnim smrtnim slabostima i opasnostima. Bolesti, starenje i smrt su neizbježni. Teškoće i patnje dio su životnog putovanja. Osobna razočaranja, apetiti i strasti viču za zadovoljenjem.

Iz svih tih razloga i mnogih drugih, potrebna nam je pomoć Nebeskog Oca. Važan izvor te pomoći dolazi kroz čovjekovo služenje svojem bližnjemu.[4] Zapovijed je da »ljubi[mo] bližnjega svoga kao samoga sebe«.[5] Budući da smo svi mi braća i sestre, svi smo »bližnji« jedni drugima, iako nas ponekada udaljuje razdaljina, kultura, religija ili rasa. Prorok Joseph je rekao: »Čovjek ispunjen ljubavlju Božjom nije zadovoljan samo blagoslivljanjem svoje obitelji, već on prolazi cijelim svijetom željan blagosloviti cijelo čovječanstvo.«[6] Gospodin je postavio primjer jer »on, naime, čini ono što je dobro među sinovima ljudskim… i nikomu on ne priječi koji k njemu dolaze, ni crncu ni bijelcu, ni robu ni slobodnjaku, ni muškomu ni ženskomu, i spominje se on pogana, i svi su pred Bogom jednaki«.[7]

Kako bismo skrbili o drugima na Gospodinov način, nastojimo se brinuti o sebi i žrtvovati se da bismo pomogli potrebitima. Siromašni rade za ono što primaju i traže poboljšanje drugih.[8] Taj je obrazac s nama još od početka.[9]

Crkveni plan socijalne pomoći obuhvaća taj božanski obrazac, a vjerni članovi Crkve ga slijede. Njihovi prinosi pružaju pomoć udovicama, brinu se o siročadi te pružaju utočište napaćenima.

Prije par godina, visoki dužnosnik Kine posjetio je Salt Lake City i obišao crkvene lokalitete, te je govorio na sveučilištu Brigham Young. Saznavši za Crkveni program socijalne pomoći, rekao je: »Kada bismo se svi međusobno voljeli na ovaj način, svijet bi bio mirnije mjesto.«

Post i donacija u novčanoj protuvrijednosti obroka koji nisu pojedeni kako bi se pomoglo siromašnima privukli su njegovu pozornost. Po svršetku njegovog posjeta na Welfare Squareu,

predao je rukovoditelju malenu, crvenu omotnicu - »crveni džep«. U Kini »crveni džep« daje se kao gesta ljubavi, blagoslova i želje za dobrom srećom. »Ne sadrži puno«, rekao je posjetitelj, »ali predstavlja novac kojeg sam uštedio propustivši doručak posljednja dva jutra. Htio bih dati svoj posni prinos programu socijalne pomoći Crkve.«[10]

Crkveni plan socijalne pomoći nadahnut je od Boga. Njegova pravila su ključna za čovjekovo spasenje.[11]To je barjak služenja, svjedočanstvo svijetu da je Crkva Isusa Krista obnovljena. To je nebeska pomoć na praktičan način. Predsjednik Thomas S. Monson je rekao: »Načela socijalne pomoći... ne mijenjaju se. Neće se promijeniti. To su objavljene istine.«[12]

Još jedan temeljan način da se dobije Božja pomoć je kroz molitvu. Zapovjeđeno nam je da se molimo Bogu, našem Ocu, u ime Isusa Krista. Savjet glasi: »Molite, i dat će vam se! Kucajte, i otvorit će vam se!«[13] Nebeski Otac odgovara na sve iskrene molitve.

Kao Gospodinov prorok, predsjednik Monson savjetuje: »ponekada se čini kao da nema svjetla na kraju tunela, kao da nema zore da rastjera tminu noći... Osjećamo se ostavljeni, tužni i sami. Nađete li se u takvoj situaciji, molim vas da u molitvi pristupite Nebeskom Ocu. On će vas uzdignuti i voditi. Neće vam uvijek ukloniti vaše nedaće, ali će vas tješiti i voditi kroz bilo kakve oluje s kojima se suočavate.«[14]

Suočeni s određenim potrebama okrećemo se obliku molitve dostupnom samo od strane ruku onih koji su ovlašteni posluživati za Boga. Isus Krist je prošao »iscjelj[ujući] bolesn[e], uskr[isujući] mrtv[e]«[15] i usrećujući ožalošćene duše. Obnovom evanđelja došla je svećenička moć i ovlast da se nastavi ovaj aspekt Božjeg djela.[16]

Kada je netko bolestan ili duboko zabrinut, neka »dozove crkvene starješine! Oni neka mole nad njim mažući ga uljem u ime Gospodnje, pa će molitva učinjena s vjerom spasiti bolesnika! Gospod će ga podići.«[17] Vjerni starješine ovlašteni su učiniti što bi Gospodin učinio da je nazočan.[18]

Da su se vodili zapisi molitvi koje su uslišane, na svijetu ne bi bilo dovoljno mjesta za sve sveske. Od starješine Glena L. Rudda, umirovljenog vrhovnog autoriteta i dragog suradnika, dolazi sljedeće dragocjeno svjedočanstvo:

»Primio sam telefonski poziv kojim sam obaviješten da je članica obitelji, 12-godišnja djevojčica koja se zove Janice, u bolnici s opasnim ozljedama. Njezina majka htjela je da ona primi svećenički blagoslov.

Starješina Cowely i ja smo otišli u bolnicu. Tamo smo saznali pojedinosti o nesreći. Janice je udario gradski autobus. Dvostruki stražnji kotači prešli su joj preko glave i tijela.

Starješina Cowely i ja ušli smo u sobu u kojoj je Janice ležala. Imala je polomljenu zdjelicu, teško ozlijeđeno rame, višestruke prijelome kostiju i ozbiljne ozljede glave koje se nije moglo sanirati. Ipak, osjećali smo da joj trebamo posluživati i blagosloviti ju. Pomazao sam ju s uljem, a starješina Cowely je zapečatio pomazanje. Blagoslovio ju je na snažan i odlučan način da ozdravi i iscijeli se, te živi normalnim životom. Blagoslovio ju je da će se oporaviti bez trajnijih

posljedica uzrokovanih mnogim ozljedama. Bio je to sjajan blagoslov i uistinu veličanstven trenutak.«

Starješina Rudd nastavlja: »Janice nije pomakla prstom više od mjesec dana. Nikada nismo izgubili vjeru. Blagoslov je bio izrečen da će ozdraviti i da neće imati trajnijih ozljeda.«

Starješina Rudd zaključuje: »Sada je prošlo mnogo godina od tog posjeta u bolnici. Nedavno sam razgovarao s Janice. Sada joj je 70, majka je 3 djece, baka 11 unučadi. Do današnjeg dana nije patila niti od jednog negativnog učinka njezine nezgode.«[19]

Njezino je tek jedan od mnogih iscjeljenja. No niti jedan ne stoji kao veće svjedočanstvo o tome kako Nebeski Otac pomaže svojoj djeci kroz molitvu od onog koji se odvio u bolesničkoj sobi s 12-godišnjom Janice i dvojicom poniznih Božjih slugu, prije nekih 58 godina.

Konačna pomoć od Nebeskog Oca dolazi preko njegovog Sina jer »Bog je tako ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.«[20]

S velikim poštovanjem i strahopoštovanjem svjedočim o Gospodinu Isusu Kristu. Čineći to podsjećam se koliko pažljivi moramo biti kada koristimo njegovo ime. Iako su nam ga približili njegov utjecaj, naučavanja i izbavljenje, dobro bismo činili kada ne bismo govorili o njemu kao da nam je prijatelj koji živi do nas.

On je prvorođeni među duhovnom djecom našeg Oca. Izvršio je sve za što je bio predodređen – stoga ga sve štuje i svjedoči o njemu.[21] Drevnim je prorocima rekao što pisati i otkriva svoju volju prorocima danas - i ispunjava njihovu svaku riječ.[22]

Začet od Boga u tijelu, rođen je od djevice Marije, savladao je smrt, pomirio je za grijehe svijeta te donio spasenje i živima i mrtvima. Kao naš uskrsli Gospodin jeo je ribu i saće s apostolima te je pozvao mnoštvo s obje hemisfere da opipaju rane u njegovim rukama, nogama i boku, kako bi svi mogli znati da je on Bog Izraelov – on je živući Krist.

On svima izjavljuje:

»Ja sam uskrsnuće i život… Tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će.

Tko god živi i vjeruje u me, sigurno neće nigda umrijeti."[23]

On je naš Zakonodavac i Sudac, Otkupitelj svijeta. Pri njegovom Drugom dolasku »na plećima [će] mu [biti] vlast. Ime mu je: Savjetnik divni, Bog silni, Otac vječni, Knez mironosni.«[24] O tome svjedočim u sveto ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE
1. NiS 130:22
2. Vidi NiS 20:17
3. Mojsije 2:27; vidi i Postanak 1:27
4. Vidi Mosija 2:17
5. Matej 22:39

6. *History of the Church*, 4:227.
7. 2. Nefi 26:33
8. Vidi NiS 56:16-18; 78:13-14; 104:13-18
9. Vidi Postanak 3:19; Izlazak 23:10-11; Levitski zakonik 19:9-10; Matej 25:40; Mosija 4:16-27; Mojsije 4:25; 5:1.
10. Neil Newell, »The Red Pocket« (neobjavljen rukopis, 1999), 1.

11. Vidi Mosija 4:16-27
12. Thomas S. Monson, »Guiding Principles of Personal and Family Welfare«, *Tambuli*, veljača 1987, 2.
13. Matej 7:7-8
14. Thomas S. Monson, »Looking Back and Moving Forward«, *Liahona*, svibanj 2008, 90.
15. Mosija 3:5
16. Vidi NiS 13; 27:12-13; 110:11-16; 128:20-21
17. Jakovljeva 5:14-15
18. Vidi Ivan 14:11-14; Članci vjere 1:7; Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2. izdanje (1966), 345.
19. Iz razgovora s Glen L. Rudd; vidi i Glen L. Rudd, *Treasured Experiences of Glen L. Rudd* (rukopis u vlastitom izdanju, 1995), Arhiv Crkve, Crkva Isusa krista svetaca posljednjih dana, 270-272.
20. Ivan 3:16
21. Vidi Mojsije 6:63
22. Amos 3:7; NiS 1:38
23. Ivan 11:25-26
24. 2. Nefi 19:6; vidi i Izaija 9:6

Povratak kreposti

Elaine S. Dalton
vrhovna predsjednica Djevojaka

Sada je vrijeme za svakoga od nas da ustane i razvije stijeg svijetu pozivajući na povratak kreposti.

Na prošlom općem saboru predsjednik Monson me pozvao da budem nova vrhovna predsjednica Djevojaka. Dok sam stajala u nazočnosti proroka Božjeg i primala ovaj sveti zadatak, obvezala sam se da ću služiti svim svojim srcem, moću, umom i snagom. Prije ovog poziva imala sam malu pločicu na kojoj je pisalo ovo geslo: »Mogu raditi teške stvari.« Ta mi je mala pločica s jednostavnim geslom dala hrabrost. Ali ako bih sada mogla promijeniti to geslo, ono bi bilo: »U snazi Gospodnjoj mogu raditi *sve*.«[1] Na tu se snagu oslanjam danas dok stojim za ovom svetom govornicom.

Prošlog travnja, samo dva dana nakon općeg sabora, održali smo naš prvi sastanak kao novo podržano predsjedništvo. Popeli smo se na vrh Ensign Peak, i dok smo gledali dolinu pred nama, vidjeli smo hram s anđelom Moronijem kako se sjaji na suncu. Svakoj od nas bilo je jasno. Vizija našeg predsjedništva bila je hram. A i naša je odgovornost bila jasna. Moramo »omogućiti svakoj djevojci da bude dostojna sklopiti i održavati svete saveze te primiti uredbe hrama«.[2]

Hram je razlog za sve što činimo u Crkvi.[3] Hram je bio razlog zašto su naši preci pioniri ostavili svoje udobne domove i došli na zapad. Bio je razlog zašto su trpjeli oskudicu, pa i smrt. Hramski savezi bili su razlog da su ti pioniri mogli pjevati iako su pokapali bebe uz put:

Hajdemo sveci
nek ne plaši rad,
radosno naprijed sad.[4]

Neki su izgubili sve, ali su došli u dolinu sa *svim*, doista — hramskim uredbama, svetim savezima te obećanjem vječnog života zajedno kao obitelji.

Samo dva dana nakon što su sveci stigli u dolinu Salt Lake, Brigham Young i njegovi suradnici popeli su se na vrh Ensign Peak. Na tom su vrhu razvili zastavu — žuti rubac privezan na štap za hodanje što je simboliziralo stijeg odnosno standard narodima.[5] Sveci su trebali biti svjetlo, to jest mjerilo. Prošlog travnja smo na Ensign Peaku mi tri žene također razvile zastavu koju smo napravile iz štapa za hodanje i zlatnog peruanskog šala. To je bio naš stijeg, naš standard narodima — *naša* zastava koja poziva na povratak kreposti.

Krepost je preduvjet za ulazak u Gospodinove svete hramove i za primanje vodstva Duha. Krepost »je uzorak misli i ponašanja zasnovan na visokim moralnim mjerilima«.[6] Ona uključuje moralnu čistoću. Krepost započinje u srcu i u umu. Ona se njeguje u domu. Ona znači skupljanje tisuća malih odluka i djela. Krepost je riječ koju ne čujemo često u današnjem društvu. Kreposne žene i muškarci posjeduju tiho dostojanstvo i unutrašnju snagu. Oni su sigurni u sebe zato što su dostojni primiti Duha Svetoga i dopustiti da ih on vodi. Predsjednik Monson je savjetovao: »Vi budite oni koji će se zauzeti za ispravno, čak i budete li stajali sami. Imajte moralnu hrabrost biti svjetlo koje će drugi slijediti. Nema prijateljstva koje je vrjednije od vaše vlastite čiste savjesti, vaše vlastite moralne čistoće — i kako li je to divan osjećaj znati da stojite na svojem određenom mjestu čisti i s uvjerenjem da ste toga dostojni.«[7]

Može li biti da nam je pomalo smanjena osjetljivost tako da mislimo da su moralna mjerila zastarjela i nisu značajna ni važna u današnjem društvu? Kao što nas je starješina Hales upravo podsjetio, Lehonti je u Mormonovoj knjizi bio na dobrom mjestu na vrhu brda. On i oni koje je vodio usjekli su to »u pamet svoju s čvrstom odlukom« da neće sići s brda. Podmuklom Amalikiji trebalo je samo četiri pokušaja, a svaki je bio odvažniji od prethodnoga, da nagovori Lehontija »da siđe s brda«.[8] A onda, nakon što je prihvatio Amalikijina lažna obećanja, Lehonti je bio trovan »pomalo«[9] sve dok nije umro. Ne samo što je bio trovan, već i »pomalo«. Može li biti da se ovo događa danas?[10] Može li biti da mi najprije toleriramo, zatim prihvaćamo i na kraju primjenjujemo taj porok koji nas okružuje? Može li biti da su nas obmanuli lažni uzori i uvjerljive poruke iz medija koji uzrokuju da zaboravimo naš božanski identitet? Truje li se i nas pomalo? Što može biti više obmanjujuće nego namamiti mlade ovoga plemenitog naraštaja da ne

čine ništa ili da provode previše vremena šaljući tekstualne poruke, ali nikada ne dolaze do spoznaje o istinama koje se nalaze u knjizi koju su proroci Božji napisali za vas i vaše vrijeme – Mormonovoj knjizi? Što može biti više obmanjujuće nego namamiti žene, mlade i stare, vas i mene, da budemo zaokupljene sobom, svojim izgledom, svojom odjećom, oblikom i veličinom svojeg tijela tako da gubimo svijest o svojem božanskom identitetu i sposobnosti da promijenimo svijet kroz svoj kreposni utjecaj? Što može biti više obmanjujuće nego namamiti muškarce — mlade i stare, koji obnašaju svećeništvo Božje – da gledaju zavodljivu pornografiju i tako se usredotočuju na tijelo umjesto na vjeru; da budu potrošači poroka umjesto čuvari kreposti? Mormonova knjiga iznosi priču o 2.000 mladih junaka kojima su krepost i čistoća dale snagu da brane saveze svojih roditelja i vjeru svojih obitelji. Njihova krepost i predanost da budu »u svako doba pouzdani« promijenila je svijet![11]

Zaista vjerujem da jedna kreposna djevojka ili jedan krepostan mladić, koje vodi Duh, mogu promijeniti svijet, ali da bi se to postiglo, moramo se vratiti kreposti. Moramo proći strogu obuku. Kao što je maratonac Juma Ikangaa rekao nakon što je pobijedio na njujorškom maratonu: »Želja za pobjedom ne znači ništa bez želje za pripremom.«[12] Sada je vrijeme pripreme primjenom veće samodiscipline. Sada je vrijeme da postanemo dostojniji kraljevstva.[12] Sada je vrijeme određivanja puta i usmjeravanja na cilj. Povratak kreposti započinje pojedinačno u našim srcima i u našim domovima.

Što svatko od nas može učiniti kako bismo se vratili kreposti? Put i program obuke bit će jedinstveni za svakoga od nas. Ja sam izvukla svoj osobni program obuke iz uputa u Svetim pismima: »Krepost nek resi misli tvoje neprestance«;[14] »prianjajte uz svoje saveze«;[15] »stajat[i]... na svetim mjestima«;[16] »otkloniti ono što je svjetovno«;[17] »vjerujte da se morate obratiti«;[18] »uvijek ga se spominjati i obdržavati njegove zapovijedi«.[19] I »ako je bilo gdje što čestito, lijepo, na dobru glasu ili hvale vrijedno, mi to tražimo«.[20] Sada je više nego ikada vrijeme odgovoriti na Moronijev poziv: »probudi[te] se i ustani[te]« i »prihvatite svaki dobar dar, a zlih darova da ne dirate, ni ono što je nečisto«.[21]

Nedavno sam prisustvovala blagoslovu jedne od naših novih unuka. Za mene je to bio sveti prizor kada su moj muž i naši sinovi, zajedno s mnogim drugim voljenima, okružili to malo dijete. Bila je tako lijepa sva odjevena u bijelo — i uopće nije boljelo što je nazvana prema svojim dvjema bakama! Ali ono što me je najviše dirnulo bio je blagoslov koji joj je dao njezin otac, naši sin Zach. Blagoslovio je malu Annabel Elaine da će razumijeti svoj identitet kao kćer Božja, da će slijediti primjere svoje majke, baka i sestre, te da će naći veliku radost dok bude živjela krepostan život i pripremala se sklopiti i obdržavati svete hramske saveze. U tom sam se svetom trenutku pomolila da svaka djevojka bude okružena, osnažena i zaštićena pravednom moću svećeništva, ne samo u vrijeme svojeg rođenja i blagoslova, već i tijekom života.

Tijekom svečanog zborovanja na prošlom saboru, kada je predsjednik Uchtdorf zatražio podršku našem novom proroku i Prvom predsjedništvu, gledala sam kako cijela kongregacija braće u svećeništvu ustaje. Osjetila sam vašu snagu i vašu moć svećeništva. Vi ste čuvari kreposti.
A tad su me nadvladali osjećaji kad je rekao: »Molim neka djevojke ustanu.« Sa svojeg sam sjedala vidjela sve vas kako ustajete i stojite zajedno. Danas ne može biti moćnijih snaga za krepost u svijetu. Nikada ne smijete podcijeniti moć vašeg pravednog primjera.

Svjedočim da je povratak kreposti moguć zbog Spasiteljeva primjera i »beskrajne kreposti njegove velike pomirbene žrtve«.[22] Svjedočim da će nam biti moguće i da ćemo biti osnaženi ne samo za činiti teške stvari, već ćemo činiti *sve* stvari. Sada je vrijeme za svakoga od nas da ustane i razvije stijeg svijetu pozivajući na povratak kreposti. Živimo tako da možemo biti oruđa u pripremanju zemlje za njegov Drugi dolazak, pa »da budemo poput njega, kad se on pojavi... da se očistimo kao što je i on čist«.[23] U ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE
1. Vidi Alma 20:4
2. Pismo Prvog predsjedništva, 25. rujna 1996.
3. Vidi Russell M. Nelson, »Personal Preparation for Temple Blessings«, *Liahona*, srpanj 2001, 37.
4. »Hajdemo Sveci«, *Crkvena pjesmarica*, 7.
5. Vidi Gordon B. Hinckley, »An *Ensign* to the Nations«, *Ensign*, studeni 1989, 52; Boyd K. Packer, »A Defense and a Refuge«, *Liahona*, studeni 2006, 85.
6. *Propovijedaj moje evanđelje* (2004), 118.
7. Thomas S. Monson, »Primjeri pravednosti«, *Liahona,* svibanj 2008, 65.
8. Vidi Alma 47:4-12
9. Alma 47:18
10. Vidi Alexander Pope, *An Essay on May,* poruka 2, redak 217-220.
11. Alma 53:20; vidi i Alma 56
12. Juma Ikangaa, navod u: Michael Sandrock, *Running with the Legends: Training and Racing Insights from 21 Great Runners* (1966), 415.
13. »Veću svetost Bože«, Crkvena pjesmarica, br. 23.
14. NiS 121:45
15. Vidi NiS 25:13
16. NiS 45:32
17. NiS 25:10
18. Mosija 4:10
19. NiS 20:77
20. Članci vjere 1:13; vidi i Rimljanima 8:16: 1. Korinćanima 3:16: 1. Solunjanima 5:22; Jakov 4:6; Alma 37:36; Moroni 10:32
21. Moroni 10:30-31
22. »The Living Christ: The Testimony of the Apostles«, *Liahona,* travanj 2000, 2.
23. Moroni 7:48; naglasak dodan.

Istina će Božja ići naprijed
starješina M. Russell Ballard
iz Zbora dvanaestorice apostola

Ovo je Božje djelo, a Božje djelo neće biti zaustavljeno. No treba još puno toga učiniti.

Moja braćo i sestre, dana 19. srpnja ove godine organizacija Sons of Utah Pioneers postavila je u parku baštine This Is the Place u Salt Lake Cityju kip proroka Josepha Smitha i njegovog

nasljednika, predsjednika Brighama Younga. Ovaj kip, koji je nazvan Oči uprte na zapad, pokazuje dvojicu velikih proroka s kartom zapadnog područja.

Mnogi ljudi, uključujući svece posljednjih dana, zaboravljaju da je Joseph Smith bio više nego svjestan da će se Crkva jednom preseliti na veliki američki zapad. U kolovozu 1842. godine prorekao je da će »sveci nastaviti trpjeti mnoge nevolje i da će biti protjerani u Stjenjak, mnogi će otpasti, druge će ubiti progonitelji ili će izgubiti svoj život kao posljedica izloženosti ili bolesti, a neki [će] živjeti da bi... izgradili gradove i vidjeli kako će sveci postati moćan narod usred Stjenjaka« (*History of the Church,* 5:85).

Čak ni Josephovi najbliži suradnici u počecima nisu potpuno razumjeli iskušenja s kojima će sveci posljednjih dana suočavati dok će Crkva rasti iz svojih skromnih početaka na početku 19. stoljeća. No Joseph Smith znao je da nijedan neprijatelj u ono ili u buduće vrijeme neće imati dovoljnu moć da poremeti ili zaustavi nakane Božje. Poznate su nam njegove proročke riječi: »Standard istine je uspostavljen; nijedna neposvećena ruka ne može zaustaviti napredovanje djela; progoni mogu bjesnjeti, rulje se mogu udružiti, vojske se mogu sakupiti, klevetanja se mogu širiti, ali istina će Božja ići naprijed odvažno, plemenito i neovisno, sve dok ne uđe na svaki kontinent, posjeti svaku klimu, prođe svakom zemljom i odjekne u svakom uhu, sve dok se svrhe Božje ne ispune i Veliki Jahve ne kaže: djelo je dovršeno.« (*History of the Church* 4:540).

Prošlo je gotovo 18 desetljeća od organizacije Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana 1830. godine. Imali smo 178 godina za promatranje ispunjenja proroštva i promatranja kako »istina… Božja« ide »odvažno, plemenito i neovisno«.

Crkva je počela svoje prvo desetljeće sa svega nekoliko članova. Unatoč snažnom protivljenju, tijekom tridesetih godina 19. stoljeća pozvano je 597 misionara, i više od 15.000 obraćenika kršteno je u Crkvu. Sjedinjene Države, Kanada i Velika Britanija bile su otvorene za propovijedanje evanđelja.

Bilo je mnogo obraćenika tijekom četrdesetih godina 19. stoljeća dok su progoni nastavili bjesnjeti protiv Crkve, a naročito protiv proroka Josepha. Usred tih teškoća i unatoč velikim izazovima putovanja, obnovljeno evanđelje Isusa Krista nastavilo je sve više prekrivati zemlju kroz vjernu službu 1.454 misionara pozvanih tijekom tog desetljeća, a članstvo Crkve je poraslo na više od 48.000. Dana 27. lipnja 1844. godine, progon na Josepha Smitha kulminirao je kad je njega i njegovog brata Hyruma ubila svjetina u zatvoru Carthage.

Ubrzo nakon mučeničke smrti, i kao ispunjenje Josephove vizije, Brigham Young i Crkva započeli su pripreme za seljenje u Stjenjak. Teškoće, nevolje, smrt i otpad bili su sveprisutni. Ipak, djelo je napredovalo. Pedesetih je godina 19. stoljeća 705 misionara pozvano služiti u područjima koja uključuju Skandinaviju, Francusku, Italiju, Švicarsku i Havaje. Misionarsko je djelo također otpočelo u raznim dijelovima svijeta poput Indije, Hong Konga, Tajlanda, Burme, Južne Afrike i Zapadnoindijskih otoka.

Među vjernim obraćenicima iz Skandinavije i Britanije koji su kršteni tijekom pedesetih godina 19. stoljeća bilo je onih koji su patili i umrli, na zemlji i na moru, dok su putovali kako bi se pridružili svecima ovdje u Stjenjaku.

Godine 1875, prvih sedam misionara pozvano je u Meksiko, a djelo je tamo bujalo unatoč revoluciji i drugim izazovima. A prije svega četiri godine, 2004, Crkva je dosegla prekretnicu od milijun članova u Meksiku.

Vjera svetaca bila je pod kušnjom na svakom koraku dok ih je Brigham Young vodio ka izgradnji hramova i uspostavi više od 350 kolonija na zapadu. Do smrti Brighama Younga 1877. godine, članstvo Crkve širom svijeta naraslo je na više od 115.000. Unatoč svim progonima istina je Božja doista išla naprijed odvažno i plemenito.

Vrijeme nam ne dopušta detaljan osvrt na rast Crkve u sljedećih nekoliko desetljeća. No treba spomenuti da su tijekom četrdesetogodišnjeg razdoblja od 1890. do 1930, dok su Crkva i njezin nauk i dalje bili pod napadom javnosti, starješina Reed Smoot je bio izabran u kongres Sjedinjenih Država i morao se boriti kako zauzeo svoju poziciju. Puno je toga rečeno o Crkvi i njezinim učenjima tijekom tog vremena – većina toga je bilo štetno i usmjereno prema predsjedniku Josephu F. Smithu i drugim crkvenim vođama. Međutim, neki su novinski članci počeli govoriti o članovima Crkve kao građanima koji doprinose i dobrim ljudima.

Dana 3. rujna 1925. godine, predsjednik Heber J. Grant najavio je da će Crkva početi misionarski rad u Južnoj Americi. Slijedeći Gospodinov uzorak za širenje obnovljenog evanđelja svim narodima, član Zbora dvanaestorice apostola - moj djed s očeve strane, starješina Melvin J. Ballard, bio je s ostalima poslan u Južnu Ameriku da posveti zemlju za propovijedanje evanđelja.

Na božićno jutro 1925. godine u Argentini, starješina Ballard posvetio je države Južne Amerike i počeo misionarski rad. Prije odlaska sljedećeg srpnja, prorekao je:

»Djelo Gospodnje će rasti polako neko vrijeme kao što hrast raste polako iz žira. Neće niknuti u jednom danu poput suncokreta koji raste brzo, a zatim umre. No ovdje će se tisuće priključiti Crkvi. Bit će podijeljena u više od jedne misije i bit će jedna od najsnažnijih u Crkvi. Djelo je ovdje manje nego što će ikada više biti« (Melvin J. Ballard, Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness«, [1966] 84).

Svatko tko je upoznat s rastom Crkve u Južnoj Americi zna ispunjenje tog proroštva. Danas samo Brazil ima više od milijun članova.

Tijekom četiri desetljeća od 1930. do 1970, više od 106.000 misionara pozvano je u službu diljem svijeta. Članstvo Crkve se je učetverostručilo na više od 2.800.000. Više od milijun novih članova priključeno je tijekom šezdesetih godina prošlog stoljeća. Do 1970. misionari su služili u 43 države i 9 područja. Tijekom tog 40-godišnjeg razdoblja, nacije Južne Amerike – Čile, Brazil, Urugvaj, Paragvaj, Ekvador, Kolumbija, Peru i Venezuela otvorene su za misionarski rad. U Središnjoj Americi, sluge Gospodnje otvorile su Panamu, Kostariku, Gvatemalu, El Salvador, Honduras i Nikaragvu. U Aziji, veliki novi napori počeli su rađati plodovima u Koreji, Tajvanu, Singapuru i Filipinima.

Ništa od toga nije bilo jednostavno. Izazovi, prepreke i progoni pratili su svaki pokušaj da pronesemo »istinu Božju« na svaki kontinent i u svaku državu kako bi mogla »odjeknuti... u svakom uhu«. Ipak, napredovali smo u vjeri; izazove smo izdržali i prepreke prevladali.

Predsjednik Spencer W. Kimball zamolio je članove Crkve da produže svoj korak u širenju evanđelja i dijeljenju evanđeoske istine. Tražio je da svaki okol u svijetu poveća broj misionara i potaknuo je Crkvu koristiti medije kako bi pomogao prenijeti našu poruku stotinama milijuna ljudi širom zemlje.

Tijekom njegovih 12 godina kao predsjednik Crkve; gotovo je 200.000 misionara služilo cjelodnevnu misiju. Globalno članstvo Crkve gotovo se udvostručilo, a broj okola se gotovo utrostručio. Misionarsko djelo je pokrenuto i ponovno pokrenuto u mnogim zemljama, a čudo obraćenja događalo se u mnogim zemljama unatoč svakom neprijateljevom pokušaju da omete Gospodnje djelo ili obeshrabri Gospodinove sluge.

Prošlo je gotovo dva desetljeća od kraja smrtnog službeništva predsjednika Kimballa. Tijekom tog vremena iskusili smo nezapamćenu istaknutost među svjetskim religijama. Vjerojatno ne slučajno, također smo iskusili nezapamćene ideološke napade na naše ljude, našu povijest i naš nauk kroz medije.

A ipak Crkva nastavlja rasti. Članstvo se ponovno više nego udvostručilo – od oko 5,9 milijuna 1985. godine na više od 13 milijuna danas. A prošle je godine pozvan služiti milijunti misionar u ovoj rasporedbi.

Sada, moja braćo i sestre, moja je nakana da nas s ovim sažetkom Josephove proročke vizije o sudbini ove Crkve i njezinim doslovnim ispunjenjem kroz desetljeća podsjetim na ovu jednostavnu istinu: »Djela, i namisli, i nakane Božje ne mogu se osujetiti, niti se mogu spriječiti.

Jer Bog ne hoda krivudavim stazama… niti on odstupa od onoga što reče, njegove su, dakle, staze ravne, a tijek je njegov vječiti jedan slijed.

Sjeti se… da osujećeno nije djelo Božje, već djelo ljudsko« (NiS 3:1-3).

Bog je progovorio kroz svog proroka i objavio svijetu da je »standard istine… uspostavljen«, i da »nijedna neposvećena ruka ne može zaustaviti napredovanje djela«. To je neporecivo, neosporno istinito. Vidjeli smo to i sami, iz desetljeća u desetljeće, od vremena proroka Josepha Smitha do vremena predsjednika Thomasa S. Monsona. Progoni su bjesnjeli. Klevetanja, laži i lažno prikazivanje pokušale su se širiti. No u svakom desetljeću od obnove nadalje, istina je Božja išla »odvažno, plemenito i neovisno«. Mala Crkva koja je započela 1830. sa svega nekoliko članova narasla je na više od 13 milijuna svetaca posljednjih dana u mnogim različitim nacijama širom svijeta, a mi smo na dobrom putu da prodremo na svaki kontinent, posjetimo svaku klimu, prođemo svaku zemlju i odjeknemo u svakom uhu.

Ovo je Božje djelo, a Božje djelo neće biti zaustavljeno. No treba još puno toga učiniti prije nego što veliki Jahve može objaviti da je djelo gotovo. Dok mi veličamo i slavimo one vjerne svece koji su nas doveli do ovog stupnja javne izloženosti, ne možemo si dopustiti, moja braćo i sestre, da nam bude udobno ili da budemo zadovoljni.

Svi smo potrebni da dovršimo djelo koje su započeli oni pioniri prije 175 godina, a kroz daljnja desetljeća nastavili vjerni sveci u svakom naraštaju. Mi trebamo vjerovati kao što su oni vjerovali.

Mi trebamo raditi kao što su oni radili. Mi trebamo služiti kao što su oni služili. I trebamo prebroditi kao što su oni prebrodili.

Naravno, naši su izazovi danas drugačiji, no nimalo manje zahtjevni. Umjesto ljutih rulja, mi se stalno suočavamo s onima koji pokušavaju klevetati. Umjesto izrazite izloženosti i teškoća, mi se suočavamo s alkoholom i zlouporabom droga, pornografijom, svakojakom vrstom prljavštine, gadosti, pohlepom, nepoštenjem i duhovnom apatijom. Umjesto da se obitelji iskorijene i istjeraju iz svojih domova, mi vidimo da je institucija obitelji, uključujući božansku instituciju braka, pod napadom dok grupe i pojedinci teže promijeniti definiciju istaknute i božanske uloge obitelji u društvu.

Ovime ne pokušavam reći da su naši izazovi danas teži od izazova s kojima su se suočavali oni koji su išli prije nas. Oni su jednostavno drugačiji. Gospodin od nas ne traži da natovarimo kolica; on traži da osnažimo našu vjeru. On ne traži od nas da prehodamo kontinent; on traži da pređemo ulicu i posjetimo bližnje. On od nas ne traži da predamo sav naš svjetovni imetak za izgradnju hrama; on traži da izdvojimo naša sredstva i vrijeme unatoč pritiscima suvremenog života kako bismo nastavili graditi hramove, a zatim redovito pohađati hramove koji su već izgrađeni. On ne traži da umremo smrću mučenika; on traži da živimo životom učenika.

Ovo je divno vrijeme za život, braćo i sestre, i na nama je da nastavimo bogatu tradiciju predanosti koja je bila obilježje prethodnih naraštaja svetaca posljednjih dana. Ovo nije vrijeme za osobe duhovno slabog srca. Ne možemo si đopustiti da budemo površno pravedni. Naša svjedočanstva moraju dosezati duboko, s duhovnim korijenima učvršćenim u stijenu objave. I moramo nastaviti unapređivati djelo kao narod saveza, posvećen narod, s vjerom u svakom koraku, »sve dok se svrhe Božje ne ispune i veliki Jahve ne kaže: djelo je dovršeno«. Molim se da tako bude i za nas u ime Isusa Krista. Amen.

Pronaći radost u putovanju
predsjednik Thomas S. Monson

Uživajmo u životu dok ga živimo, pronađimo radost u putovanju i podijelimo svoju ljubav s prijateljima i obitelji.

Moja draga braćo i sestre, osjećam se ponizno dok ovoga jutra stojim pred vama. Tražim vašu vjeru i molitve za mene dok govorim o stvarima koje su mi u mislima i za koje sam osjetio poticaj podijeliti ih s vama.

Počet ću tako što ću spomenuti jedan od najneizbježnijih aspekata našega života ovdje na zemlji, a to je *promjena.* Svi smo mi u nekoj prilici čuli neki oblik poznate izreke: »Ništa nije tako postojano kao promjena.«

U svojem životu moramo se suočiti s promjenom. Neke su promjene dobrodošle, neke nisu. Postoje promjene u našem životu koje su iznenadne, kao što je neočekivana smrt voljene osobe, nepredviđena bolest, gubitak imovine koju rado čuvamo. No veći dio promjena dolazi neprimjetno i polako.

Ovaj sabor obilježava 45 godina od kada sam pozvan u Zbor dvanestorice apostola. Kao najmlađi član Dvanaestorice s poštovanjem sam gledao u četrnaestoricu izuzetnih muškaraca koji su bili na višem položaju od mene u Dvanaestorici i Prvom predsjedništvu. Jedan za drugim, svatko se od njih vratio kući. Kada je predsjednik Hinckley preminuo prije osam mjeseci, shvatio sam da sam postao najstariji apostol. Promjene koje su se postupno događale tijekom 45-godišnjeg razdoblja sada izgledaju monumentalno.

Sljedeći tjedan sestra Monson i ja slavit ćemo 60. godišnjicu braka. Kada gledam unatrag na naše početke, shvaćam koliko se od tada naš život promijenio. Naši su voljeni roditelji koji su bili uz nas kada smo započeli zajedničko putovanje preminuli. Naše je troje djece koji su godinama tako potpuno ispunjavali naš život, odraslo i imaju svoje obitelji. Većina je naših unuka odrasla i sada imamo četvoro praunučadi.

Dan za danom, minuta za minutom, trenutak za trenutkom, išli smo od tamo gdje smo bili do ovdje gdje smo sada. Životi sviju nas, svakako, prolaze kroz slične preinake i promjene. Razlika između promjena u mojem životu i promjena u vašem je samo u detaljima. Vrijeme nikada ne stoji; ono čvrsto korača i s tim koračanjem nastupaju promjene.

Ovo je naša jedna i jedina mogućnost u smrtnom životu - ovdje i sada. Što dulje živimo, to više shvaćamo da je život kratak. Mogućnosti dolaze, a zatim nestaju. Vjerujem da su jedne od najvećih lekcija koje trebamo naučiti na ovom kratkom boravku na zemlji lekcije koje nam pomažu razlikovati što je važno, a što nije. Molim vas, ne dopustite da najvažnije stvari prođu pored vas dok planirate tu prividnu i nepostojeću budućnost kada ćete imati vremena učiniti sve što želite učiniti. Umjesto toga, pronađite radost u putovanju - sada.

Ja sam ono što moja žena Frances naziva »ljubiteljem predstava«. Obožavam mjuzikle, a jedan od mojih omiljenih je djelo američkog kompozitora Mereditha Wilsona pod naslovom »The Music Man« (Glazbeni čovjek). Profesor Harold Hill, jedan od glavnih likova predstave, izgovara upozorenje koje ću vam danas prenijeti. On kaže: »Nagomilajte dovoljno sutrašnjica i otkrit ćete da ste skupili puno praznih jučerašnjica.«[1]

Moja braćo i sestre, neće biti sutrašnjice koje ćemo se sjećati ako nešto ne učinimo danas.

Ranije sam vam iznio jedan primjer ove filozofije. Vjerujem da vrijedi ponoviti ga. Prije mnogo godina Arthur Gordon je napisao u nacionalnom časopisu, a ja navodim: »Kad sam imao oko trinaest godina, a moj brat deset, otac nam je obećao da će nas odvesti u cirkus. No za vrijeme ručka zazvonio je telefon: neki važan posao zahtijevao je njegovu prisutnost u gradu. Pripremili smo se na razočarenje. Zatim smo ga čuli kako govori [u telefon]: 'Ne, ne dolazim. Morat će pričekati.'
Kada se vratio za stol, majka se smješkala. 'Znaš, cirkus se stalno vraća,' [rekla je.]

'Znam,' rekao je otac, 'no djetinjstvo se ne vraća.'«[2]

Ako imate djecu koja su narasla i otišla, najvjerojatnije ste povremeno osjetili tjeskobu gubitka i shvaćanje da to razdoblje života niste cijenili onoliko koliko ste trebali. Svakako, vraćanje natrag je nemoguće, moramo naprijed. Umjesto da se vrtimo u prošlosti, trebamo najbolje iskoristiti

današnji dan, ovdje i sada, čineći sve što možemo kako bismo u budućnosti imali ugodne uspomene.

Ako još uvijek odgajate djecu, budite svjesni da će sićušni otisci koji se javljaju na skoro svim novo očišćenim površinama, igračke razbacane po kući, hrpe rublja kojeg treba srediti, nestati prebrzo i da će vam sve to - na vaše vlastito iznenađenje - duboko nedostajati.

Stres u našem životu dolazi bez obzira na okolnosti. Moramo s njim suočiti najbolje što možemo. No ne smijemo mu dozvoliti da stane na putu onome što je najvažnije - a ono što je najvažnije skoro uvijek uključuje ljude oko nas. Često pretpostavljano da oni *moraju* znati koliko ih volimo. No nikada ne trebamo pretpostavljati; trebamo im to pokazati. William Shakespeare je napisao: »Ne vole oni koji ne pokazuju svoju ljubav.«[3] Nikada nećemo žaliti zbog ljubazne riječi koju smo izgovorili ili zbog privrženosti koju smo pokazali. Naša će žaljenja doći prije ako su takve stvari uklonjene iz našeg odnosa s onima koji nam najviše znače.

Pošaljite tu poruku prijatelju kojeg ste zanemarili, zagrlite dijete, zagrlite svoje *roditelje*, češće recite »volim te«, uvijek izrazite zahvalnost. Neka vam nikada ne bude važniji problem kojeg trebate riješiti od osobe koju trebate voljeti. Prijatelji odlaze, djeca odrastaju, voljeni umiru. Tako je lako uzimati ostale zdravo za gotovo, sve do onoga dana kada odu iz našeg života, a mi ostanemo s osjećajem »što ako« i »da sam samo«. Autorica Harriett Beecher Stowe je rekla: »Najgorče suze prolivene nad grobovima su zbog riječi neizgovorene i djela neučinjena.«[4]

Oko 1960. godine tijekom Vijetnamskog rata član Crkve Jay Hess, pilot, bio je srušen u Sjevernom Vijetnamu. Dvije godine njegova obitelj nije znala je li mrtav ili živ. Vojnici koji su ga zarobili u Hanoiju na kraju su mu dopustili da piše kući, no ograničili su mu poruku na manje od 25 riječi. Što bismo vi i ja rekli svojoj obitelji u takvoj situaciji - ne vidjevši ih više od dvije godine i ne znajući hoćemo li ih ikada ponovno vidjeti? Sa željom da napiše nešto za što će njegova obitelj znati da dolazi od njega, a i sa željom da im dade vrijedan savjet, brat Hess je napisao - a ja navodim: »Ove su stvari važne: hramski brak, misija, fakultet. Idite naprijed, postavite ciljeve, pišite povijest, slikajte se dvaput godišnje.«[5]

Uživajmo u životu dok ga živimo, pronađimo radost u putovanju i podijelimo svoju ljubav s prijateljima i obitelji. Jednoga će dana svima nama ponestati sutrašnjica.

U Ivanovoj knjizi u Novom zavjetu, 13. poglavlje, 34. stih, Spasitelj nas potiče: »Ljubite jedan drugoga; kao što sam ja ljubio vas.«

Neki od vas možda poznaju klasičnu dramu Thorntona Wildera *Our Town (Naš grad)*. Ako vam je poznata, sjetit ćete se grada Grover's Corners, gdje se odvija priča. U drami Emily Webb umire na porođaju, i čitamo o usamljenoj patnji njezinog mladog supruga Georgea, ostavljenog s njihovim četverogodišnjim sinom. Emily ne želi počivati u miru, želi ponovno osjetiti radosti svojeg života. Dobiva povlasticu vratiti se na zemlji i ponovno proživjeti svoj 12. rođendan. Na početku je uzbuđena što će ponovno biti mlada, no uzbuđenje brzo nestaje. Dan ne nosi radost, sada kada Emily zna što skriva budućnost. Nepodnošljivo je bolno shvaćanje koliko ona nije bila svjesna značenja i čuda života dok je bila živa. Prije povratka u svoje počivalište, Emily jadikuje: »Shvaćaju li ikada ljudska bića život dok ga žive, svakog, svakog trenutka?«

Naše shvaćanje onoga što je važno u životu ide ruku uz ruku sa zahvalnošću za naše blagoslove.

Jedan je poznati autor rekao: »I izobilje i izostanak [izobilja] postoje istovremeno u našem životu, kao paralelne stvarnosti. Uvijek je na nama svjestan izbor kojem ćemo tajnom vrtu stremiti... kada odaberemo ne usmjeravati se na ono što nedostaje u našem životu, već biti zahvalni za izobilje koje postoji - ljubav, zdravlje, obitelj, prijatelje, rad, radosti prirode i osobna postignuća koja nam nose [sreću] - pustoš iluzija nestaje i doživljavamo nebo na zemlji.«[6]

U Nauku i savezima, odsjek 88, stih 33, rečeno nam je: »Jer, što koristi čovjeku pokloni li mu se dar, a on dara ne prima? Gle, ne raduje se on onomu što mu se dalo, niti se raduje onomu tko je darovatelj dara.«

Drevni Rimski filozof Horacije upozorava: »S čime god da vas je Bog blagoslovio, uzmite to zahvalnom rukom; ne odgađajte svoje radosti iz godine u godinu, tako da, gdje god da ste bili, možete reći kako ste sretno živjeli.«

Prije mnogo godina dirnula me priča Borghild Dahl. Rodila se u Minnesoti 1890. od norveških roditelja, i od ranog djetinjstva je patila od teškog oštećenja vida. Imala je ogromnu želju sudjelovati u svakodnevnom životu unatoč svome hendikepu i uz svoju je čvrstu odlučnost uspijevala u skoro svemu što bi poduzela. Unatoč savjetu svojih učitelja koji su smatrali da je njezin nedostatak prevelik, školovala se na fakultetu i diplomirala humanističke znanosti na Sveučilištu u Minnesoti. Kasnije je studirala na Kolumbijskom sveučilištu te na Sveučilištu u Oslu. Na kraju je postala ravnateljica osam škola u Zapadnoj Minnesoti i Sjevernoj Dakoti. U jednoj od 17 knjiga koje je napisala navela je sljedeće: [citat] »Imala sam samo jedno oko, i bilo je toliko prekriveno gustim ožiljcima da sam gledala samo kroz mali otvor na lijevom oku. Mogla sam vidjeti knjigu samo kada bih je držala blizu lica i naprezala svoje jedno oko što sam više mogla ulijevo.«[7]

Začudo, 1943. godine - kada je imala više od 50 godina - razvijen je revolucionarni postupak koji joj je na kraju u velikoj mjeri vratio vid bez kojeg je bila tako dugo. Nov i uzbudljiv svijet se otvorio pred njom. Počela je uživati u malim stvarima koje većina nas uzima zdravo za gotovo, poput gledanja ptice u letu, primjećivanja svjetla u mjehurićima sapunice dok pere suđe ili promatranja mjesečevih mijena svake noći. Završila je jednu od svojih knjiga ovim riječima: »Dragi... Oče na Nebu, zahvalna sam ti. Zahvalna sam ti.«[8]

Borghild Dahl je i prije i nakon što joj je vid obnovljen bila puna zahvalnosti za svoje blagoslove.

Godine 1982, dvije godine prije smrti, u 92. godini objavljena joj je zadnja knjiga. Naslov joj je *Sretna cijeli svoj život.* Njezin stav zahvalnosti omogućio joj je da cijeni svoje blagoslove i živi pun i bogat život unatoč izazovima.

U Prvoj poslanici Solunjanima u Novom zavjetu, 5. poglavlje, 18. stih, apostol Pavao nam govori: »U svakoj prilici zahvaljujte, jer je to za vas volja Božja.«

Sjetimo se zajedno priče o desetoro gubavaca: »Kad je [Isus] ulazio u neko selo, iziđe mu u susret deset gubavaca; stadoše podaleko i počeše vikati: 'Isuse, Učitelju, smiluj nam se!' Kad ih opazi, reče im: 'Idite i pokažite se svećenicima!' I očistiše se dok su išli.

Jedan od njih, čim vidje da je ozdravio, povrati se slaveći Boga u sav glas.

Pade ničice do nogu Isusovih pa mu poče zahvaljivati. Taj bijaše Samarijanac.

Isus ga zapita: 'Zar se nisu očistila desetorica? Gdje su još devetorica?

Ni jedan se ne nađe da se vrati i Bogu zahvali, osim ovoga tuđina!'«[9]

U objavi danoj preko proroka Josepha Smitha Gospodin je rekao: »A u ničemu čovjek ne vrijeđa Boga, to jest ni protiv koga se gnjev njegov ne raspaljuje, doli onih koji ne priznaju u svemu ruku njegovu.«[10] Budimo među onima koji se zahvaljuju našem Nebeskom Ocu. Ako se nezahvalnost ubraja među ozbiljne grijehe, tada zahvalnost ima mjesto među najplemenitijim vrlinama.

Unatoč promjenama koje dolaze u naš život, i sa zahvalnošću u srcu, ispunimo svoje dane - što više možemo - onim stvarima koje su najvažnije. Cijenimo one koji su nam dragi i izrazimo im svoju ljubav riječima i djelima.

Na kraju, molim se da svi mi izražavamo zahvalnost za našeg Gospodina i Spasitelja, Isusa Krista. Njegovo veličanstveno evanđelje daje odgovore na najveća životna pitanja: Otkuda smo došli? Zašto smo ovdje? Gdje odlazi moj duh nakon moje smrti?

Podučio nas je kako se moliti. Podučio nas je kako služiti. Podučio nas je kako živjeti. Njegov je život baština ljubavi. Bolesnog je ozdravio, slomljenog je podignuo, grješnika je spasio.

Došlo je vrijeme kada je stajao sam. Neki su apostoli sumnjali, jedan ga je izdao. Rimski su mu vojnici proboli bok. Bijesno mu je mnoštvo oduzelo život. No s brda Golgote odzvanjaju njegove samilosne riječi: »Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine.«[11]

Prije toga je, možda predviđajući završetak svojeg zemaljskog poslanja, izgovorio tužaljku: »Lisice imaju jame i ptice nebeske gnijezda, a Sin Čovječji nema gdje da nasloni glavu.«[12] »Nema mjesta u svratištu«[13] nije bio jedini izraz odbijanja, već samo prvi. A ipak je pozvao vas i mene da ga primimo. »Evo stojim na vratima i kucam. Ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim i on sa mnom.«[14]

Tko je bio taj čovjek boli, vičan patnjama? Tko je Kralj slave, ovaj Gospod nad Vojskama? On je naš Učitelj. On je naš Spasitelj. On je Božji Sin. On je Autor našeg spasenja. On poziva: »Hajde za mnom.«[15] On podučava: »Idi pa i ti čini tako.«[16] On traži: »Vršite moje zapovijedi.«[17]

Slijedimo ga. Pridržavajmo se njegovog primjera. Budimo poslušni njegovim riječima. Čineći tako, dajemo mu božanski dar zahvalnosti.

Braćo i sestre, moja je iskrena molitva da se prilagodimo promjenama u našem životu, da shvatimo što je najvažnije, da uvijek izražavamo zahvalnost i da tako pronađemo radost u putovanju. U ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE
1. Meredith Willson i Franklin Lacey, *The Music Man* (1957).
2. Arthur Gordon, A *Touch of Wonder* (1974), 77-78.
3. William Shakespeare, *Dva veronska plemića*, 1. čin, 2. scena, 31. redak.
4. Harriet Beecher Stowe, u Gorton Carruth i Eugene Erlich, sast., *The Harper Book of American Quotations* (1988), 173.
5. Osobna prepiska.
6. Sarah Ban Breathnach, u John Cook, sast., *The Book of Positive Quotations*, 2. izd. (2007), 342.
7. Borghild Dahl, *I Wanted to See* (1944), 1.
8. *I Wanted to See*, 210.
9. Luka 17:12-18
10. NiS 59:21
11. Luka 23:34
12. Matej 8:20
13. Vidi Luka 2:7
14. Otkrivenje 3:20
15. Marko 2:14
16. Luka 10:37
17. NiS 11:6

NEDJELJNO POSLIJEPODNEVNO ZASJEDANJE

Ispit
predsjednik Boyd K. Packer
predsjednik Zbora dvanaestorice apostola

Ni ugnjetavanja ni vojska nisu mogli odvratiti svece od onoga za što su znali da je istinito.

Moj je cilj pokazati da u teškim vremenima Gospodin uvijek priprema siguran put naprijed. Živimo u tim »opasnim vremenima« za koje je apostol Pavao prorekao da će doći u posljednje dane.[1] Ako želimo biti sigurni kao pojedinci, kao obitelji, i kao crkva, to će biti »pokoravanjem evanđeoskim zakonima i uredbama«.[2]

Sveci su do 24. srpnja 1849. proveli dvije godine u dolini. Napokon su bili oslobođeni od godina ugnjetavanja i progona. Bilo je vrijeme za veliko slavlje.

Svega nekoliko godina ranije u užasnim uvjetima, prorok Joseph Smith mjesecima je podnosio patnju u zatvoru Liberty dok su rulje tjerale svece iz njihovih domova. Riječi *sloboda* i *zatvor* baš i ne idu zajedno.

Joseph je vapio:

»O Bože, gdje si? I gdje je šator što prekriva skrovište tvoje?

Koliko će još ruka tvoja mirovati, i oko tvoje, da, čisto oko tvoje motriti s vječitih nebesa krivice prema narodu tvojemu i slugama tvojim, a uši tvoje odzvanjati vapajima njihovim?«[3]

Prorok Joseph Smith je ranije tražio smjernice, a Gospodin je rekao svecima da zatraže pomoć od sudaca, guvernera i predsjednika.[4]

Njihova žalba sucima nije bila uspješna. Tijekom svog života, Joseph Smith je prizvan na sud više od 200 puta zbog svakakvih lažnih optužbi. Nikada nije bio osuđen.

Kad su tražili pomoć od guvernera Boggsa iz Missourija, on je izdao sljedeći proglas: »Prema Mormonima treba postupati kao prema neprijateljima i mora ih se istrijebiti ili istjerati iz države ako je to potrebno, radi općeg dobra.«[5] To je pokrenulo neizrecivu brutalnost i opačinu.

Zatim su se žalili predsjedniku Sjedinjenih Država Martinu Van Burenu koji im je rekao: »Vaš povod je pravedan, ali ja ne mogu učiniti ništa za vas.«[6]

Pročitat ću posljednje odlomke njihove treće peticije koju su poslali kongresu Sjedinjenih Država:

»Nevolje potpisnika ove molbenice već su bile preteške, prevelike za ljudska bića, prevelike za građane Amerike da bi ih trpjeli bez prigovora. Propatili smo pod gvozdenom rukom tiranije i tlake tijekom mnogih godina. Oteta nam je imovina u vrijednosti dva milijuna dolara. Lovili su nas kao divlje zvijeri u šumi. Vidjeli smo naše ostarjele očeve koji su se borili u revoluciji, kao i našu nevinu djecu nad kojom su naši progonitelji počinili pokolj. Vidjeli smo nehumano ponižavanje i zlostavljanje ljupkih kćeri američkih građana, i naposljetku, vidjeli smo kako je petnaest tisuća duša, muškaraca, žena i djece oružjem otjerano u vrijeme oštre zime iz svojih svetih domova i sa svojih ognjišta u nepoznatu zemlju, bez novca i bez zaštite. U svim tim teškim okolnostima, mi smo molećivo ispružili naše ruke prema najvišim vijećima naše nacije i ponizno apelirali glasovitim senatorima i predstavnicima velikog i slobodnog naroda za pomoć i zaštitu.

Poslušajte! O poslušajte molećivi glas mnogih tisuća američkih građana koji sada jecaju u izgnanstvu...! Poslušajte! O poslušajte plač i gorki vapaj udovica i siročadi čiji su muževi i očevi okrutno usmrćeni u zemlji u kojoj ponosni orao… lebdi! Neka ne bude zabilježeno u kronikama nacije da… su prognani od vas tražili zaštitu i pomoć, ali su to činili uzalud. U vašoj je moći da spasite nas, naše žene i našu djecu od ponavljanja krvožednih prizora iz Missourija te na taj način uvelike olakšate bojazni prognanih i povrijeđenih ljudi, dok vaši molitelji nastavljaju moliti.« [7]

Nije bilo samilosti i njihova je molba odbijena.

Godine 1844, dok su bili pod javnom zaštitom guvernera Thomasa Forda iz Illinoisa, prorok Joseph Smith i njegov brat Hyrum ustrijeljeni su na smrt u zatvoru Carthage. Riječi ne mogu izraziti brutalnost i patnju koje su sveci izdržali.

Tako su, 24. srpnja 1849. godine, napokon oslobođeni od ugnjetavanja, planirali proslavu.[8]

Sve što su sveci posjedovali prešlo je 1600 km pustoši pomoću kolica ili natkrivenih kola. Proći će još 20 godina prije nego što željeznica dođe do Salt Lake Cityja. Gotovo bez ičega, odlučili su da proslava treba biti veliki izraz njihovih osjećaja.

Izgradili su sjenicu na Hramskom trgu. Podigli su stup za zastavu visok 32 metra. Izradili su ogromnu državnu zastavu dugačku 20 metara i razmotali je na vrhu tog stupa slobode.

Može se činiti zagonetnim, gotovo nevjerojatnim, da su za temu prve velike proslave odabrali patriotizam i odanost toj istoj vladi koja je odbila i propustila pomoći im. Na što su tada mislili? Ako možete razumjeti zašto, razumjet ćete moć Kristovih učenja.

Njihova limena glazba svirala je dok je predsjednik Brigham Young vodio veliku povorku prema Hramskom trgu. Njega su slijedili dvanaestorica apostola i članovi Sedamdesetorice.

Zatim su uslijedili 24 mladića obučeni u bijele hlače, crne kapute, bijele rupce preko desnog ramena, male krunice ili krune na njihovim glavama, i sabljama u koricama s lijeve strane. U svojoj desnoj ruci, od svih stvari, svatko je nosio primjerak Deklaracije neovisnosti i Ustava Sjedinjenih Država. Deklaraciju neovisnosti pročitao je jedan od tih mladića.

Zatim su uslijedile 24 djevojke obučene u bijelo, s plavim rupcima preko desnog ramena i s bijelom ružom na glavi. Svaka je nosila primjerak Biblije i Mormonove knjige.

Gotovo jednako, ali ne baš tako zapanjujuće kao njihov odabir patriotizma za temu, bilo je ono što je došlo kasnije: 24 veličanstvenih staraca (kako su ih zvali) koje je vodio patrijarh Isaac Morley. Bili su poznati kao Srebrne kose - svi su imali 60 godina ili više. Svaki je nosio štap obojan u crveno s bijelom vrpcom koja se vijorila na vrhu. Jedan je nosio američku zastavu sa zvijezdama i prugama. Ti su ljudi bili simbol svećeništva, koje »bijaše od početka, prije nego svijet postade«[9] i koje je obnovljeno u ovoj rasporedbi.

Sveci su znali da im je Gospodin rekao da budu »podložn[i] kraljevima, predsjednicima, vladarima i poglavarima te [da vjeruju] u pokoravanje, poštivanje i podupiranje zakona«.[10] Ta zapovijed koja je objavljena tada istinita je i danas za naše članove u svakoj naciji. Trebamo biti dostojni građani koji poštuju zakone.

Gospodin im je rekao: »I s tim ciljem uspostavih Ustave ove zemlje, rukama mudrih ljudi koje podigoh uprav s tim ciljem.«[11]

U drugom stihu, Gospodin im je rekao: »Nije... pravo da itko robuje drugomu.«[12] Oni su stoga bili protiv ropstva. To je bila osjetljiva stvar s naseljenicima u Missouriju.

I tako je na dan proslave 1849. godine »starješina Phineas Richards istupio u ime dvadeset i četiri veličanstvena starca i pročitao njihov odani i patriotski govor«.[13] Govorio je o njihovoj potrebi da podučavaju patriotizam svojoj djeci te da vole i poštuju slobodu. Nakon što je sažeto opisao nevolje kroz koje su prošli, rekao je:

»Braćo i prijatelji, mi koji smo poživjeli šezdeset godina vidjeli smo vladu Sjedinjenih Država u svojoj slavi, i znamo da je nečuvena okrutnost koju smo prošli rezultat korumpirane i iskvarene administracije, dok su čista načela našeg hvalevrijednog Ustava ostale nepromijenjene...

Kao što smo naslijedili duh slobode i vatru patriotizma od naših očeva, neka oni [nepromijenjeni] pohode naše potomstvo.«[14]

Netko bi mogao pomisliti da će, prisiljeni snagom ljudske prirode, sveci tražiti osvetu, no nešto puno jače od ljudske prirode je prevladalo.

Apostol Pavao je objasnio:

»Zemaljski čovjek ne prima ono što dolazi od Duha Božjega, jer je to za nj ludost. On to ne može ni upoznati, jer se to mora uz pomoć Duha prosuđivati…

Ali mi posjedujemo Kristovu misao.«[15]

Taj je Duh definirao te prve članove Crkve kao Kristove sljedbenike.

Ako možete shvatiti ljude s toliko dugotrpnosti, tolerancije, oprosta i s toliko kršćanske ljubavi nakon svega kroz što su prošli, otkrit ćete ključ onoga što svetac posljednjih dana jest. Umjesto da ih je obuzela osveta, oni su bili usidreni u objavi. Njihov su put zacrtala učenja koja se i danas nalaze u Starom i Novom zavjetu, Mormonovoj knjizi, Nauku i savezima i Dragocjenom biseru.

Ako možete razumjeti zašto su slaviti na takav način, tada možete razumjeti zašto mi sada imamo vjeru u Gospodina Isusa Krista, u načela evanđelja.

Mormonova knjiga podučava: »I razgovaramo o Kristu, radujemo se Kristu, propovijedamo o Kristu, proričemo o Kristu, i pišemo u skladu s proroštvom našim, da bi saznala djeca naša kojemu se izvoru imaju uteći za otpust grijeha svojih.«[16]

I tako danas u ova čudno teška vremena, u istinitoj Crkvi Isusa Krista[17] podučavamo i živimo načela evanđelja.

Tri su stvari s te komemoracije 1849. godine bile i simbolične i proročke: prvo, da su mladići nosili Ustav i Deklaraciju neovisnosti; zatim da je svaka djevojka nosila Bibliju i Mormonovu knjigu, i naposljetku, da je starcima - srebrnim kosama - odana počast u povorci.

Nakon programa imali su gozbu na priručnim stolovima. Nekoliko stotina sudionika zlatne groznice i 60 Indijanaca pozvano je da im se pridruže.

A zatim su se dali na posao.

Predsjednik Young je rekao: »Ako nas narod Sjedinjenih Država ostavi na miru deset godina, nećemo tražiti nikakve povlastice od njih.«[18]

Točno u dan osam godina nakon proslave 1849. godine, sveci su se okupili u kanjonu Big Cottonwood kako bi proslavili još jednog 24. srpnja. Četvorica jahača dojahali su kako bi izvijestili da se vojska od 2.500 vojnika nalazi na ravnicama. Vojska Sjedinjenih Država, pod zapovjedništvom pukovnika Alberta Sydneyja Johnstona, dobila je zapovijed od predsjednika Jamesa Buchanana da uništi nepostojeću mormonsku pobunu.

Sveci su prekinuli proslavu i krenuli kućama kako bi pripremili svoju obranu. Umjesto da pobjegnu, ovog je puta predsjednik Young izjavio: »Nismo prekršili nijedan zakon i nemamo

razloga da to učinimo, niti je to naša namjera. No ako bilo koji narod dolazi uništiti ove ljude, uz Boga Svemogućega kao mog pomagača, oni ne mogu doći ovdje.«[19]

Moji su praroditelji sahranili dijete na putu iz Far Westa kad su protjerani u Nauvoo i još jedno u Zimskom prebivalištu kad su protjerani na zapad.

Druga prabaka, tada tinejdžerica, gurala je kolica južnom obalom rijeke Platte. Pjevali su:

Na zapadu nas čeka novi dom,
što nam ga spremi Bog.
Tamo će progon nama biti stran,
blagoslov svima dan.[20]

Preko rijeke mogli su vidjeti kako se sunce zrcali s oružja vojnika.[21]

U St. Luisu moja je prabaka kupila malu značku s američkom zastavu. Nosila ju je na svojoj haljini do kraja života.

Ni ugnjetavanja ni vojska nisu mogli odvratiti svece od onoga za što su znali da je istinito. Postignut je sporazum, a rat u Utahu (koji je kasnije nazvan Buchananova omaška) bio je gotov.

Vode nas iste objave i vodi nas prorok. Kad je prorok Joseph Smith umro, drugi je došao na njegovo mjesto. Slijed uspjeha nastavlja se danas.

Prije šest mjeseci na općem saboru, Thomas S. Monson podržan je kao 16. predsjednika Crkve, svega pet mjeseci prije svog 81 rođendana. Naslijedio je predsjednika Gordona B. Hinckleya, koji je preminuo u dobi od 98. godina.

Stariji vođe Crkve gotovo će uvijek imati iskustva stečeno u desetljećima pripreme.

Predsjednik Monson ima idealne sposobnosti za izazove našeg doba. Podržavaju ga dvojica savjetnika i Zbor dvanaestorice apostola - sve proroci, vidioci i objavitelji.

Onaj isti Lucifer koji je izbačen iz nazočnosti našega Oca djeluje i danas. On će, zajedno s anđelima koji su ga slijedili, pokušati poremetiti djelo Gospodnje, pa i uništiti ga ako može.

No mi ćemo ostati na našem putu. Usidrit ćemo se kao obitelji i kao Crkva na ovim načelima i uredbama. Bez obzira kakvi nas ispiti čekaju, a bit će ih mnogo, moramo ostati vjerni i istiniti.

Svjedočim o Bogu Ocu i njegovom Sinu Isusu Kristu da žive, da je Thomas S. Monson pozvan od Boga proroštvom.
»Standard istine je uspostavljen; nijedna neposvećena ruka ne može zaustaviti napredovanje djela« *(History of the Church,* 4:540). Dabas sunce nikada ne zalazi za zajednice svetaca posljednjih dana. U ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE
1. Vidi 2. Timoteju 3:1-7
2. Članci vjere 1:3
3 NiS 121:1–2
4. Vidi NiS 101: 86–88
5. *History of the Church,* 3:175
6. Martin Van Buren, navod u: Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Records of Lorenzo Snow* (1884), 77.
7. Navod u: *Biography,* 152–153.
8. Vidi *Biography*, 95–107.
9. NiS 76:13
10. Članci vjere 1:12
11. NiS 101:80
12. NiS 101:79
13. *Biography,* 100.
14. Phineas Richards, *Biography,* 102–104.
15. 1. Korinćanima 2:14, 16
16. 2. Nefi 25:26
17. Vidi NiS 1:30
18. Brigham Young, »Remarks«, *Deseret News,* 23. rujna 1857, 228.
19. *Deseret News,* 23. rujna 1857, 228.
20. *Hymns,* br. 30.
21. Vidi »By Handcart to Utah: The Account of C.C.A. Christensen«, *Nebraska History,* zima 1985, str. 342.

Celestijalni brak
starješina Russell M. Nelson
iz Zbora dvanaestorice apostola

Proglas o obitelji pomaže nam shvatiti da celestijalni brak donosi veće mogućnosti za sreću od bilo kojeg drugog odnosa.

Moja voljena braćo i sestre. Duboko sam zahvalan za svakoga od vas. Zajedno osjećamo duboku zahvalnost za evanđelje Isusa Krista. U ovom svijetu koji obiluje očajem, mi smo uistinu zahvalni za Božji »velebni naum sreće«.[1] Njegov naum navodi da muškarci i žene jesu »da bi radost imali«.[2] Ta radost dolazi kad odaberemo živjeti u skladu s Božjim vječnim naumom.

Važnost izbora može se prikazati jednostavnim konceptom koji mi je sinuo jednog dana dok sam kupovao u velikoj trgovini. Zovem ga »uzorci kupca«. Budući da je kupovanje dio našeg svakodnevnog života, ti su nam uzorci poznati.

Mudri kupci detaljno proučavaju svoje mogućnosti prije nego što odaberu. Oni se prvenstveno fokusiraju na kvalitetu i izdržljivost željenih proizvoda. Oni žele najbolje. Za razliku od njih, neki kupci traže sniženja, neki troše neumjereno, samo kako bi kasnije shvatili, najčešće na svoje razočarenje, da njihov odabir nije dugo trajao. I nažalost, ima onih pojedinaca koji stavljaju svoj osobni integritet na stranu i ukradu što žele. Mi ih zovemo kradljivci.

Uzorci kupaca mogu se primijeniti na temu braka. Zaljubljeni par može odabrati brak najviše kvalitete, ili manje koji neće izdržati. Ili mogu ne odabrati ni jedno i drsko ukrasti ono što žele kao »kradljivci braka«.

O temi braka raspravlja se širom svijeta, gdje postoje različiti dogovori za bračni život. Moj je cilj dok govorim na ovu temu izjaviti, kao apostol Gospodnji,[3] da je brak između muškarca i žene svet – određen je od Boga.[4] Također potvrđujem čistoću hramskog braka. To je najviša, najdugotrajnija vrsta braka kojeg naš Spasitelj može ponuditi našoj djeci.

Dok je spasenje individualna stvar, uzvišenje je obiteljska stvar.[5] Samo oni koji su vjenčani u braku i čiji je brak zapečaćen Duhom Svetim obećanim nastavit će kao supružnici nakon smrti i primiti najviši stupanj celestijalne slave ili uzvišenje.[6] Hramski brak također zove celestijalni brak. U celestijalnoj slavi postoje tri razine. Kako bi se dosegla najviša, muž i žena moraju biti zapečaćeni za vrijeme i svu vječnosti i obdržavati svoje saveze sklopljene u svetom hramu.[7]

Najplemenitija čežnja ljudskog srca je da se brak može nastaviti nakon smrti. Vjernost hramskom braku to postiže. Omogućava obiteljima da budu zauvijek zajedno.

Taj je cilj veličanstven. Sve crkvene aktivnosti, uspjesi, zborovi i razredi sredstva su za postizanje uzvišene obitelji.[8]

Kako bi učinio taj cilj ostvarivim, naš je Nebeski Otac obnovio svećeničke ključeve u ovoj rasporedbi da bi se osnovne uredbe u njegovom naumu mogle obaviti s ispravnom ovlašću. Nebeski glasnici, uključujući Ivana Krstitelja,[9] Petra, Jakova i Ivana,[10] Mojsija i obojice Ilija,[11] sudjelovali su u toj obnovi.[12]

Spoznaja o tim objavljenim istinama širi se zemljom.[13] Mi, kao Gospodnji proroci i apostoli, ponovno proglašavamo svijetu da je »obitelj… u središtu Spasiteljeva nauma za vječni cilj njegove djece«.[14]

Nadalje proglašavamo: »Sva ljudska bića - muško i žensko – stvorena su na sliku Boga. Svatko je ljubljeni duhovni sin ili kći nebeskih roditelja i kao takav svatko ima božansku narav i cilj. Spol je osnovna karakteristika svačije predsmrtne, smrtne i vječne osobnosti i svrhe.

U predsmrtnome obitavalištu, duhovni sinovi i kćeri poznavali su i štovali Boga kao svoga Vječnog Oca i prihvatili njegov naum preko kojeg njegova djeca mogu zadobiti fizičko tijelo i steći zemaljska iskustva kako bi napredovali prema savršenstvu i konačno ostvarili svoj božanski cilj kao baštinici vječnog života… Naum sreće [Nebeskog Oca] omogućuje da se obiteljske veze nastave i nakon smrti. Svete uredbe i savezi dostupni u svetim hramovima omogućuju pojedincima da se vrate u nazočnost Boga, a obiteljima da mogu biti vječno ujedinjene.«[15]

Proglas o obitelji pomaže nam shvatiti da celestijalni brak donosi veće mogućnosti za sreću od bilo kojeg drugog odnosa.[16] Zemlja je stvorena i ova Crkva obnovljena kako bi obitelji mogle biti oblikovane, zapečaćene i vječno uzvišene.[17]

Sveta pisma navode: »Zakonito je, dakle, da [muškarac] ima… jednu ženu, i njih dvoje bit će jedno tijelo, a sve to da bi zemlja ispunila svrhu stvaranja svojega.«[18] Druga potvrđuju: »U Gospodinu niti je žena nezavisna od čovjeka niti čovjek od žene.«[19] Stoga brak nije samo uzvišeno načelo evanđelja, već je božanska zapovijed.

Naš Nebeski Otac je izjavio: »Jer, gle, to je djelo moje i slava moja – ostvarivati besmrtnost i život vječni za čovjeka.«[20] Pomirenje njegovog voljenog Sina omogućilo je ostvarenje oba cilja. Zbog pomirenja, besmrtnost ili uskrsnuće od mrtvih postalo je stvarnost za sve.[21] A zbog pomirenja, vječni život, koji znači živjeti zauvijek u Božjoj nazočnosti, »dar najveći od svih darova Božjih«,[22] postao je stvarnost. Kako bismo se kvalificirali za vječni život, moramo sklopiti vječni i trajni savez s našim Nebeskim Ocem.[23] To znači da hramski brak nije samo između muža i žene, već on obuhvaća i partnerstvo s Bogom.[24]

Proglas o obitelji nas također podsjeća da »muž i žena imaju uzvišenu odgovornost da se vole i brinu jedno za drugo«.[25] Djeca rođena u toj zajednici »su Jahvina baština«.[26] Kad je obitelj zapečaćena u hramu, ta obitelj može postati vječna kao i samo Božje kraljevstvo.[27]

Takva nagrada zahtijeva više od želje ispunjene nadom. Povremeno čitam osmrtnice u novinama očekujući da je nedavna smrt ujedinila tu osobu s preminulim supružnikom, kad, u stvarnosti, oni *nisu* odabrali vječnu opciju. Umjesto toga oni su odabrali brak koji vrijedi samo onoliko koliko će oboje živjeti. Nebeski Otac nam je ponudio vrhovni dar, no oni su ga odbili. A odbijanjem dara, oni su odbili Davatelja dara.[28]

Jedna snažna rečenica iz Svetih pisama jasno razdvaja želju ispunjenu nadom i vječnom istinom: »Svi savezi, ugovori, veze, obveze, prisege, zavjeti… ili iščekivanja što sklopljena i prihvaćena *nisu*, a *ni* opečaćena Svetim Duhom obećanim, od onoga tko je pomazan, i za vrijeme i za vječnost… nemaju *nikakva* učinka, kreposti ili snage za uskrsnuća mrtvih i nakon njega. Svaki, naime, ugovor koji *nije* sklopljen s tim ciljem, okončava kad su ljudi mrtvi«.[29]

Te su istine apsolutne. Članovi ove Crkve pozivaju sve ljude da ih nauče i kvalificiraju se za vječni život.[30] Mi pozivamo sve da steknu vjeru u Boga, Vječnoga Oca i u njegovog Sina, Isusa Krista, da se pokaju, prime Svetoga Duha, steknu blagoslove hrama, sklope i obdržavaju svete saveze te izdrže do kraja.

Božji velebni naum sreće i njegovi vječni blagoslovi mogu milošću biti pruženi onima koji nisu imali priliku čuti evanđelje u smrtnom životu. Hramske se uredbe mogu zastupnički obaviti za njih.[31]

No što je s mnogim odraslim članovima Crkve koji nisu vjenčani? Bez krivnje na njima samima, oni se sami nose s iskušenjima života. Podsjetimo se svi da na Gospodinov način i u njegovo vrijeme nikakav blagoslov neće biti uskraćen njegovim vjernim svecima.[32] Gospodin će suditi i nagraditi svakog pojedinca prema njegovoj srčanoj želji kao i prema djelima.[33]

U međuvremenu, smrtno nerazumijevanje može prouzročiti probleme u braku. Zapravo, svaki brak započinje s dva ugrađena hendikepa. Uključuje dvoje nesavršenih ljudi. Sreća im može doći jedino kroz njihov veliki trud. Kao što harmonija dolazi iz orkestra samo kad njegovi članovi ulože usklađen trud, tako i harmonija u braku zahtijeva usklađen trud. Taj trud će uspjeti ako će svaki partner umanjiti osobne zahtjeve i povećati djela nesebičnosti ispunjenje s ljubavi.

Predsjednik Thomas S. Monson je rekao: »Kako bismo pronašli pravu sreću, moramo je pronaći usmjeravajući se samo dalje od sebe. Nitko nije naučio značenje života dok nije predao svoj ego služenju svojim bližnjima. Služenje drugima je poput dužnosti – njegovo ispunjenje donosi iskrenu radost.«[34]

Sklad u braku dolazi samo kad osoba smatra svoju dobrobit i dobrobit svog supružnika jednim od najviših prioriteta. Kad se to doista dogodi, celestijalni brak postaje stvarnost, donoseći veliku radost u ovom životu i u životu koji dolazi.

Božji naum sreće omogućava nam da odaberemo za sebe. Kao i s uzorcima kupaca, možemo odabrati celestijalni brak ili niže vrijedne mogućnosti. Neke bračne mogućnosti su jeftine, neke su skupe, a neke je lukavo osmislio neprijatelj. Pazite na opcije neprijatelja – one uvijek uzrokuju bijedu![36]

Najbolji odabir je celestijalni brak. Na sreću, ako je odabrana manje vrijedna opcija, sada se može donijeti odluka da se nadogradi na najbolju mogućnost. To zahtijeva snažnu promjenu srca[37] i stalnu osobnu nadogradnju.[38] Tako izvedeni blagoslovi su vrijedni svakog truda kojeg uložimo.[39]

Cjelovita realizacija blagoslova hramskog vjenčanja je gotovo izvan našeg smrtnog shvaćanja. Takav brak će nastaviti rasti u celestijalnom stanju. Tamo možemo postati usavršeni.[40] Kao što je Isus naposljetku primio puninu slave Očeve,[41] tako i mi možemo »k Ocu do[ći]... i u svoje vrijeme primiti od punine njegove«.[42]

Celestijalni brak je osnovni dio pripreme za vječni život. On zahtijeva vjenčanje za pravu osobu, na pravom mjestu, pravom vlašću i vjernu poslušnost svetom savezu.[43] Tada osoba može biti sigurna u uzvišenje u celestijalnom kraljevstvu Božjem. O tome svjedočim u ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE

1. Alma 42:8 Također je poznat kao »velebni naum« (vidi 2. Nefi 9:13; Alma 34:9), »naum otkupljenja« (vidi Jakov 6:8; Alma 12:26, 30, 32-33; 29:2; 42:13), »naum spasenja« (vidi Alma 24:14; 42:5), »naum milosrđa« (vidi Alma 42:15, 31).
2. 2. Nefi 2:25
3. Vidi NiS 107:35
4. Vidi NiS 49:15-17
5. Vidi Russell M. Nelson, »Salvation and Exaltation«, *Liahona*, svibanj 2008, 7-10.
6. Vidi NiS 76:53; 132:7
7. Vidi NiS 131:1-3
8. Jedan primjer ovog cilja je izjava iz Svetih pisama da je »dužnost u crkvi zauvijek, a to *zbog* obitelji tvoje« (NiS 23:3; naglasak dodan)

9. Vidi NiS 13
10. Vidi Matej 16:18-19; NiS 27:12-13; Josip Smith 2:72
11. Vidi NiS 110:11-16
12. Vidi NiS 128:8, 18; 132:45-46
13. Vidi 2. Nefi 10:2; 30:8
14. »Obitelj: Proglas svijetu«, *Liahona*, listopad 2004, 49.
15. *Liahona*, listopad 2004, 49.
16. Ranije sam spomenuo da je »brak... ljevaonica društvenog reda, izvor vrlina i temelj vječnog uzvišenja« (»Nurturing Marriage«, *Liahona,* svibanj 2006, 36).
17. Kad god Sveta pisma upozoravaju da će »zemlja [biti] posve opustošena«, upozorenje je povezano s potrebom za svećeničkom ovlašću za pečaćenje obitelji u svetim hramovima (vidi NiS 2:1; 137:48; Joseph Smith 2:38-39).
18. NiS 49:16; vidi i Postanak 2:24; Matej 19:5; Marko 10:7-9; Mojsije 3:24; Abraham 5:18; NiS 42:22
19. 1. Korinćanima 11:11
20. Mojsije 1:39
21. Vidi 2. Nefi 9:22; Alma 12:8; 33:22; Helaman 14:17; Mormon 9:13; Mojsije 7:62; prijevod Josepha Smitha, Postanak 7:69
22. NiS 14:7
23. Vidi NiS 132:19
24. Vidi Matej 19:6
25. *Liahona*, listopad 2004, 49.
26. Psalam 127:3
27. Vidi NiS 132:19-20
28. Vidi NiS 88:33
29. NiS 132:7, naglasak dodan.
30. Isus je podučio taj koncept stanovnicima drevne Amerike (vidi 3. Nefi 27:16-20). Vidi i 2. Nefi 33:4; NiS 42:61; prijevod Josepha Smitha, 1. Ivanova 5:13
31. Vidi NiS 128:1-18; 138:7-8
32. Vidi Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation,* sastavio Bruce R. McConkie, 3 sv. (1954.-56.), 2:76-77
33. Vidi Alma 41:3; NiS 137:9
34. *Church News,* 5. srpnja 2008, 2.
35. Vidi 2. Nefi 2:27; Jakov 6:8
36. Sotona želi da budemo bijedni poput njega (vidi Otkrivenje 12:9; 2. Nefi 2:18; Mojsije 4:6; NiS 10:22-27)
37. Vidi Alma 5:12-14. Ta snažna promjena uključuje pokajanje, oprost i obnovljenu odluku da »dođ[emo] Kristu i bud[emo] savršeni u njemu« (Moroni 10:32).
38. »Temeljna načela i uredbe evanđelja [su]: prvo, vjera u Gospodina Isusa Krista; drugo, obraćenje; treće, krštenje uranjanjem za otpust grijeha; četvrto, polaganje ruku za dar Duha Svetoga« (Članci vjere 4). Pokajanje zahtijeva potpunu promjenu na bolje – potpunu osobnu nadogradnju.
39. Vidi NiS 93:1
40. Vidi Moroni 10:32
41. Vidi NiS 93:13-14
42. NiS 93:19; vidi i NiS 66:2; 132:5-6
43. Vidi Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2. izdanje (1966.), 118.

Naučavanje evanđelja – naš najvažniji poziv
William D. Oswald
drugi savjetnik u Vrhovnom predsjedništvu Nedjeljne škole

Kada naučimo par temeljnih načela o naučavanju te nam se pokaže kako naučavati, svatko od nas može činiti to.

Nedavno smo sestra Oswald i ja odlučili podučiti naše petogodišnje unuke kako preskakati uže. Preskakanje užeta je dječja igra u kojoj sudionici preskaču preko užeta koje prelazi ispod njihovih nogu pa zatim iznad njihovih glava. Nakon što su primile par jednostavnih uputa, obje djevojčice su probale par puta, ali nisu uspjele.

Baš kada smo bili spremni odustati, dvoje starije djece iz susjedstva prolazili su te smo ih zamolili za pomoć. Obje djevojčice iz susjedstva bile su iskusne skakačice preko užeta pa su mogle pokazati našim unukama kako preskakati. Dok su preskakivale preko užeta, primijetio sam da su djevojke iz susjedstva pjevale pjesmicu koja im je pomogla da skaču po ritmu užeta koje se vitlalo.

Jednom kada su naše unuke shvatile načela preskakanja užeta te im je bilo pokazano kako to činiti, ostatak lekcije bio je lagan. Uz malo vježbe obje blizanke bile su na dobrom putu da usavrše osnove preskakanja užeta.

Tijekom lekcije preskakanja užeta, treća unuka, samo tri godine stara, tiho je sjedila je na travnjaku i promatrala. Kada ju je netko upitao želi li pokušati preskakati uže, kimnula je, prišla i stala pokraj užeta. Kada smo zavitlali uže, na naše veliko iznenađenje, ona je poskočila kao što je vidjela da njezine sestre to čine. Poskočila je jedanput, dva puta i opetovano nakon toga, naglas ponavljajući istu pjesmu koju su starija djeca pjevala.

Sve tri unuke primijetile su da je potrebna vještina u preskakanju užeta. To je bilo nešto jednostavno što su sve one mogle učiniti nakon što su naučile osnovna načela i nakon što im je pokazano kako. Tako je i s naučavanjem evanđelja. Kada naučimo par temeljnih načela o naučavanju te nam se pokaže kako naučavati, svatko od nas može činiti to.

Predsjednik Boyd K. Packer nas često podsjeća da »svi mi — vođe, učitelji, misionari i roditelji - imamo životni izazov od Gospodina da naučavamo i učimo nauke evanđelja kako su nam objavljeni«.[1] Kao što je starješina L. Tom Perry jednostavno izjavio: »Svaki položaj u Crkvi zahtjeva učinkovitog učitelja.«[2]

Budući da je svaki član učitelj, a »podučavanje je srž svega što radimo«[3], svi imamo svetu dužnost naučiti neka osnovna načela podučavanja. Mnogo je načela podučavanja i učenja, a nije dostatno da samo čitamo o njima. Prvo, trebamo *razumjeti* ta osnovna načela, i drugo, treba nam biti *pokazano* kako ih koriste uspješni učitelji. To se može učiniti pažljivim promatranjem vještih učitelja u našim odjelima i ograncima te pregledavanjem snimke Globalnog sastanka obuke vodstva o podučavanju i učenju koja se nalazi na internetskoj stranici Crkve ili u crkvenim časopisima.[4]

Osnovna načela koja se primjenjuju na učenje i naučavanje evanđelja nalaze se u Svetim pismima. O njima se raspravlja u izvrsnom, ali često zanemarenom priručniku za podučavanje pod naslovom *»Podučavanje, nema većeg poziva«.*[5]

Potražimo li primjer idealnog učitelja koji nam može pokazati kako naučavati evanđelje, neizbježno se približujemo Isusu iz Nazareta. Njegovi učenici zvali su ga »Rabbuni (to znači Učitelju)«.[6] On je bio i još uvijek je Veliki učitelj.

Isus se razlikovao od ostalih učitelja svojeg doba u tome što je podučavao kao »onaj koji ima vlast«.[7] Ova ovlast da podučava i poslužuje došla je od njegovog Nebeskog Oca, jer je »Bog Isusa... pomazao Duhom Svetim i snagom... jer Bog bijaše s njim«.[8]

Sljedeći ovaj obrazac, nebeski Otac je podučio Isusa, kao što je zapisano u Ivanu. Isus je rekao: »Ništa od sebe ne činim, već... ono što me Otac nauči«.[10] »Sin ne može ništa sam od sebe učiniti, nego samo ono što vidi da čini Otac... Jer Otac ljubi Sina i pokazuje mu sve što sam čini.«[10]

Kroz cijela Sveta pisma možemo pronaći dodatne primjere uspješnih učitelja evanđelja koji su promijenili živote i spasili duše onih koje su podučavali. Na primjer, iz Mormonove knjige, Nefi[11], Alma[12] i Mosijini[13] sinovi odmah mi padaju na pamet. Primijetite osobnu pripremu Mosijinih sinova dok su se pripremali naučavati evanđelje:

»Ojačaše u spoznaji istine, jer oni bijahu ljudi zdrava rasuđivanja i pomno istraživahu Pisma da bi spoznali riječ Božju.

No, nije to sve; bijahu se oni posvetili čestim molitvama i postovima. Imahu oni, dakle, duh proroštva i duh objave, i kad podučavahu, podučavahu moću i vlašću Božjom.«[14]

Još jedan moćan učitelj evanđelja bio je Moroni koji je odabran kao »glasnik poslan... iz Božje nazočnosti«[15] kako bi podučavao proroka Josepha Smitha. Joseph nam je dao kratak, ali detaljan opis onoga što je Moroni govorio i činio kada je podučavao Josepha.[16]

Prvi puta kada se Moroni ukazao Josephu Smithu, Joseph je bio tinejdžer star 17 godina s malo službenog obrazovanja. Joseph se opisao kao »nepoznat dječak... [koji] u svijetu ne mog[aše] ništa naročito značiti«[17], a prijatelj ga je kasnije nazvao »neukim« i »neobrazovanim«.[18] U rukama brižnog i strpljivog učitelja poput Moronija, i drugih glasnika poslanih s neba koji su ga podučavali, taj mladić postat će središnja figura u onome što je Gospod nazvao »djel[o] čudn[o] i prečudn[o]«.[19]

Koja su neka od načela podučavanja i učenja koja možemo prepoznati u načinu na koji je Moroni podučavao Josepha Smitha? Veliki je broj važnih načela o kojima bismo mogli raspravljati, ali ćemo se usredotočiti na tri osnovna načela ključna za dobro podučavanje.

1. načelo: Iskažite ljubav prema onima koje podučavate i prozivajte ih imenom

Joseph Smith je rekao da kada mu se anđeo Moroni prvi puta ukazao, Joseph se »uplašio, no strah je ubrzo nestao«. Što je to Moroni učinio što je pomoglo otjerati taj strah? Joseph je rekao:

»On me zovnu imenom«.[20] Učitelji koji vole svoje učenike i zovu ih imenom slijede nebeski obrazac.[21]

Na nedavnom sastanku s predsjednikom Thomasom S. Monsonom, primijetio sam da je pozdravio svakog od nas oslovivši nas imenom. Govorio nam je o svojoj učiteljici u Nedjeljnoj školi dok je bio još dječak, Lucy Gertsch, naglasivši kako je ona bila učiteljica koja je znala ime svakom učeniku u njezinom razredu. Predsjednik Monson je o njoj rekao: »Nepogrešivo bi uvijek prozivala one koji nisu došli te nedjelje ili jednostavno nisu dolazili uopće. Znali smo da nas je voljela. Nitko od nas nikada nije zaboravio nju ili lekcije koje nas je podučila.«[22]

2. načelo: Podučavajte iz Svetih pisama

Još jedno načelo podučavanja koje je Moroni koristio je to da je poznavao i podučavao iz Svetih pisama.
Joseph Smith je rekao da je Moroni već prilikom prvog sastanka počeo »navoditi proroštva Starog zavjeta... Navede i mnoge druge odlomke Pisama i iznese mnoga tumačenja«.[23] Iz mnogih Pisama koje je Moroni naveo, Joseph je učio o svojoj proročkoj ulozi koju je imao u objavi Mormonove knjige i obnovi istinitog evanđelja ponovno na zemlji.[24]

3. načelo: Potičite duboko razmišljanje o evanđeoskim istinama

Treće načelo koje je Moroni primijenio u podučavanju Josepha Smitha bilo je to što ga je naveo da razmišlja o onome o čemu je bio podučavan. Joseph je izjavio kako je nakon trećeg sastanka s Moronijem on »opet osta[o] razmišljati o... ono[me] što [je] upravo doživi[o]«.[25] Učinkoviti učitelji htjet će slijediti primjer uskrslog Krista među Nefijcima koji je zamolio mnoštvo da se vrate »svojim kućama i razmišljaj[u] o onomu« o čemu ih je on podučavao kako bi mogli to »shvatit[i]«.[26]

Nefi nas podsjeća kako djelo dubokog razmišljanja ne uključuje samo korištenje naše glave već i našeg srca. Rekao je: »Srce moje razglaba neprestance o onome što vidjeh i čuh.«[27] Djelo dubokog razmišljanja o Svetim Pismima te onome što smo vidjeli i čuli priziva osobnu objavu u naš život.

Svjedočim da je naučavanje evanđelja svet poziv. Kada volite svoje učenike i prozivate ih imenom, kada otvorite Sveta Pisma i naučavate iz njih, i kada potičete svoje učenike da razmišljaju o istinama obnovljenog evanđelja i primjenjuju ih, tada će vaš pozitivan utjecaj biti uvećan, a životi vaših učenika bit će obilnije blagoslovljeni. U taj veličanstveni dan, oni će o vama reći kao što se govorilo za Isusa iz Nazareta: »Znamo da si od Boga došao kao učitelj.«[28] U ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE
1. Boyd K. Packer and L. Tom Perry, »Principles of Teaching and Learning«, *Worldwide Leadership Training Meeting*, veljača 2007, *Liahona*, lipanj 2007, 50.
2. *Liahona*, lipanj 2007, 52; vidi i 1. Korinćanima 12:28; Efežanima 4:11-14
3. Boyd K. Packer, *Liahona*, lipanj 2007, 54.
4. Vidi *Worldwide Leadership Training Meeting*, veljača 2007; *Liahona*, lipanj 2007, 49-80; zapis ovog globalnog sastanka obuke dostupan je i na www.lds.org.

5. *Podučavanje, nema većeg poziva* (1999); predmet broj 36123.
6. Ivan 20:16; vidi fusnotu *a.*
7. Matej 7:29; vidi i Marko 1:22
8. Djela 10:38
9. Ivan 8:28
10. Ivan 5:19-20
11. Vidi 2. Nefi 33:1-13
12. Vidi Mosija 27:32-37; Alma 17:1-12
13. Vidi Alma 17:1-12
14. Alma 17:2-3
15. Josip Smith 2:33
16. Vidi Josip Smith 2:27-54
17. Josip Smith 2:22
18. Orson Pratt, »Discourse«, *Deseret News,* 21. srpnja 1880, 386.
19. Izaija 29:14; 2. Nefi 25:17; 27:26; vidi i 3. Nefi 21:9-10
20. Josip Smith 2:32-33; vidi i stih 49.
21. Vidi Matej 3:17; 3. Nefi 11:7; Moroni 2:1-2; Josip Smith 2:17.
22. Thomas S. Monson, »Examples of Great Teachers«, *Liahona*, lipanj 2007, 77.
23. Josip Smith 2:36, 41
24. Vidi Josip Smith 2:33--54; vidi i NiS 20:8-9
25. Josip Smith 2:47
26. 3. Nefi 17:3; vidi i NiS 138:1, 6, 11, 29
27. 2. Nefi 4:16; vidi i Moroni 10:3
28. Ivan 3:2

Povratak kući
starješina Eduardo Gavarret
iz Sedamdesetorice

Kakav ogroman utjecaj možemo ostvariti u životu mnogih... kada prihvatimo Spasiteljev poziv da pasemo njegove ovce.

Tijekom zime vrlo je hladno u mojem rodnom gradu Minasu u Urugvaju. U suton bi moja majka stavljala cjepanice u kamin kako bi održala našu blagovaonicu toplom, i jedan po jedan, moji bi se roditelji, moje sestre i ja okupili zajedno nakon što bismo dovršili naše svakodnevne poslove. Ta udobna soba obogaćena toplinom kamina i nazočnošću svakoga člana moje obitelji usadila je osjećaje u mene kojih ću se zauvijek rado sjećati.

Nakon što smo moja žena i ja stvorili svoju obitelj, gdje god da smo živjeli također smo se često skupljali, bilo oko kamina ili oko topline koju bismo uvijek osjećali kad god bi se ponovno našli sa svojom djecom.

Kako je to divan osjećaj! Kako li je divno mjesto naša kuća, naš dom, naše utočište.

Tijekom godina naša je obitelj živjela u različitim zemljama, i u svakoj smo od njih mogli naći u Crkvi iste osjećaje topline koju su članovi pružali u svakom odjelu koji smo posjetili.

Svaki član Crkve trebao bi imati mogućnost iskusiti tako ugodne osjećaje, a mogu ih osjetiti kroz napore ponovnog aktiviranja članova i misionarskog rada.

Podijelio bih s vama nešto što se događa u nekim okolima i okruzima u Peruu, a uz to ću spomenuti i neka obiteljska imena: obitelj Causo, obitelj Banda, obitelj Vargas i popis se nastavlja. Uključuje više od 1700 imena članova koji su se vratili kući. Oni su članovi raznih odjela, ogranaka, okola i okruga diljem cijelog Perua, koje su predsjednici okola, biskupi te vođe zborova i pomoćnih organizacija pozvali da se vrate kući. Prihvatili su poziv koji su im uputili svećenički vođe, cjelodnevni misionari i drugi koji su preuzeli na sebe odgovornost da im pomognu vratiti se u Crkvu i doći Kristu. Svakome od njih kažemo: Dobrodošao kući!

Što je omogućilo tim osobama da se vrate kući? Bio je to zajednički napor 14 okola i 4 okruga u misiji koji su radili godinu dana na tome da ostvare povratak svih tih ljudi kroz aktiviranje i uredbe krštenja i potvrde.

Taj napor nadahnut je Spasiteljevim riječima: »Ljubiš li me? ... Pasi ovce moje« (Ivan 21:16), te učenjem predsjednika Thomasa S. Monsona koji je rekao: »Tijekom godina upućivali smo pozive manje aktivnima, uvrijeđenima, kritičarima, prijestupnicima – da se vrate. 'Vratite se i gostite se za stolom Gospodnjim, te okusite ponovno slatke i ukusne plodove društva sa svecima'« (»Looking Back and Moving Forward«, *Liahona*, svibanj 2008, 89).

Alma se, osjećajući veliku patnju za duše svoje braće, pomolio Gospodinu govoreći:

»O Gospode, udijeli nam da uspjeha imadnemo privodeći ih ponovno k tebi u Kristu.

Gle, o Gospode, dragocjene su duše njihove, a mnogi su od njih braća naša. Podaj nam, dakle, o Gospode, snagu i mudrost da ovu braću svoju ponovno k tebi privedemo« (Alma 31:34-35).

Predsjednik Angel Alarcón iz okola Puente Piedra u Limi, Peru, podijelio je sa mnom sljedeće iskustvo: »Svake subote misionari, biskup, neki vođe pomoćnih organizacija i ja posjećujemo manje aktivne članove, neke ljude koji nisu članovi i nove obraćenike od 8.30 ujutro do podneva.«

Na ovom mjestu u njegovoj priči pale su mi na pamet riječi pjesme:

Dragi su srcu Pastira
Dragi su jaganjci stada njegova;
Neki lutaju sa pašnjaka,
Gladni, bespomoćni i promrzli.
Vidi, Dobri Pastir traži,
Traži jaganjce koji su izgubljeni,
Vraća ih natrag s radošću,
Spašene po tako beskrajnoj cijeni
(»Dear to the Heart of the Shepherd«, *Hymns*, broj 221).

Brat Vargas, čiji je dom bio u području s ograničenim pristupom, primio je poziv u subotu ujutro. Bio je to predsjednik Alarcón, koji je nazvao sa svojeg mobilnog telefona najavljujući svoj dolazak. Brat Vargas je tada rekao: »Iznenađen sam; vrlo je teško doći do moje kuće.«

Na što je došao odgovor: »Pa, pred vašim sam vratima upravo sada i želim razgovarati s vama. Trebamo vas i pozivamo vas da dođete na naše crkvene sastanke sutra.«

Tad je čovjek, koji je prestao dolaziti u crkvu prije mnogo godina, odgovorio: »Doći ću.« Tako je on počeo svoj povratak kući.

»Jer bijah gladan, i dadoste mi jesti; bijah žedan i napojiste me; bijah putnik, i primiste me;

bijah go, i obukoste me; bijah bolestan, i pohodiste me; bijah u tamnici, i dođoste k meni...

Meni ste učinili koliko ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće« (Matej 25:35-36, 40).

Dok sam sudjelovao na nedjeljnim sastancima prije nekoliko tjedana, imao sam priliku susresti se s bratom koji je prisustvovao prvi puta nakon mnogo godina odsutnosti. Pratila ga je njegova žena koja nije bila član Crkve.

Kad sam ga upitao zašto se odlučio vratiti, odgovorio je: »Moj prijatelj Fernando i ovaj dobri biskup pozvali su me da dođem i došao sam. Našao sam Crkvu prije mnogo godina i mali plamen još uvijek gori u mojem srcu. Možda nije snažan, ali je tu.«

Zaključio sam: »Pa, kao vaša braća, potpirit ćemo taj plamen zajedno da bi opstao.« Tad smo zagrlili jedan drugoga.

Zanimanje, pažnja i briga prema našoj braći duboka su očitovanja ljubavi prema našem Nebeskom Ocu. Zapravo, mi izražavamo svoju ljubav prema Bogu kada služimo i kada je ova služba usmjerena na dobrobit našeg bližnjega.

Kralj Benjamin je podučavao o tome: »A gle, kazujem vam ovo da naučite mudrost, da naučite kako ste, kad služite bližnjemu svojemu, samomu Bogu svojemu na službu« (Mosija 2:17).

Kakav ogroman utjecaj možemo ostvariti u životu mnogih manje aktivnih obitelji i onih koji nisu članovi Crkve kada prihvatimo Spasiteljev poziv da pasemo njegove ovce i pomognemo svima da dođu Kristu!

Ovo je samo nekoliko iskustava između onoga što tisuće braće potiho rade: Prihvaćaju Gospodinov poziv da pasu njegove ovce. Sjetimo se da su ljubav i služenje poput blizanaca koji traže međusobno društvo.

O kad bi svatko od nas prihvatio, kao predivan iskaz naše ljubavi prema Nebeskom Ocu, odgovornost koju nosimo kao članovi ove Crkve da tražimo one koji nisu ovdje s nama!

Kad bismo kroz ovu službu s ljubavlju doveli samo jednu dušu u Crkvu i kad bismo to postavili za cilj u svojem životu, koliko bismo radosti doveli na sebe i na one kojima pomognemo vratiti se Kristu!

Poslušaj! On usrdno zove,
Nježno moli danas:
»Nećeš li potražiti moje izgubljene,
Zalutale iz mojeg skloništa?«
(*Hymns*, broj 221)

Svjedočim da smo mi sinovi i kćeri Nebeskog Oca koji nas voli i koji poznaje svakoga od vas po imenu.

Svjedočim o ljubavi našeg Oca i Spasitelja. On nas je volio od početka i dao nam je svojega Sina tako da se kroz njega možemo vratiti natrag kući. Izražavam svoju ljubav za njega, mojeg Spasitelja, mojeg Gospodina, mojeg Učitelja, mojeg Otkupitelja, u ime Isusa Krista. Amen.

Svjedočanstvo kao proces
starješina Carlos A. Godoy
iz Sedamdesetorice

Primanje svjedočanstva glasa koji je poput »šapat laganog i blagog lahora« ponekad može imati veći utjecaj na naša svjedočanstva nego posjet anđela.

Prije nekoliko godina, kada sam služio kao član područne Sedamdesetorice u Brazilu, moja obitelj i ja bili smo na odmoru u predivnom gradu Florianópolisu. U nedjelju smo kao i obično otišli u najbližu crkvu koju smo mogli naći. Moja žena i ja, te naša najstarija kćer prisustvovali smo satu nedjeljne škole gdje su raspravljali o našem osobnom svjedočanstvu o evanđelju.

U jednom trenutku tijekom lekcije učiteljica je zamolila polaznike da podijele snažno duhovno iskustvo koje su imali dok su razvijali svoje svjedočanstvo o Crkvi. Dok su neki od braće i sestara iznosili svoje priče, ja sam u sebi pregledavao svoja iskustva kao obraćenik kako bih se sjetio nečega što bih mogao podijeliti s njima, ali nisam se mogao sjetiti ničega čudesnog u svojem procesu stjecanja svjedočanstva.

Dok sam razmišljao i slušao iskustva drugih, shvatio sam da učiteljica očekuje od mene da sudjelujem. Slušala je druge članove i pokazala mi je da očekuje iznošenje mojeg velikog iskustva. Ipak sam ja bio član područne Sedamdesetorice i trebao bih imati nešto impresivno za iznijeti. Osjećajući kako vrijeme prolazi, a ona očekuje mene, potrudio sam se još više pronaći nešto što bi se moglo opisati kao snažan događaj, ali nisam se mogao sjetiti ničega, na razočaranje učiteljice. Koliko sam god želio pomoći, nisam mogao izaći u susret onome što je očekivala.

Na sreću, bila je posna nedjelja, pa sam tijekom sakramentalnog sastanka iskoristio priliku da izrazim svoje svjedočanstvo okupljenima, a posebno toj sestri i njezinom razredu nedjeljne škole. Nisam imao čudesno iskustvo za podijeliti, već iskreno svjedočanstvo koje imam o istinama obnovljenog evanđelja.

Ponekad mislimo da ako želimo imati svjedočanstvo o Crkvi, trebamo neko veliko, snažno iskustvo, ili jedan događaj koji će izbrisati sve sumnje u to da smo primili odgovor ili potvrdu.

Predsjednik Boyd K. Packer je podučavao: »Glas Duha opisan je u Svetim pismima kao niti 'glasan' niti 'oštar'. To 'nije glas groma, ni glas velika bučna žagora'. Već je to 'glas tihan, savršene nježnosti kao da je šapat' i može 'prod[rijeti] do same duše' i od njega mogu 'gor[iti] srca'. (3. Nefi 11:3; Helaman 5:30; NiS 85:6-7). Upamtite, Ilija je otkrio da glas Gospodnji nije u vjetru, niti u potresu, niti u ognju, već je bio ‘šapat laganog i blagog lahora' (1. Kraljevima 19:12).

Predsjednik Packer nastavlja: »Duh ne privlači vašu pažnju tako da viče ili nas uzdrma. On šapuće. Dotiče nas tako nježno da ga možda uopće nećemo osjetiti ako smo preokupirani.

Povremeno će nas upravo onoliko čvrsto potaknuti kako bismo obratili pažnju. No većinu vremena, ako ne obratimo pažnju na nježan osjećaj, Duh će se povući i čekati dok ne dođemo tražeći i slušajući te kažemo na naš način i našim jezikom, poput drevnog Samuela: ‘Govori [Gospodine], sluga tvoj sluša.’ (1. Samuel 3:10).« (»The Candle of the Lord«, *Ensign*, siječanj 1983, 53).

Veliki događaji nisu jamstvo da će naše svjedočanstvo biti snažno. Laman i Lemuel su dobar primjer toga. Pohodili su ih anđeli i čak su onda, gotovo sljedeće minute, dovodili u pitanje volju Gospodnju. Neki veliki vođe ovih posljednjih dana mogu nas također podučiti ovom načelu. Bili su podučeni s visina tijekom ranog razdoblja obnove, a ipak nisu bili dovoljno snažni da ustraju do svršetka. Ta nam iskustva pokazuju kako primanje svjedočanstva glasa koji je poput »šapat laganog i blagog lahora« ponekad može imati veći utjecaj na naša svjedočanstva nego posjet anđela.

Sjećam se da sam kao mladić u Porto Alegreu u Brazilu, dok sam učio o Crkvi od dviju sestara misionarki, tražio odgovore na moje molitve s nečim velikim i neupitnim. To se nikad nije dogodilo. To ne znači da nisam razvio dovoljno sigurnosti kako bih se priključio obnovljenoj Crkvi.

Alma podučava ovaj proces njegovanja svjedočanstva: »No, gle, probudite li se i prodrmate li sposobnosti svoje, i to za pokus gledom na riječi moje, i u pokret stavite dijelak vjere, da, pa i ne mognete li više, bar zaželite vjerovati [i mislim da se to meni dogodilo kada sam bio istraživač], nek ta želja djeluje u vama sve dok ne povjerujete toliko da mjesta dadete barem dijelu riječi mojih« (Alma 32:27).

Od tih vremena, za mene kao istraživača Crkve, kasnije kao misionara i onda kao oca i vođu, sva su ta iskustva stvorila skup iskustava i osjećaja, najčešće malih, koji ne ostavljaju nikakvu sumnju »da je sjeme dobro« (Alma 32:30).

Alma nastavlja svoju poduku o svjedočanstvu: »Eto, usporedit ćemo riječi sa sjemenom. Eto, dadnemo li mjesta sjemenu da se posije u srce vaše, gle, bude li to pravo sjeme, to jest dobro sjeme, ne izbacite li ga vi nevjerom svojom opirući se Duhu Gospodnjemu, gle, počet će ono klijati u grudima vašim. A kad osjetite takve pokrete klijanja, počet ćete u sebi govoriti: Mora to svakako biti dobro sjeme, odnosno, dobra je ta riječ, jer počinje širiti dušu moju, da, počinje ona prosvjetljavati razumijevanje moje, da, počinje mi ona biti slasna« (Alma 32:28).

Nekim ljudima svjedočanstvo može doći kroz jedinstven i neupitan događaj. No drugima ono može doći kroz proces iskustava, što možda nije tako čudesno, ali kada se ona kombiniraju, to svjedoči na neporeciv način da je istinito ono što smo naučili i što živimo.

Danas, nakon što sam već mnogo godina član Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana, možda se ne mogu sjetiti većine događaja koji su oblikovali moje svjedočanstvo. Ali ipak, sva su ta iskustva ostavila svoj trag i pridonijela su mojem svjedočanstvu o obnovljenoj Crkvi. Danas sam potpuno uvjeren u istine evanđelja Isusa Krista.

Završio bih iznoseći svoje svjedočanstvo, ne samo radi te sestre koja je podučavala sat nedjeljne škole, već i radi vas. Znam da naš Nebeski Otac živi. Znam da nas voli. Mi smo njegova djeca. On sluša naše molitve. Znam da je Isus Krist naš Spasitelj. On je umro, uskrsnuo je i pomirio je za naše grijehe. Njegovo me pomirenje blagoslivlja svaki dan mojeg života.

Svjedočim da je prorok Joseph Smith obnovio Crkvu Isusa Krista u ovim posljednjim danima. On je bio prorok Božji. Znam da nas danas vodi živući prorok, predsjednik Thomas S. Monson. Znam da je on prorok za naše vrijeme, baš kao što su Mojsije, Abraham i Izaija bili u svoje vrijeme.

Mormonova knjiga je riječ Božja kao i Biblija, i ona je još jedno svjedočanstvo o Spasitelju. Znam da je moć svećeništva bila obnovljena te da blagoslivlja mnoge svece diljem svijeta. Svjedočim o ovome u sveto ime Isusa Krista. Amen.

Nadam se da znaš, bilo nam je teško
starješina Quentin L. Cook
iz Zbora dvanaestorice apostola

Iz Svetih pisama znamo da su neke kušnje za naše dobro i namijenjene su radi našeg osobnog razvoja.

Vozeći tijekom teške snježne oluje prošle zime, moja kćer je proživjela iskustvo od kojeg su joj koljena klecala. Podsjetila me na sličan događaj kojeg sam prije mnogo godina imao s dvojicom

svojih sinova. Moj najmlađi sin Joe imao je tri godine, a drugi sin, Larry, šest. U lipnju smo putovali autom od San Francisca do Utaha. Vrijeme je bilo lijepo.

Kada smo započeli uspinjanje prema vrhu Donner Pass u planinama Sierra Nevada, nenadano i bez upozorenja pogodila nas je snježna oluja. Niti jedan od vozača nije bio spreman. Kamionu ispred nas odvojila se prikolica te je zablokirao dvije trake. Ostali kamioni i auti odsklizali su se s autoceste. Jedna je traka bila otvorena i ljudi u mnogim vozilima, uključujući i nas, pokušavali su ne otklizati i izbjeći druga vozila. Tada je cijeli promet stao.

Nismo bili spremni za ovu mećavu u lipnju. Nismo imali toplu odjeću i razina našeg goriva bila je razmjerno niska. Stisnuo sam se uz dvojicu dječaka u nastojanju da nas ugrijem. Nakon mnogo sati sigurnosna vozila, snježne ralice i kamioni za vuču počeli su raščišćavati ovu veliku blokadu vozila.

Naposljetku nas je kamion za vuču odvukao do benzinske postaje s druge strane prijevoja. Nazvao sam svoju suprugu znajući da će biti zabrinuta jer je očekivala poziv prije večeri. Upitala je može li razgovarati s dvojicom dječaka. Kada je trogodišnjak došao na red, s drhtavim glasom je rekao: »Nadam se da znaš, bilo nam je teško!«

Dok je naš trogodišnjak razgovarao sa svojom majkom i rekao joj kako nam je bilo teško, mogao sam vidjeti kako dobiva utjehu i ohrabrenje. Naše molitve su takve kada se obraćamo našem Ocu na Nebu. Znamo da se brine za nas u našim trenucima potrebe.

Svatko od nas će se u ovom životu suočiti s kušnjama i teškim trenucima

Slučaj koji sam vam upravo ispričao, iako je bila teška prometna situacija, bio je kratak i nije bilo trajnih posljedica. Međutim, mnoge kušnje i poteškoće na koje naiđemo u životu ozbiljne su i čini se kao da imaju trajne posljedice. Svatko od nas iskusit će neke od njih tijekom životnih nestalnosti. Mnogi koji slušaju ovaj sabor upravo prolaze kroz situacije koje su vrlo ozbiljne po svojoj prirodi.

Pridružujemo se molbi proroka Josepha koju je uputio nakon što je bio lažno optužen i mjesecima utamničen u zatvoru Liberty. »O Bože, gdje si? I gdje je šator što prekriva skrovište tvoje?«
Gospodinov odgovor bio je ohrabrujući:

»Sine moj, mir duši tvojoj. Suprotnosti tvoje i nevolje tvoje bit će samo kratka vijeka.

A tad, ustraješ li dobro, Bog će te uzvisiti u visinu.«[1]

Jedan od ključnih nauka rasvijetljen obnovom je da treba biti oprečnosti u svemu kako bi pravednost mogla biti ostvarena.[2]

Ovaj život nije uvijek lagan, niti je zamišljen da bude takav; on je vrijeme kušnje i dokazivanja. Kao što čitamo u Abrahamu: »I tako ćemo ih iskušati da vidimo hoće li oni činiti sve što im god Gospod, Bog njihov, zapovjedi.«[3] Starješina Harold G. Lee je naučavao: »Ponekada se čini kao

da su nam trenutno stvari koje su najbolje za nas i koje donose vječnu nagradu najgorče, a one zabranjene stvari često su stvari koje se čine najpoželjnije.«[4]

Pripovijest *»Priča o dva grada«* započinje s često navođenom rečenicom: »Bijahu to najbolja vremena; bijahu to najgora vremena.«[5] Sveta pisma jasno iskazuju da svaki naraštaj ima svoju verziju najgorih i najboljih vremena. Svi smo podložni sukobu između dobra i zla,[6] te kontrastu između svjetla i tame, nade i očaja. Kao što je starješina Neal A. Maxwell objasnio: »Često proživljavanje razlike slatkog i gorkog ključno je do samog kraja ovog kratkog, smrtničkog iskustva.«[7] Iz našeg nauka znamo da će dobro nadvladati zlo,[8] a onima koji se pokaju i posvete bit će dan vječni život.[9]

Oko vremena kada je Dickens pisao svoju pripovijest, odvijali su se herojski napori ranih svetaca da nasele regiju Intermoutain West.

Čak i sa svojom zajedničkom vjerom, sveci su proživljavali mnogo teškoća, te su evakuaciji Nauvooa pristupali s različitim očekivanjima. Neki su s optimizmom gledali unaprijed, a drugi s brigom. Dva izvrsna primjera daju nam Helen Mar Whitney i Bathsheba Smith. Obje su ostavile dojmljive zapise o svojim osjećajima. Sestra Whitney je zapisala svoje očekivanja po odlasku iz Nauvooa: »Spakirat ću sve svoje male vrpce, ovratnike, čipku itd. jer idemo tamo gdje ih ne možemo kupiti. Odlazimo iz svijeta da bismo živjeli u planini Stjenjak gdje drugi neće htjeti ići… Neće biti niti bogatih niti siromašnih među nama, a svi među nama bit će pošteni i čestiti.«[10]Riječi sestre Whitney odzvanjaju idealističkim optimizmom.

Zabilježeni osjećaji sestre Bethshebe Smith također su puni vjere, ali s ponešto tjeskobe. Vidjela je rulju postrojenu protiv svetaca u Missouriju i bila je nazočna kada je apostol David W. Patten preminuo.

Sjećajući se evakuacije Nauvooa, napisala je: »Moje posljednje djelo na tom dragocjenom mjestu bilo je pospremanje soba i metenje poda, a metlu sam stavila na njezino uobičajeno mjesto iza vrata. Zatim sam s emocijama u svojem srcu nježno zatvorila vrata i suočila se s nepoznatom budućnošću, suočila se s njom s vjerom u Boga te ništa manjim uvjerenjem u krajnju uspostavu evanđelja na zapadu i evanđeoskih istinitih, trajnih načela, negoli sam osjetila tijekom onih napornih prizora u Missouriju.«[11]

Obje ove pionirke svetice posljednjih dana ostale su postojane u evanđelju tijekom svojih života te su pružile predivno služenje u izgradnji Siona, a suočile su se s mnogo dodatnih iskušenja i teškoća koje su obje vjerno izdržale.[12] Unatoč optimizmu sestre Whitney, njezino prvo troje djece preminulo je tijekom poroda ili ubrzo nakon njega – njih dvoje tijekom njezinog podužeg progona iz Nauvooa u Salt Lake.[13] Sestra Whitney nas je blagoslovila sa svojim zapisima u kojima je branila našu vjeru i bila je majka apostola Orsona F. Whitneyja.

Sestra Smith je zabilježila podatke o siromaštvu, bolestima i oskudici kojima su sveci bili podloženi dok su putovali na zapad.[14]Njezina majka preminula je u ožujku 1847, a idućeg mjeseca rodio se njezin drugi sin John. Njezin zapis o tome je kratak: »On je bio moje posljednje dijete, a živio je samo četiri sata.«[15]Kasnije u svojem životu bila je nadzornica hrama u Salt Lakeu i četvrta vrhovna predsjednica Potpornog Društva.

Duboko smo dirnuti teškoćama koje su rani sveci pretrpjeli. Brigham Young se ponešto humoristično izrazio o tim poteškoćama u veljači 1856. kada je izjavio:

»Rekao bih nešto vezano za teška vremena. Znate da sam vam rekao ako se bilo tko boji izgladnjivanja do smrti može otići tamo gdje postoji obilje. Uopće ne strahujem od opasnosti gladi, jer dok ne pojedemo posljednju mulu, od vrška uha da kraja tucalice za muhe, neću se bojati da ćemo gladovati do smrti.«

Nastavio je rekavši: »Mnogo je ljudi koji ne mogu dobiti posao, ali proljeće će nam uskoro doći i nećemo patiti ništa više negoli je za naše dobro.«[16]

Izazovi s kojima se danas suočavamo na svoj se način mogu usporediti s izazovima prošlosti. Nedavna ekonomska kriza prouzročila je značajnu brigu diljem svijeta. Zaposlenje i financijski problemi nisu neobični. Mnogi ljudi imaju tjelesne i mentalne zdravstvene izazove. Drugi se suočavaju s bračnim problemima ili djecom koja su zastranila. Neki su izgubili voljene. Ovisnosti te neprikladne i štetne sklonosti mogu uzrokovati puno boli. Bez obzira na porijeklo kušnji, one prouzrokuju značajnu bol i patnju pojedincima i onima koji ih vole.

Iz Svetih pisama znamo da su neke kušnje za naše dobro i namijenjene su radi našeg osobnog razvoja.[17]Također znamo da kiša pada na pravedne i nepravedne.[18] A isto je tako točno da svaki oblak kojeg vidimo ne rezultira kišom. Bez obzira na izazove, kušnje i teškoće koje proživimo, ohrabrujući nauk pomirenja kojeg je Isus Krist izvršio uključuje i Almino naučavanje da će Spasitelj preuzeti na sebe naše slabosti i »u pomoć pritjecati narodu svojemu u slabostima njihovim«.[19]

Sveta pisma i suvremeni proroci jasno nam kazuju da će biti godina gladi i godina obilja.[20] Gospodin očekuje da budemo spremni za mnoge izazove koji dolaze. Proglasio je: »Budete li pripravni, bojati se nećete.«[21] Dio traume koju sam iskusio prelazeći planine Sierra tijekom te mećave prije mnogo godina, dogodio se zato što nisam bio spreman za ovaj iznenadan, nepredviđen događaj.
Jedan od velikih blagoslova Svetih pisama je da nas upozoravaju na izazove koji su nepredviđeni, a često se događaju. Dobro ćemo učiniti pripremimo li se za njih. Jedan oblik pripreme je obdržavanje zapovijedi.

Na brojnim mjestima u Mormonovoj knjizi ljudima je bilo obećano da će uživati blagostanje u zemlji budu li obdržavali zapovijedi.[22] To obećanje često je pratilo upozorenje da ukoliko ne budu obdržavali Božje zapovijedi bit će isključeni iz njegove nazočnosti.[23] Jasno je da imati blagoslov Duha, posluživanje Duha Svetoga, ključni je element u istinskom blagostanju u zemlji i spremnosti.

Bez obzira na naše kušnje koje danas imamo u obilju, bili bismo nezahvalni kada ne bismo cijenili naše blagoslove.
Unatoč očiglednoj naravi teškoća s kojima su pioniri bili suočeni, predsjednik Brigham Young je govorio o značaju zahvalnosti. Izjavio je: »Nije mi poznat niti jedan, osim neoprostivog grijeha, koji je veći od grijeha nezahvalnosti.«[24]

Zahvalnost za Spasitelja i njegovo pomirenje

Naša najveća zahvalnost trebala bi biti za Spasitelja i njegovo pomirenje. Svjesni smo da mnogi koji slušaju ovaj sabor suočavaju se s kušnjama i teškoćama takve siline da kada u molitvi priđu našem Ocu na Nebu osnovni osjećaj u njihovom srcu je: »Nadam se da znaš, teško mi je.«

Dopustite mi da vam prepričam istiniti događaj sestre Ellen Yates iz Grantsvillea u Utahu. Tijekom ranog listopada prije deset godina, poljubila je i pozdravila svojeg supruga Leona prije negoli je otišao na posao u Salt Lake City. To je bio posljednji put da je vidjela Leona živog. Doživio je sudar s dvadesetogodišnjim mladićem koji je kasnio na svoj prvi posao te je pokušao preteći sporije vozilo, a to je rezultiralo frontalnim sudarom koji ih je obojicu odmah usmrtio. Nakon što su joj dvojica policajca koji nadziru autocestu puni sućuti priopćili vijest, sestra Yates je rekla da je pala u šok i tugu.

Zapisala je: »Kada bih pokušala pogledati unaprijed kroz život sve što sam vidjela bila je tmina i bol.« Ispostavilo se da je najbolji prijatelj njezinog supruga bio biskup u mladićevom odjelu. Biskup je nazvao sestru Yeates i rekao joj da mladićeva majka, Jolayne Willmore, želi razgovarati s njom. Prisjećala se: »Šokirana jer sam bila usredotočena na svoju tugu i bol, nisam niti pomislila na mladića i njegovu obitelj. Odjednom sam shvatila da postoji majka koja je bila u podjednakoj, ako ne i većoj boli od mene. Ubrzo sam dala svoje dopuštenje za posjet.«

Kada brat i sestra Willmore stigli izrazili su svoju veliku žalost što je njihov sin bio odgovoran za Leonovu smrt te su joj dali sliku na kojoj Spasitelj drži djevojčicu u svojem naručju. Sestra Yeates je rekla: »Kada vremena postanu preteška za podnositi, pogledam ovu sliku i sjetim se da me Krist osobno poznaje. On poznaje moju usamljenost i moje kušnje.« Jedan stih iz Pisama koji tješi sestru Yeates je: »Radujte se, stoga, i ne bojte se, jer ja sam, Gospod, s vama i stajat ću uz vas.«[25]

Svakog listopada sestra Yeates i sestra Willmore (obje su danas ovdje u Konferencijskom centru) idu zajedno u hram i izraze zahvalnost za pomirenje Isusa Krista, za naum spasenja, za vječne obitelji i za saveze koji spajaju muževe i žene te obitelji s obje strane vela. Sestra Yeates je zaključila: »Kroz ovu kušnju osjetila sam ljubav svojeg Oca na Nebu i mojeg Spasitelja u većoj mjeri nego ikada prije.« Posvjedočila je: »Ne postoji bolest, žalost niti bol toliko velika koje Kristovo pomirenje i ljubav ne bi mogli iscijeliti.«[26] Kako su predivan primjer ljubavi i praštanja prikazale ove dvije sestre. To je dopustilo pomirenju Isusa Krista da bude djelotvorno u njihovom životu.

Razmislite o Spasitelju u Getsemanskom vrtu tijekom postupka pomirenja i toliko velikoj agoniji koju je pretrpio da je krvario iz svake pore.[27] Njegov vapaj njegovom Ocu bila je riječ Abba.[28] To se može protumačiti kao vapaj sina u nevolji svojem ocu: »Ako je moguće, neka me mimoiđe ovaj kalež! Ali neka ne bude moja, nego tvoja volja.«[29] Svjedočim da pomirenje Isusa Krista obuhvaća sve kušnje i teškoće s kojima će se svatko od nas ikada suočiti u ovom životu. S vremena na vrijeme kada osjećamo da želimo reći: »Nadam se da znaš, bilo mi je teško«, možemo biti sigurni da je on tamo, a mi smo sigurni u njegovom naručju punom ljubavi.

Kada je naš voljeni prorok, predsjednik Thomas S. Monson, upitan na svoj rođendan prošlog kolovoza koji bi bio idealan dar kojeg bi mu članovi diljem svijeta mogli dati, bez trenutka oklijevanja je odgovorio: »Pronađite nekoga kome je teško… i učinite nešto za njih.«[30]

Ja sam, zajedno s vama, vječno zahvalan Isusu Kristu, spasitelju čovječanstva. Svjedočim da je on Spasitelj i Otkupitelj svijeta. U ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE

1. NiS 121:1, 7-8
2. Vidi 2. Nefi 2:11
3. Abraham 3:25
4. Harold B. Lee, »The Fall of Man« (predavanje održano učiteljima vjeronauka i instituta, 23. lipnja 1954)
5. Charles Dickens, A Tale of Teo Cities (Signet Classic, 1997), 13.
6. Vidi 2. Nefi 2:15-16
7. Neal A. Maxwell, »Enduring Well«, *Liahona*, travanj 1999, 12.
8. Vidi NiS 19:2-3; 133:64
9. Vidi NiS 133:62; 14:7; Ivan 17:3
10. *A Woman's View: Helen Mar Whitney's Reminiscences of Early Church History*, ur. Jeni Broberg Holzapfel i Richard Neitzel Holzapfel (1997), 329-30.
11. Bathsheba W. Smith, *Autobiography,* ur. Alice Merrill Horne, typescript, 15, kako je navedeno u: Maurine Jensen Proctor and Scot Facer Proctor, photo essay, »Joseph, Joseph, Joseph: The Temple Has Returned to Nauvoo, Part 4, 'Lift Up Thine Eyes'«, Meridian Magazine, 2002, http://www.meridianmagazine.com/photoessay/020522nauvoo/020522nauvoo3.html.
12. Vidi Eter 12:6
13. Vidi Whitney, 491.
14. Vidi Heidi Swinton, »I Gently Closed the Door«, *Heroines of the Restoration*, ur. Barbara B. Smith i Blythe Darlyn Thatcher (1997), 134.
15. Bathsheba W. Smith, *Heroines of the Restoration,* 134.
16. Teachings of the Presidents of the *Church: Brigham Young* (Melchizedek Priesthood and Relief Society course of study, 1997), 177.
17. Vidi NiS 122:7
18. Vidi Matej 5:45
19. Alma 7:12
20. Vidi Postanak 41:29-31; Gordon B. Hinckley, »To the Boys and to the Men«, *Liahona*, siječanj 1999, 65.
21. NiS 38:30
22. Vidi 2. Nefi 4:4
23. Vidi Alma 36:30
24. Teachings: *Brigham Young*, 177.
25. NiS 68:6
26. Ellen Yeates, osobni događaj prepričan na saboru okola Grantsville Utah, večernje subotnje zasjedanje, 16. veljače 2008.
27. NiS 19:18
28. Marko 14:36
29. Matej 26:39
30. Thomas S. Monson, navedeno u: Gerry Avant, »Prophet's Birthday: Milestone of 81«, Church News, 23. kolovoza 2008, str. 4.

Dok se ne sretnemo ponovno
predsjednik Thomas S. Monson

Budimo dobri građani naroda u kojima živimo i dobri susjedi u našim zajednicama, posežući prema onima drugih vjera kao i prema našima.

Braćo i sestre, znam da ćete se složiti sa mnom da je ovo bio zaista nadahnjujući sabor. Osjetili smo Duha Gospodnjega u velikom obilju ova protekla dva dana i srca su nam bila dirnuta, a naša svjedočanstva o ovom božanskom djelu osnažena. Siguran sam da govorim u ime članstva Crkve posvuda dok izražavam zahvalnost braći i sestrama koji su nam se obratili. Sjećam se Moronijevih riječi koje se nalaze u Mormonovoj knjizi: »A sastanke bi svoje crkva vodila već prema djelovanju Duha, i moću Duha Svetoga. Ako bi ih, naime, moć Duha Svetoga navela da propovijedaju, ili da opominju, ili da mole, ili da ponizno prose, ili da pjevaju, oni bi to činili.«[1]

Sjećajmo se dugo onoga što smo čuli tijekom ovog Općeg sabora. Poruke koje su dane bit će tiskane u časopisima *Ensign* i *Liahona* za sljedeći mjesec. Potičem vas da ih proučavate i razmišljate o njihovim učenjima.

Vama braćo koji ste razriješeni na ovom saboru izražavam našu duboku zahvalnost za mnoge godine vaše predane službe. Čitavo članstvo Crkve imalo je koristi od vaših bezbrojnih prinosa.

Uvjeravam vas da naš Nebeski Otac zna za izazove s kojima se suočavamo danas u svijetu. On voli svakoga od nas i blagoslovit će nas dok nastojimo obdržavati njegove zapovijedi i tražiti ga u molitvi.

Mi smo globalna crkva, braćo i sestre Naše se članstvo nalazi diljem svijeta. Budimo dobri građani naroda u kojima živimo i dobri susjedi u našim zajednicama, posežući prema onima drugih vjera kao i prema našima. Budimo muškarci i žene poštenja i ispravnosti u svemu što činimo.

Ima mnogih u svijetu koji su gladni; ima mnogih koji žive u neimaštini. Radeći zajedno mi možemo ublažiti patnju i pobrinuti se za one u potrebi. Osim službe koju pružate dok se brinete jedni za druge, vaši prinosi fondovima Crkve omogućuju nam da odmah odgovorimo kada se dogodi katastrofa bilo gdje u svijetu. Gotovo smo uvijek među prvima na mjestu događaja kako bismo pružili kakvu god pomoć možemo pružiti. Zahvaljujemo vam na vašoj velikodušnosti.

Postoje druge teškoće u životu nekih ljudi. Posebice među mladima postoje oni koji su tragično umiješani u droge, nemoral, bande i sve ozbiljne probleme koji idu s tim. Osim toga, ima onih koji su usamljeni, uključujući udovice i udovce, koji čeznu za društvom i brigom drugih. Uvijek se sjetimo potreba onih oko nas i budimo spremni pružiti ruku pomoći i srce puno ljubavi.

Braćo i sestre, kako li smo blagoslovljeni da su nebesa zaista otvorena, da je obnovljena Crkva Isusa Krista na zemlji danas te da je Crkva utemeljena na stijeni objave. Mi znamo da je neprekidna objava sama žila kucavica evanđelja Isusa Krista.

Neka svatko od nas dođe sigurno svojoj kući. Živimo zajedno u miru, slozi i ljubavi. Nastojmo svaki dan slijediti Spasiteljev primjer.

Neka vas Bog blagoslovi, moja braćo i sestre. Zahvaljujem vam na vašim molitvama za mene i za sve vrhovne autoritete. Duboko smo vam zahvalni.

U jednoj od drama Christophera Marlowea, *Tragična povijest doktora Faustusa,* opisan je lik, dr. Faustus, koji je odabrao ignorirati Boga i slijediti put Sotone. Na kraju svojeg opakog života, suočivši se s frustracijom zbog izgubljenih prilika i kazne koja će sigurno doći, tugovao je: »[Postoji] tjeskoba koja žari više nego [plamteći] oganj – vječni izgon od Boga.«[2]

Moja braćo i sestre, baš kao što izgon od Boga može biti tjeskoba koja najviše žari, tako je vječni život u Božjoj nazočnosti naš najdragocjeniji cilj.

Cijelim svojim srcem i dušom molim se da i dalje ustrajemo u traženju ove najdragocjenije nagrade.

Svjedočim vam da je ovo djelo istinito, da naš Spasitelj živi te da on vodi svoju Crkvu ovdje na zemlji i upravlja njome. Pozdravljam vas, moja draga braćo i sestre, dok se ne sretnemo ponovno za šest mjeseci. U ime Isusa iz Nazareta, našeg Spasitelja, našeg Otkupitelja kojem služimo. Amen.

NAPOMENE
Moroni 6:9. Vidi »Deviled Marlowe«, *Time,* 16. listopada 1964, 77.

OPĆI SASTANAK POTPORNOG DRUŠTVA

Ispunjavanje svrhe Potpornog društva
Julie B. Beck
vrhovna predsjednica Potpornog društva

Gospodin je uspostavio Potporno društvo sa svrhom da organizira, podučava i nadahnjuje njegove kćeri kako bi ih pripremilo za blagoslove vječnog života.

Drage naše sestre, kako vas je divno vidjeti i kako smo zahvalne što smo s vama. Naša ljubav i zahvalnost prema vama su duboke.

Kao vrhovno predsjedništvo Potpornog društva imali smo priliku ove godine posjetiti vas diljem svijeta. Savjetovali smo se s vama u Njemačkoj, Danskoj, Australiji i Gani. Molili smo se s vama u Singapuru, Hong Kongu, Indiji i Šri Lanki. Bili smo uzdignuti i nadahnuti s vama u Brazilu, Čileu, Porto Ricu, Kanadi i Sjedinjenim Državama.

Radujemo se u spoznaji da vi idete okolo čineći dobro kao što je Spasitelj činio. Vi obavljate čudesno djelo. Ipak, osjećamo se nadahnutima reći da ima više toga što se treba učiniti. Tražili smo nadahnuće od Gospodina kako bismo znali kako pomoći svećeništvu u izgradnji kraljevstva Božjeg na zemlji. Vrijeme je da Potporno društvo ispunja svoju svrhu kao nikad prije. Kako

bismo išli naprijed i postigli ono što Gospodin želi, moramo jasno razumjeti svrhu Potpornog društva.

Započet ću pregledom dijela povijesti Potpornog društva kako bih objasnila zašto je Potporno društvo bilo uspostavljeno. Tada ću iznijeti tri odgovornosti koje svaka sestra u Potpornom društvu ima. Na kraju, objasnit ću kako Gospodin očekuje od nas da ispunimo božanski zadatak koji smo primili, kako na individualnoj, tako i na organizacijskoj razini.

I. Zašto je Potporno društvo bilo uspostavljeno

Nemoguće je razumjeti zašto imamo organizaciju za žene u Crkvi, a da nemamo razumijevanje obnove evanđelja Isusa Krista. Gospodin je, znajući za nevolje koje će se događati u ovim posljednjim danima, govorio svojem sluzi Josephu Smithu mlađem: »...i [dade] mu zapovijedi...

Da bi... vjera na zemlji porasla.

Da bi se vječni savez [njegov] uspostavio.

Da bi se proglasila punina Evanđelja [njegova] slabima i priprostima sve do na kraj svijeta«.[1]

Djelo Gospodnje ostvareno je kada se njegovo evanđelje propovijeda »svakom narodu, i plemenu, i jeziku, i puku«,[2] i njegov vječni savez uspostavlja kroz uredbe hrama.

Baš kao što je Spasitelj pozvao Mariju i Martu u vrijeme Novog Zavjeta[3] da sudjeluju u njegovom djelu, žene ove rasporedbe imaju službeni zadatak da sudjeluju u Gospodinovom djelu. Od najranijih dana obnove žene su bile aktivne u pomaganju pri izgradnji Crkve podržavajući misionarske napore, pridonoseći gradnji hrama i uspostavljajući zajednice gdje su sveci mogli štovati zajedno. Organiziranje Potpornog društva 1842. godine pokrenulo je kolektivnu moć žena i njihova specifična zaduženja u izgradnji Gospodinovog kraljevstva, kao što je organizacija svećeničkih zborova dala muškarcima određene odgovornosti.

Od kada je organizirano, Potporno društvo se proširilo diljem svijeta i naziva se »najvećom, i po svemu najboljom organizacijom žena na svijetu«.[4] Znamo preko proroka Josepha Smitha da je Potporno društvo bilo formalni dio obnove te da je slična organizacija za žene postojala u Crkvi u drevna vremena.[5] Predsjednik Joseph F. Smith podučavao je da je Potporno društvo bilo »božanski načinjeno, božanski ovlašteno, božanski organizirano, božanski zaređeno od Boga«,[6] »prema nebeskom zakonu«[7] da pomogne Gospodinu ostvariti »život vječni za čovjeka«.[8]

Preko Potpornog društva žene imaju službenu ulogu u Crkvi s velikim odgovornostima, »uključujući rad u hramu i podučavanje evanđelja«.[9] Osim toga, Potporno društvo treba pomoći ženama da »posade i njeguju... svjedočanstvo o [Isusu] Kristu i o evanđelju«,[10] »osnažuju obitelj i dom«,[11] i »izvršavaju sve dužnosti obiteljske«.[12] Ono ima odgovornost brinuti se za »potrebe siromašnih, bolesnih i potrebitih«, ali je predsjednik Joseph F. Smith rekao da je veći dio njegovog djela »brinuti se za duhovnu dobrobit i spasenje... svih ženskih članova Crkve«.[13]

Sažmimo: Potporno društvo kako ga je Gospodin uspostavio treba organizirati, podučavati i nadahnjivati njegove kćeri kako bi ih pripremilo za blagoslove vječnog života. Rekla bih to

ponovno. Svrha Potpornog društva kako ga je Gospodin uspostavio jest organizirati, podučavati i nadahnjivati njegove kćeri kako bi ih pripremilo za blagoslove vječnog života.

II. Naše odgovornosti

Kako bi se ispunila svrha Potpornog društva, Gospodin je dao zadatak svakoj sestri u Potpornom društvu i organizaciji kao cjelini da:

1. Raste u vjeri i osobnoj pravednosti.

2. Jača obitelji i domove.

3. Služi Gospodinu i njegovoj djeci.

Svaka od ovih odgovornosti podržava i osnažuje druge dvije. Kada povećavamo našu vjeru, rezultat toga je jačanje naše obitelji. Kada služimo Gospodinu i njegovoj djeci, naša vjera i sposobnost za pravednost rastu. Te su tri odgovornosti nedjeljivo povezane. Započnimo s prvom odgovornošću.

1. Rasti u vjeri i osobnoj pravednosti. Kako bismo učinili svoj dio u Gospodinovom naumu, moramo povećati našu vjeru i osobnu pravednost. Članstvo u Crkvi traži vjeru, a nju njegujemo tijekom našeg života s velikom »pomnošću, strpljivošću i dugotrpnošću«.[14] U zajedničkoj baštini koju dijelimo imamo čudesne primjere vjere kod prvih žena u Crkvi. Prve žene pionirke bile su istjerane iz svojih domova i progonjene zbog svoje vjere. Druge su preživjele požare i poplave. Prešle su oceane i prohodale tisuće milja, podnoseći prljavštinu, bolest i gotovo izgladnjelost kako bi pomogle izgraditi Gospodnje kraljevstvo na zemlji. Mnoge su od njih putem pokopale muževe, djecu, roditelje te braću i sestre. Zašto su to učinile? Učinile su to jer je oganj njihove vjere gorio u njihovim dušama. Te čudesne žene nisu tražile lijepu odjeću, više odmora, velike zemaljske palače ili više imovine. Poput vas, one su imale uvjerenje i svjedočanstvo da je obnovljeno evanđelje Isusa Krista istinito te da ih Gospodin treba kako bi izvršile svoj dio u uspostavljanju njegovog kraljevstva na zemlji. Njihovo traženje osobne pravednosti bilo je svakodnevni trud da postanu više poput Spasitelja kroz pokajanje, proučavanje Svetih pisama, molitvu, poslušnost zapovijedima te kroz traženje svega što je »čestito, lijepo, na dobru glasu ili hvalevrijedno«.[15]

2. Jačati obitelji i domove. Naša je druga odgovornost jačati obitelji i domove. Obitelji diljem svijeta napadane su i oslabljene se pokvarenim praksama i lažnim učenjima. Stoga, bilo da smo u braku ili samci, stari ili mladi, imamo odgovornost braniti istine koje se nalaze u proglasu »Obitelj: Proglas svijetu«, i živjeti prema njima.

Prvo predsjedništvo je savjetovalo: »Koliko god dostojni i prikladni drugi zahtjevi i aktivnosti bili, ne smije se dozvoliti da istisnu božanski određene dužnosti koje samo roditelji i obitelji mogu odgovarajuće izvršiti.«[16] Djeca koja se sada rađaju odrastaju u sve grešnijem svijetu. Naši domovi trebaju biti utočišta od svakodnevnih susreta sa zlom.

Potporno društvo treba biti organizirano, uređeno i pokrenuto da jača obitelji i pomogne našim domovima da postanu sveta utočišta od svijeta. Naučila sam to prije mnogo godina kad sam se

tek udala. Moji roditelji, koji su mi bili susjedi, najavili su da će se preseliti u drugi dio svijeta. Oslanjala sam se na njegujući, mudar i poticajan primjer moje majke. A sada je neće biti dugo vremena. To je bilo prije elektronske pošte, faks uređaja, mobilnih telefona i web kamera, a poštanska služba bila je iznimno spora. Jednog dana prije nego što je otišla, sjedila sam plačući s njom i upitala sam je: »Tko će mi biti majka?« Majka je pažljivo promislila, te mi je s Duhom i moću objave koja dolazi takvim ženama rekla: »Ako se nikada ne vratim, ako me nikada više ne vidiš, ako te ne budem mogla podučiti ništa više, poveži se s Potpornim društvom. Potporno društvo će ti biti majka.«

Majka je znala da će se sestre, ako se razbolim, pobrinuti za mene, a kad rodim dijete, one će mi pomoći. Ali najveća je nada moje majke bila da će mi sestre u Potpornom društvu biti moćni, duhovni vođe. Od tog sam vremena počela mnogo učiti od žena sa snagom i vjerom.

Tri su žene imale poziv predsjednice Potpornog društva u mojim odjelima tijekom godina kad moji roditelji nisu bili tu. Alta Chamberlain me pozvala da podučavam druge sestre o upravljanju vremenom i organizaciji doma, možda zato što je vidjela da trebam poboljšati te vještine. Jeanne Horne me potaknula da završim svoje prvo ozbiljno proučavanje Mormonove knjige. Norma Healey mi je dala prvi zadatak u tvornici konzerva i naučila me mnogo o služenju. Te su divne žene razumjele svrhu Potpornog društva.

3. Služiti Gospodinu i njegovoj djeci. Treća odgovornost svih žena u Crkvi jest služiti Gospodinu i njegovoj djeci. Zanimljivo mi je da sam tijekom tih godina kad moja majka nije bila tu služila kao predsjednica Male škole u odjelu i kasnije kao predsjednica Djevojaka u odjelu. Bila sam članica vijeća odjela radeći pod vodstvom biskupstva. Predsjednik Boyd K. Packer nas je podučavao: »Kao što [služba mnoge braće u Aronovom svećeništvu] jača više svećeništvo... nesebično služiti u [Djevojkama i Maloj školi] znači pokazati odanost Potpornom društvu.«[17] Kada služimo u drugoj pomoćnoj organizaciji, nismo razriješene iz sestrinstva Potpornog društva. Zato što ne ulazimo u Potporno društvo i izlazimo iz njega, uvijek smo vezani za svrhu i odgovornosti Potpornog društva i blagoslovljeni smo svim prilikama da djeci našeg Oca budemo primjeri i pastiri puni vjere.

Potporno društvo ima u svojoj domeni neke od najčudesnijih prilika za služenje na zemlji, koje su dostupne *svim* sestrama. U svojim putovanjima po svijetu vidjela sam da su tisuće i tisuće vas koje trenutno nemate muža ni djecu iznimni rezervoari vjere, talenta i posvećenosti. Nitko nije u boljem položaju od vas da radi u hramovima, služi misije, podučava nadolazeći naraštaj i pomaže onima koji su gaženi. Potporno društvo vas *treba.*

Također sam se divila mladosti i energiji vas koje tek stižete u Potporno društvo iz programa Djevojaka. Vidjela sam kako vaša srca čeznu učiniti nešto dobro u svijetu. Često zamislim potencijal onoga što se može događati s radom na rodoslovlju, na primjer, kad biste podijelili svoje tehničke vještine sa starijim sestrama (poput mene!). Jednostavno si ne možemo priuštiti da potratimo vašu moć mladosti i energije predlažući vam da sjedite i gledate starije i iskusnije žene kako obavljaju sva planiranja, organiziranja i aktivnosti Potpornog društva.

III. Ispunjavanje svrhe

Možemo obavljati djelo Gospodnje na njegov način kada tražimo osobnu objavu, primamo je i djelujemo prema njoj. Bez osobne objave ne možemo uspjeti. Budemo li slušali osobnu objavu, ne možemo propasti. Prorok Nefi uputio nas je da će nam Duh Sveti pokazati »sve što nam je činiti«.[18] Bilo je prorokovano da će u posljednje dane Gospodin izliti svoga Duha na svoje sluškinje.[19] To će se dogoditi kada dozvolimo sebi da budemo dovoljno mirne i tihe kako bismo čule glas Duha. Starješina Neal A. Maxwell nas je podučavao da primanje objava za naš poziv i naš osobni život »zahtijeva ozbiljan mentalni napor od nas... Kod objave se ne radi o biranju tipki, već o osobnom poticanju, često potpomognutom postom, proučavanjem Svetih pisama i samostalnim dubokim razmišljanjem.

Najviše od svega, objava zahtijeva od nas da imamo dostatnu razinu osobne pravednosti, tako da u određenoj prilici objava može doći pravednoj osobi bez molbe.«[20]

IV. Zaključak

Predsjednik Spencer W. Kimball je rekao prije mnogo godina da »postoji moć u ovoj organizaciji koja još nije potpuno provedena u djelo, za jačanje domova u Sionu i izgradnju kraljevstva Božjeg – niti će biti sve dok i sestre i svećeništvo ne uhvate viziju Potpornog društva«.[21] Gospodin je uspostavio Potporno društvo sa svrhom da organizira, podučava i nadahnjuje njegove kćeri kako bi ih pripremilo za blagoslove vječnog života. Naš je cilj podržati žene u Crkvi u njihovim pojedinačnim odgovornostima osiguravajući da im svaki sastanak, svaka lekcija i svaka aktivnost koju poduzimamo pomaže rasti u vjeri i osobnoj pravednosti, jačati svoje obitelji i domove te služiti Gospodinu i njegovoj djeci.

Jedini način na koji možemo ostvariti ovo jest traženjem osobne objave, njezinim primanjem i djelovanjem u skladu s njom. Prava moć u ovom velikom svjetskom sestrinstvu leži u svakoj ženi. Iako gledamo na sebe kao na slabe i jednostavne, sve imamo plemenitu baštinu i možemo razviti vjeru koja je jednaka vjeri onih čudesnih, vjernih žena koje su bile prije nas. Moramo odigrati važnu ulogu u pomaganju u izgradnji kraljevstva Božjega i pripremanju za Gospodinov dolazak. Zapravo, Gospodin ne može ostvariti svoje djelo bez pomoći svojih kćeri. Zbog toga Gospodin očekuje da povećamo svoj prinos. On očekuje od nas da ispunimo svrhu Potpornog društva kao nikad prije. Zahvalna sam što mogu svjedočiti o obnovljenom evanđelju Isusa Krsta i o živućem proroku danas koji vodi njegovo djelo. U ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE

1. NiS 1:17, 21-23
2. NiS 133:37
3. Vidi Luka 10:38-42
4. Boyd K. Packer, »The Cirlcle of Sisters«, *Ensign*, studeni 1980, 109.
5. See Eliza R. Snow, »Female Relief Society«, *Deseret News,* 22. travnja 1868, 1.
6. *Teachings of Presidents of the Church:* Joseph F. Smith (Melchizedek Priesthood and Relief Society course of study, 1998), 184.
7. NiS 102:4
8. Mojsije 1:39

9. Dallin H. Oaks, »The Priesthood and the Auxiliaries«, *Worldwide Leadership Training Meeting*, 10. siječnja 2004, 17.
10. Prvo predsjedništvo, »Memorandum of Suggestions«, 29. ožujka 1940, 2.
11. *Worldwide Leadership Training Meeting*, 10. siječnja 2004, 17.
12. NiS 20:47; vidi i stih 51
13. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), 185.
14. Alma 32:43
15. Članci vjere 1:13
16. Pismo Prvog predsjedništva, 11. veljače 1999.
17. *Ensign,* studeni 1980, 110.
18. 2. Nefi 32:5
19. Vidi Joel 2:29
20. Neal A. Maxwell, »Revelation«, *Worldwide Leadership Training Meeting*, 11. siječnja 2003, 5.
21. Spencer W. Kimball, »Relief Society – Its Promise and Potential«, *Ensign,* ožujak 1976, 4.

Sveti hramovi, sveti savezi

Silvia H. Allred
prva savjetnica u Vrhovnom predsjedništvu Potpornog društva

Hramovi su sveta mjesta. Oni su izvor duhovne moći i snage. Oni su mjesto objave.

Moje je srce ispunjeno s radošću i zahvalnošću dok razmišljam o ovom jedinstvenom okupljanju žena širom svijeta. Velika je povlastica biti dijelom ovog velikog sestrinstva, ujedinjenom u našoj želji da osnažimo našu vjeru u Gospodina Isusa Krista i izgradimo njegovo kraljevstvo. Molim se za vodstvo Duha dok vam govorim o vrlo svetoj temi hramskog bogoštovlja.

Hramovi su najsvetija mjesta na zemlji. U hramu, dostojni članovi Crkve primaju najveće blagoslove kojima itko može težiti dok sklapamo svete saveze s Bogom. Također pomažemo omogućiti te iste blagoslove našim precima koji su preminuli bez primanja potrebnih spasonosnih uredbi.

Govorit ću o dubokom značaju izgradnje hramova, zašto su uredbe koje se obavljaju u hramovima presudne za naše spasenje i kako se pripremiti za odlazak u hram.

Osvjedočila sam se i uvelike sam impresionirana žrtvovanjem kroz koje mnogi članovi prođu kako bi otišli u hram. Dopustite mi da vam ispričam jednu takvu priču.

Godine 1976, dok smo živjeli u Kostariki, predsjednik misije zamolio je mog supruga da mu pomogne organizirati prvo putovanje iz misije u hram. Misija Središnja Amerika tada se sastojala od Kostarike, Paname, Nikaragve i Hondurasa. Najbliži hram u to vrijeme bio je hram Mesa Arizona. Putovanje je zahtijevalo da putujemo pet dana u oba smjera, prelazeći šest granica. Financijska žrtva za većinu onih koji su išli bila je velika. Prodali su svoje TV uređaje, bicikle, klizaljke i sve što su mogli prodati. Putovali smo danonoćno u dva neudobna autobusa. Neki od

članova upotrijebili su sav svoj novac kako bi platili autobusnu kartu, a sa sobom su ponijeli samo krekere i margarin kako bi jeli tijekom puta.

Zašto članovi Crkve tako spremno i radosno prinose tako velike žrtve da bi otišli u hram?

Nikada nisam zaboravila veliko izlijevanje Duha kojeg smo iskusili tijekom tri dana koje smo proveli u hramu Mesa. Bila sam duboko dirnuta dok sam promatrala članove obitelji kako se grle sa suzama koje su klizile niz njihovo lice nakon što su bili zapečaćeni za vječnost.

Dvadeset i četiri godine kasnije posvećen je hram u San Joséu, Kostarika. Među prisutnima na sastanku na kojem sam bila, bilo je mnogo obitelji koje su išle na prvo hramsko putovanje. Čekali su vjerno i dostojno na ovaj sveti trenutak. Sada svi mogu često pohađati hram budući da je hram u Panami nedavno posvećen, a najavljen je i hram u Hondurasu.

Gospodin je uvijek tražio od svog naroda da gradi hramove. Gospodin je zapovjedio Mojsiju: »Neka mi sagrade Svetište da mogu boraviti među njima.«[1] Pokretni šator kojeg su izgradili bio je središnje mjesto bogoštovlja u Izraelu tijekom njihovog hodočašća u obećanu zemlju. Gospodin je Mojsiju objavio njegov uzorak i strukturu. To je bio sveti dom Gospodnji.

Kasnije je kralj Solomon izgradio hram u Jeruzalemu koristeći najbolje građevinske materijale koji su bili dostupni.[2]

Tijekom svog zemaljskog službeništva, Gospodin je smatrao hram svetim mjestom i podučavao da ga se poštuje.

Nefijci su također gradili hramove Gospodinu u Americi. Okupili su se oko hrama kad im se Krist ukazao nakon svog uskrsnuća.[3]

Ubrzo nakon što je Crkva obnovljena u ovoj rasporedbi, Gospodin je zapovjedio svecima da izgrade hram: »Sredite se; pripremite sve što je potrebno; i utemeljite dom, to jest dom molitve, dom posta, dom vjere, dom znanja, dom slave, dom reda, dom Božji.« [4]

Kao odgovor, sveci su uz veliku žrtvu izgradili hram Kirtland. U tom svetom hramu obnovljeni su važni svećenički ključevi i ukazao se sam Spasitelj.[5]

Danas postoji 128 hramova koji rade širom svijeta i još je mnogo onih koji su u izgradnji.

Mi smo podučeni da gradimo hramove kako bismo mogli obaviti svete uredbe i za žive i za mrtve. Te uredbe uključuju uvodne uredbe, podarivanja, vjenčanja, pečaćenja, krštenja za mrtve i zaređenja.

Uvodne uredbe nam omogućavaju određene trenutne i buduće blagoslove.

Podarivanje utjelovljuje svete saveze. Ono uključuje primanje uputa, moć s visina, i obećanje blagoslova uvjetovanih s našom vjernošću savezima koje sklopimo.

Predsjednik Brigham Young definirao je podarivanje na sljedeći način:

»Vaše podarivanje je primiti sve one uredbe u domu Gospodnjem koje su vam potrebne nakon što napustite ovaj život kako biste mogli kročiti natrag u nazočnost Oca... i primiti vječno uzvišenje.«[6]

Uredbe pečaćenja, poput hramskog vjenčanja, vežu obitelji za vječnost.

Savezi koje sklapamo prilikom obavljanja uredbi u hramu postaju naša ulaznica za prijem u Božju nazočnost. Ti nas savezi uzdižu iznad granica naše vlastite moći i perspektive. Mi sklapamo saveze kako bismo pokazali našu predanost izgradnji kraljevstva. Mi postajemo narod saveza dok ulazimo u savez s Bogom. Svi obećani blagoslovi su naši kroz našu vjernost tim savezima.

Hram je dom znanja. Većina informacija koje se dobiju u hramu su simbolične i uče se pomoću Duha. To znači da smo podučeni s visina. Hramski savezi i uredbe su snažan simbol Krista i njegovog pomirenja. Svi primamo iste informacije, no naše razumijevanje značenja uredbi i saveza će se.povećati ako se često vraćamo u hram sa željom za učenjem i promišljanjem o vječnim istinama koje se podučavaju.

Hramsko bogoštovlje pruža mogućnosti da služimo mrtvima obavljajući zastupničke uredbe za njih. Istraživanje obiteljskog rodoslovlja može obaviti bilo tko izvan hramskih zidina, no svete uredbe koje naši mrtvi preci trebaju za svoje uzvišenje mogu se obaviti samo u hramu.

Hram je dom Gospodnji. On određuje uvjete pod kojima se može koristiti, uredbe koje treba obaviti i mjerila koja nas kvalificiraju da uđemo u hram i sudjelujemo u hramskom bogoštovlju.

Gospodin je rekao Mojsiju: »Izuj obuću s nogu! Jer mjesto na kojem stojiš sveto je tlo.«[7] U Psalmima čitamo: »Tko će uzići na Goru Jahvinu, tko će stajati na svetom mjestu njegovu?

Onaj u koga su ruke čiste i srce nedužno: duša mu se ne predaje ispraznosti, i ne kune se varavo.«[8] Njegova kuća je sveta i ništa nečisto ne smije u nju ući.[9]

Gospodin je odredio da biskup i predsjednik okola budu odgovorni za utvrđivanje dostojnosti pojedinaca da prime preporuku za ulazak u njegov sveti dom. Mi trebamo biti potpuno iskreni s našim biskupom i predsjednikom okola kad nas intervjuiraju prije izdavanja hramske preporuke. Dar koji donosimo na oltar je čisto srce i skršen duh. Osobna dostojnost je osnovni zahtjev za uživanje u blagoslovima hrama.

Pripremamo se slušajući zapovijedi i težeći da činimo Božju volju. Ako niste bili u hram, počnite se pripremati sada kako biste bili spremni i dostojni kada se ukaže prilika.

Kada idemo u hram, očistimo naše misli i srca od misli i osjećaja koji nisu u skladu sa svetim iskustvima u hramu. Također se oblačimo skromno, primjereno i dostojanstveno. Naša odjeća i izgled za ovaj sveti događaj su znakovi poštovanja za Gospodina i njegov sveti dom. Kad uđemo u hram, presvlačimo se u bijelu odjeću, koja simbolizira čistoću i nevinost. Tada smo spremni sudjelovati u tihoj atmosferi hramskog bogoštovlja. Ovaj vječni blagoslov dostupan je svima koji su ga spremni primiti.

Što mogu učiniti žene u Crkvi da prime blagoslove hrama?

Kroz svoje proroke, Gospodin poziva one koji još nisu primili blagoslove hrama da učine što god je potrebno da se kvalificiraju kako bi ih primili. Poziva one koji su već primili te blagoslove da se vrate što je češće moguće kako bi ponovno uživali u iskustvu te povećali svoju viziju i razumijevanje njegovog vječnog nauma.

Budimo dostojni važeće hramske preporuke. Pođimo u hram kako bismo zapečatili naše obitelji za vječnost. Vratimo se u hram koliko god nam naše okolnosti dopuštaju. Dajmo našim mrtvim precima priliku da prime uredbe uzvišenja. Uživajmo u duhovnoj snazi i objavi koju primamo dok redovito pohađamo hram. Budimo vjerni te sklopimo i obdržavajmo saveze kako bismo primili puninu blagoslova pomirenja.

Svjedočim vam da su hramovi sveta mjesta. Oni su izvor duhovne moći i snage. Oni su mjesto objave. Oni su dom Gospodnji. U sveto ime našega Spasitelja i Otkupitelja, Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE
1. Izlazak 25:8
2. Vidi 1. Kraljevi 5:5-18; 6
3. Vidi 3. Nefi 11:1
4. NiS 88:119
5. Vidi NiS 110
6. *Discourses of Brigham Young,* odabrao John A. Widtsoe (1971), 416.
7. Izlazak 3:5
8. Psalmi 24:3-4
9. Vidi NiS 109:20

Nek nas radost obuzme
Barbara Thompson
druga savjetnica u Vrhovnom predsjedništvu Potpornog društva

Sudjelovanje u Potpornom društvu dio je našeg veličanstvenog nasljeđa i blagoslova ženama u Gospodinovoj Crkvi.

Moje drage sestre, koliko li smo blagoslovljene! Ne samo što smo članice Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana, već smo i članice Potpornog društva – »Gospodinove organizacije za žene«.[1] Potporno društvo je dokaz Božje ljubavi za njegove kćeri.

Niste li ushićene kada se sjetite povijesti Potpornog društva i naših zaista uzbudljivih početaka? Dana 17. ožujka 1842. na prvom sastanku Potpornog društva prorok Joseph Smith je rekao da »organizacija Kristove Crkve nikada nije bila savršena dok žene nisu bile organizirane«.[2] On je tada organizirao sestre »pod vodstvom svećeništva po uzoru na svećeništvo«.[3] Mala, raznolika grupa žena okupljena na tom prvom Potpornom društvu bile su predane žene, slične današnjim članicama Potpornog društva. Bilo je mladih žena i starijih žena, žena koje su primile službenu izobrazbu i koje ju nisu primile. Bilo je udatih žena, majki i neudatih žena. Bilo je bogatih žena i

nekih koje su bile vrlo siromašne. Svaka je osjećala ljubav za drugu, ljubav za Gospodina i želju da služi. Sjećajući se što su sestre u Potpornom društvu činile u prošlosti možemo bolje razumjeti i primiti vodstvo danas.

Na prvom sastanku Potpornog društva Joseph Smith je zatražio od sestara da pomognu braći »u brizi za potrebe siromašnih – tražeći mogućnosti za dobrotvoran rad, te u ispunjavanju njihovih potreba«.[4] Osim toga potaknuo je sestre da djeluju »u skladu s onim osjećajima koje je Bog posadio u njihova srca«.[5]

Sestre su primile k srcu ovaj zadatak i postale su društvo posvećeno služenju siromašnima i potrebitima. Sestra Emma Smith je rekla: »Učinit ćemo nešto posebno. Kada brod zaglavi na brzacima, s mnoštvom Mormona na njemu, smatrat ćemo to glasnim pozivom u pomoć – očekujemo posebne prilike i hitne pozive.«[6]

U ranim danima Crkve sestre su pružale potporu dok su išle od kuće do kuće. Vršeći ono što mi danas zovemo kućnim posjetiteljstvom, žene su išle okolo poslužujući svima, brinući se za potrebe drugih i ispunjavajući ih, te osiguravajući da ljudi imaju hranu, odjeću, krov na glavom te pružajući potporu kad je bilo potrebno. Ako je sestra imala nešto za podijeliti s drugima, ona bi to dala sestrama koje su je posjećivale. Ako bi bila u potrebi, sestre bi pomogle pobrinuti se za nju.[7]

Posvetimo se Potpornom društvu kako nam je savjetovao predsjednik Boyd K. Packer: »Služba u Potpornom društvu veliča i posvećuje svaku pojedinu sestru.... Kad se posvećujete Potpornom društvu te ga organizirate, vodite i sudjelujete u njemu, podržavate djelo koje će blagosloviti svaku ženu koja bude pod njegovim utjecajem.«[8]

Baš kao što je Emma opisala brod zaglavljen na brzacima i ljude koji trebaju pomoć, mi to možemo primijeniti na naše vrijeme kada vidimo na primjer susjeda koji je bolestan, dijete koje treba poduku, tinejdžera koji treba prijatelja, ili obitelj koja je izgubila dohodak i treba pomoć da bi stala ponovno na svoje noge. Čujemo za katastrofe, oluje i osobne tragedije u životu naših sestara svugdje. Ne trebamo se žuriti u nastojanju da nađemo nešto što možemo učiniti ili svrhe koje trebamo ispuniti.

Sjetite se, najčešće je pomoć potrebna u našim vlastitim domovima, susjedstvu ili zajednicama. Ljubazna riječ ohrabrenja, pismo zahvale, telefonski poziv, osmjeh s ljubavlju, djelo koje pomaže, te podsjetnik da nas Bog voli najčešće je ono što je najviše potrebno. Mi možemo uzdignuti i blagosloviti druge na toliko mnogo načina.

Potporno društvo nije samo nedjeljni razred. Ono nije samo mjesto gdje idemo ako ne podučavamo u organizacijama Male škole ili Djevojaka. Ono je Gospodinova organizacija za žene. Sudjelovanje u Potpornom društvu dio je našeg veličanstvenog nasljeđa i blagoslova ženama u Gospodinovoj Crkvi.

Na tim prvim sastancima Potpornog društva Joseph Smith je savjetovao sestre da podučavaju jedne druge evanđelju Isusa Krista. Rekao je: »Društvo nije samo za pomoć siromašnima. već i za spašavanje duša.«[9] Osim toga je rekao: »Sada predajem ključ vama u ime Božje, i ovo će se Društvo radovati, a znanje i mudrost će dotjecati vama od ovog trenutka.«[10] Volim tu izjavu. Podsjeća me na to da se radujem blagoslovima koje Bog ima za žene ove Crkve.

Žene u Potpornom društvu uvijek su nastojale učiti i rasti. Mi znamo da je »razum... slava Božja«.[11]

Godine 1830. u objavi danoj preko proroka Josepha njegovoj ženi Emmi Gospodin je izjavio da ona treba »[izlagati] Pisma i [opominjati] crkvu, u skladu s onim što ti dade Duh moj«.[12] Ovaj zadatak nije bio dan samo Emmi, već je Joseph pojasnio da sve sestre trebaju tražiti ovaj dar.[13] Žene su podučavale evanđelje Isusa Krista i slijedile Spasitelja u riječi i djelu. Sestre su njegovale jedna drugu dobrom riječju Božjom.[14]

Neke su žene rekle da je zastrašujuće podučavati ili govoriti pred grupom. Uvjeravam vas da znam iz iskustva kako to može biti zastrašujuće. Sjetimo se što je Eliza R. Snow jednom rekla svojoj nećakinji koja je bila pozvana govoriti pred grupom. Kad je njezina nećakinja ustala, nije mogla ništa reći jer ju je nadvladao strah. Na kraju je sjela. Eliza joj je s ljubavlju i blago savjetovala: »Ništa zato, ali sljedeći put kad se zatraži da govoriš, nastoj imati nešto za reći.«[15]

Imat ćemo nešto za reći dok se pripremamo kako nas je Gospodin uputio. On je rekao: »Propovijedajte evanđelje moje Duhom«, te da onaj koji propovijeda i onaj koji prima »razumiju jedan drugoga i obojica se uzajamno potiču i raduju«.[16] Dok se revno pripremamo koristeći Sveta pisma i odobrene materijale Crkve, te dok tražimo pomoć od Gospodina, on će nam dati neizrecivi dar Duha Svetoga[17] i mi ćemo znati što trebamo reći tako da svi budu nadahnuti.

Na divnom sastanku Potpornog društva Eliza R. Snow je zabilježila u zapisniku »da su gotovo svi prisutni ustali i govorili te da je duh Gospodnji poput pročišćavajućeg potoka osvježio svako srce«.[18] Nadamo se da se naše sestre danas osjećaju nahranjenima, nadahnutima i uzdignutima svaki put kada prisustvuju nedjeljnoj lekciji, odlaze u kućno posjetiteljstvo, sudjeluju u aktivnosti ili obavljaju bilo kakvo djelo služenja.

Sad više nego ikada trebamo žene koje će se pokrenuti i biti snažne. Trebamo žene koje iznose istinu sa snagom, vjerom i odvažnošću. Trebamo žene koje će biti primjer pravednosti. Trebamo žene koje će se brižljivo zauzimati za ono što je dobro.[19] Moramo živjeti tako da naši životi svjedoče da volimo našeg Nebeskog Oca i Spasitelja Isusa Krista te da ćemo činiti ono što su od nas zatražili. Trebamo »spasiti sve što je najbolje duboko u nama«[20] tako da kao kćeri Božje možemo učiniti svoj dio u izgradnji kraljevstva Božjeg. Imat ćemo pomoć pri tome. Kao što je Joseph izjavio: »Ako živite sukladno svojim povlasticama, anđeli ne mogu biti spriječeni da budu vaša pratnja.«[21]

Olakšajmo breme jedni drugima, tugujmo s onima koji tuguju i utješimo one kojima je utjeha potrebna te tako održavajmo saveze koje smo sklopili.[22]

Iznimno smo blagoslovljene. Spasitelj stoji na čelu ove Crkve. Vode nas živući proroci, vidioci i objavitelji. Imamo Sveta pisma koja možemo čitati, proučavati i iz kojih možemo steći odgovore za svoj svakodnevni život. Imamo svete hramove diljem svijeta gdje možemo primiti uredbe potrebne da nam pomognu vratiti se našem Nebeskom Ocu. I imamo jedni druge kao pomoć.

Vidim »obličje Božje urezano na licima«[23] vas dobrih žena dok putujem na mnoga mjesta u svijetu. Čujem za vaša dobra djela i čudesnu predanost. Vidim kako se svjetlo Kristovo odražava u vašim očima.

Znam da kao što je Emma poticala možemo učiniti danas nešto posebno. Možemo biti pravedna vojska žena naoružanih ljubavlju, suosjećanjem, ljubaznošću, služenjem i vjerom. Možemo biti velika snaga za dobro u ovome svijetu. Tada ćemo biti ono što predsjednik Packer opisuje: »Potporno društvo se može usporediti s utočištem – mjestom sigurnosti i zaštite... Bit ćete sigurne u njemu. Ono okružuje svaku sestru kao zaštitni zid.«[24] Mi moramo imati to mjesto sigurnosti i zaštite!

Zar niste uzbuđene zbog Potpornog društva? Dok se sjećamo onoga što su te plemenite žene činile u prošlosti, bit ćemo vođene danas i u budućnosti.

Svjedočim da Bog, naš Nebeski Otac, i njegov Sin Isus Krist žive i vole nas. Svjedočim da nas vodi prorok Božji. Svjedočim da ćemo, dok obdržavamo svoje saveze, primiti nemjerljive blagoslove. U ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE

1. Spencer W. Kimball, »Relief Society — Its Promise and Potential«, *Ensign*, ožujak 1976, 4.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (Melchizedek Priesthood and Relief Society course of study, 2007), 451; vidi i Jill Mulvay Derr and others, Women of Covenant: The Story of Relief Society (1992), fusnota 61, 445-446.
3. Sarah Granger Kimball, »Auto-biography«, Woman's Exponent, 1. rujna 1883, 51.
4. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 452.
5. *History of the Church,* 4:605.
6. Emma Smith, navod u: Relief Society, Minute Book ožujak 1842 - ožujak 1844, upis za 17. ožujka 1842, 12, Arhiv Crkve, Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana.
7. Vidi Women of *Covenant: The Story of Relief Society,* 32-33.
8. Boyd K. Packer, »The Circle of Sisters«, Ensign, studeni 1980, 110.
9. History of the Church, 5:25.
10. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 451.
11. NiS 93:36
12. NiS 25:7
13. Vidi *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 454; vidi i NiS 25:16
14. Vidi Moroni 6:4
15. Eliza R. Snow, navod u: Emily S. Richards, »General Conference: Relief Society«, *Woman's Exponent,* prosinac 1901, 54.
16. NiS 50:14, 22
17. NiS 121:26
18. Eliza R. Snow, Minute Book, upis za 19. travnja 1842, 33.
19. NiS 58:27
20. J. Reuben Clark, navod u: *Providing in the Lord's Way: A Leader's Guide to Welfare* (1990), title page.
21. *History of the Church,* 4:605.
22. Vidi Mosiah 18:8-9
23. Alma 5:19
24. Boyd K. Packer, »The Circle of Sisters«, *Ensign,* studeni 1980, 110.

Sreća, vaše nasljeđe
predsjednik Dieter F. Uchtdorf
drugi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Naše pravo prvorodstva, i svrha našeg velikog putovanja po ovoj zemlji je tražiti i iskusiti vječnu sreću.

Moje drage sestre, zahvalan sam za ovu, svoju prvu priliku da govorim ženama Crkve koje su se okupile u svim dijelovima svijeta. Danas smo posebno počašćeni nazočnošću Predsjednika Monsona i predsjednika Eyringa. Zbor je dirnuo naša srca.Nadahnule su nas poruke sestara Thompson, Allred i Beck.

Od trenutka kada sam saznao da ću danas biti s vama, razmišljao sam o mnogim ženama koje su oblikovale moj život: moja predivna supruga Harrieta, moja majka, punica, sestra, kćer, snaha i mnoge prijateljice. Cijelog sam života bio okružen ženama koje su me nadahnjivale, podučavale i poticale. Danas sam ono što jesam uvelike zbog tih jedinstvenih žena. Svaki puta kada se sastanem sa sestrama iz Crkve osjetim da se nalazim posred sličnih čudesnih duša. Zahvalan sam što mogu biti ovdje, zahvalan sam na vašim talentima, sućuti i služenju. No više od svega, zahvalan sam na tome tko ste: dragocjene kćeri našeg Nebeskog Oca s beskrajnom vrijednošću.

Siguran sam da vas to neće iznenaditi, ali razlike između muškaraca i žena često mogu biti ogromne – tjelesno, mentalno, kao i emocionalno. Jedan od najboljih načina kojih se mogu sjetiti da to prikažem je način na koji moja supruga i ja kuhamo obrok.

Kada Harrieta priprema obrok, to je remek-djelo. Njezino kulinarstvo je sveobuhvatno poput svijeta i često priprema jela iz zemalja koje smo posjetili. Izgled te hrane je čudesno nadahnjujući. Zapravo, često izgleda tako predivno da se čini kao zločin pojesti ju. Ona je podjednako gozba za oči koliko je i za osjet okusa.

No budite uvjereni da bez obzira koliko je sve savršeno, bilo izgledom ili okusom, Harrieta će se ispričati za nešto što ona smatra da nije savršeno. »Bojim se da sam upotrijebila previše đumbira«, reći će, ili, »Mislim da će idući puta biti bolje ako iskoristim malo više curryja i dodatan lovorov list«.

Dopustite mi da usporedim to s načinom na koji ja kuham. Za svrhu ovog govora zamolio sam Harrietu da mi kaže što ja znam najbolje skuhati.

Njezin odgovor: jaja.

Na oko.

Ali to nije sve. Imam posebno jelo koje se zove *Knusperchen*. Ime možda zvuči poput delikatese koju možete naći u otmjenim restoranima. Dopustite mi da podijelim s vama kako je pripraviti. Narežete francuski kruh na tanke šnite te ih dva puta prepržite.

To je recept!

Dakle, između jaja na oko, čak i kada su premasna, te *Knusperchena*, čak i kada su pregoreni, kada ja kuham osjećam se prilično herojski.

Možda je ovaj kontrast između moje supruge i mene pomalo preuveličavanje, ali prikazuje nešto što može nadilaziti pripremu obroka.

Meni se čini da naše sjajne sestre ponekada podcjenjuju svoje sposobnosti. Usredotočene su na nedostatke i nesavršenosti umjesto na ono što je ostvareno i na to tko one uistinu jesu.

Možda prepoznajete ovu značajku u nekome koga dobro poznajete.

Dobra vijest je i to što ovo također naglašava izvrsnu kvalitetu: urođenu želju da se udovolji Gospodinu na vama najbolji mogući način. Nažalost, to može dovesti do razočaranja, premorenosti i žalosti.

Svima koji su umorni

Danas bih htio govoriti onima koji su se bilo kada osjećali nedoraslo, obeshrabreno ili umorno - ukratko, htio bih govoriti svima nama.

Također se molim da Duh Sveti naglasi moje riječi i podari im dodatno značenje, shvaćanje i nadahnuće.

Znamo da je ponekada teško držati našu glavu iznad vode. Zapravo, u našem svijetu promjene, izazova i kontrolnih lista, ponekada se može činiti gotovo nemoguće izbjeći osjećaj da nas osjećaji patnje i tuge nadvladavaju.

Ne predlažem da možemo jednostavno stisnuti prekidač i zaustaviti negativne osjećaje koji nas žaloste. Ovo nije motivacijski govor ili pokušaj da potaknemo one koje tonu u živi pijesak da zamisle kako se zapravo opuštaju na plaži. Jasno mi je da u životu svakoga od nas postoje stvarne brige. Znam da danas ovdje postoje srca koja su prepuna duboke tuge. Druge se hrvaju s osjećajima strahova koji muče dušu. Za neke je usamljenost njihova tajna kušnja.

Te stvari nisu beznačajne.

Međutim, htio bih govoriti o dva načela koja vam mogu pomoći pronaći put do mira, nade i radosti, čak i u vremenima kušnje i boli. Htio bih govoriti o Božjoj sreći i kako ju svatko od nas može okusiti unatoč teretima koji nas pritišću.

Božja sreća

Dopustite mi da vas prvo upitam: Što vi mislite koji je najveći mogući oblik sreće? Za mene je odgovor na to pitanje: Božja sreća.

To dovodi do idućeg pitanja: Što je sreća našeg Nebeskog Oca?

Na to je možda nemoguće odgovoriti jer njegovi puti nisu naši puti. »Visoko je iznad zemlje nebo, tako su puti [Božji] iznad [naših] putova, i misli [njegove] iznad [naših] misli.«[1]

Iako ne možemo razumjeti »značenje svih stvari«, znamo da Bog »djecu svoju ljubi«[2] jer je rekao: »Jer, gle, to je djelo moje i slava moja - ostvarivati besmrtnost i život vječni za čovjeka.«[3]

Nebeski Otac može ostvariti ta dva velika cilja – besmrtnost i život vječni za čovjeka – jer je on Bog stvaranja i sućuti. Stvaranje i suosjećanje su dva cilja koja doprinose savršenoj sreći našeg Nebeskog Oca. To su dvije aktivnosti koje mi kao njegova duhovna djeca možemo i trebamo oponašati.

Djelo stvaranja

Želja za stvaranjem je jedna od najdubljih čežnji ljudske duše. Bez obzira na naše talente, obrazovanje, povijesnu pozadinu ili sposobnosti, svatko od nas ima naslijeđenu želju da stvorimo nešto što nije prije postojalo.

Svi mogu stvarati. Nije vam potreban novac, položaj ili utjecaj kako biste stvorili nešto suštinsko iili prelijepo.

Stvaranje donosi duboko zadovoljstvo i ispunjenje. Razvijamo sebe i druge kada uzmemo neorganiziranu tvar u svoje ruke te ju oblikujemo u nešto predivno, i ne govorim o postupku čišćenja sobe vaše tinejdžerske djece.

Možda ćete reći: »Nisam kreativan tip. Kada pjevam, uvijek sam pola oktave iznad ili ispod tona. Ne mogu povući ravnu crtu bez ravnala. A moj domaći kruh može se praktično iskoristiti jedino kao uteg za pritiskanje papira ili kao držač vrata.«

Ukoliko se tako osjećate promislite još jednom i sjetite se da ste duhovne kćeri najkreativnijeg bića u svemiru. Nije li čudesno razmišljati o tome da je vaše duhove oblikovao beskrajno kreativan i vječno sućutan Bog? Razmislite malo o tome – vaše duhovno tijelo je reme-kdjelo stvoreno ljepotom, funkcionalnošću i sposobnošću koje ne možemo niti pojmiti.

No radi čega smo stvoreni? Stvoreni smo s izričitom svrhom i potencijalom da iskusimo puninu sreće.[4] Naše pravo prvorodstva, i svrha našeg velikog putovanja po ovoj zemlji je tražiti i iskusiti vječnu sreću. Jedan od načina na koji je tražimo je stvaranjem stvari.

Ukoliko ste majka, sudjelujete s Bogom u njegovom djelu stvaranja – ne samo davanjem fizičkih tijela svojoj djeci, već i podučavajući ih i njegujući. Ukoliko niste majka sada, kreativni talenti koje razvijate pripremit će vas za taj dan, u ovom ili idućem životu.

Možda mislite da nemate talenata, ali to je kriva pretpostavka jer svi imamo talente i darove, svatko od nas.[5] Međe kreativnosti protežu se daleko izvan granica slikarskog platna ili lista papira, i ne zahtijevaju kist, olovku ili klavijature. Kreativnost znači stvoriti nešto što nije ranije postojalo – šarolike vrtove, skladne domove, obiteljska siječanja i graciozan smijeh.

Ono što vi stvorite ne mora biti savršeno. Pa što ako su s vremena na vrijeme jaja premasna ili je tost pregorio? Ne dopustite da vas strah od neuspjeha obeshrabri. Ne dopustite da vas glas kritike paralizira, bilo da taj glas dolazi izvana ili iznutra.

Osjećate li se još uvijek nesposobni stvarati, započnite s nečim malim. Pokušajte vidjeti koliko ćete osmjeha stvoriti, napišite pismo zahvalnosti, naučite novu vještinu, odredite mjesto koje možete uljepšati.

Prije gotovo stoljeća i pol, predsjednik Brigham Young je govorio svecima njegovog doba. »Veliko je djelo koje sveci trebaju izvršiti«, rekao je. »Napredujte i usavršavajte se te uljepšavajte sve oko vas. Obrađujte zemlju i njegujte svoje misli. Izgrađujete gradove, uresite svoja mjesta stanovanja, brinite se o vrtovima, voćnjacima i vinogradima, te učinite zemlju tako lijepom da kada pogledate na svoja djela to možete učiniti sa zadovoljstvom, a anđeli se mogu radovati u dolasku i posjeti vaših predivnih prostora. U međuvremenu, neprestance težite resiti svoje misli sa svim milostima Duha Kristova«.[6]

Što više vjerujete i oslanjate se na Duha tim će biti veća vaša sposobnost stvaranja. To je vaša prilika u ovom životu i vaša sudbina u nadolazećem. Sestre, vjerujte i oslonite se na Duha. Kako iskorištavate normalne prilike vašeg svakodnevnog života te stvarate nešto predivno i korisno, ne poboljšavate samo svijet oko vas već i unutar vas.

Suosjećanje

Suosjećanje je još jedno veliko djelo našeg Nebeskog Oca i temeljna osobina onoga što jesmo kao ljudi. Zapovjeđeno nam je da »potpomaž[emo] slabe, uzdiž[emo] ruke ovješene i ojača[mo] koljena klecava«.[7] Kroz sva doba svijeta, Kristovi učenici bili su prepoznatljivi po svojoj sućuti. Oni koji slijede Spasitelja »tuguju s onima koji tuguju i tješe one koji trebaju utjehu«.[8]

Kada posegnemo kako bismo blagoslovili tuđe živote, i naši životi bivaju blagoslovljeni. Služenje i žrtva otvaraju ustave nebeske, dopuštajući odabranim blagoslovima da kapaju na nas. Zasigurno, naš Nebeski Otac osmjehuje se onima koji se brinu za njegovu najmanju djecu.

Dok uzdižemo druge i sami se uzdižemo na malo višu razinu. Predsjednik Spencer W. Kimball je naučavao: »Što više služimo svojim bližnjima na prikladne načine, to je više supstance u našoj duši«.[9]

Predsjednik Gordon B. Hinckley je vjerovao u iscjeljujuću moć služenja. Nakon smrti njegove supruge, on je pružio Crkvi veliki primjer u načinu na koji je uronio u rad i služenje drugima. Priča se da je predsjednik Hinckley jednoj ženi koja je nedavno izgubila svojeg supruga rekao: »Rad će iscijeliti vašu tugu. Služite drugima.«

To su mudre riječi. Kada se zagubimo u služenju drugima, otkrivamo vlastiti život i sreću.

Predsjednik Lorenzo Snow je izrazio sličnu misao: »Kada otkrijete da ste malo potišteni, osvrnite se oko sebe i pronađite nekoga tko je u lošijoj situaciji od vas. Pođite k njemu i otkrijte što ga

muči, a zatim pokušajte to ukloniti u mudrosti koju vam je Gospodin dao. Odmah ćete otkriti kako je vaša potištenost nestala, osjetit ćete svjetlo, Duh Gospodnji oko vas, i sve će vam se činiti osvijetljenim«.[10]

U današnjem svijetu pop-psihologije, beskorisnih televizijskih programa, te priručnika za samopomoć da bi se osjećali dobro, ovaj savjet mogao bi vam se učiniti neintuitivan. Ponekada nam se govori da za odgovor na naše bolesti trebamo pogledati u sebe, udovoljiti si, potrošiti sada i platiti kasnije, te zadovoljiti vlastite želje, pa čak na uštrb onih oko nas. Iako je ponekada mudro prvo se pobrinuti za vlastite potrebe, dugoročno to ne vodi prema trajnoj sreći.

Oruđe u rukama Božjim

Vjerujem da žene u Crkvi, bez obzira na dob ili obiteljski status, razumiju i najbolje primjenjuju riječi Jamesa Barriea, autora knjige Petar Pan: »Oni koji donose sunce u tuđe živote ne mogu ga zadržati podalje od sebe«.[11] Svjedočio sam tihim djelima, punim ljubaznosti i sućuti, izvršenim od plemenitih žena koje se predaju nesebičnom dobrotvornošću. Moje srce zatreperi kada čujem priče sestara u Crkvi i kako hitaju u pomoć potrebitima.

Postoje oni u Crkvi, i muškarci i žene, koji se pitaju kako mogu doprinijeti kraljevstvu. Ponekada se žene koje su same, razvedene ili udovice pitaju postoji li mjesto za njih. Svaka žena u Crkvi od ključne je važnosti, ne samo našem Nebeskom Ocu, već i za izgradnju Božjeg kraljevstva. Veliko je djelo koja treba učiniti.

Prije godinu dana na ovom sastanu, predsjednik Monson je naučavao da ste »okružene prilikama za služenjem… Često su mala djela služenja sve što je potrebno da se međusobno uzdignete i blagoslovite.«[12] Pogledajte oko vas. Tamo na sakramentalnom sastanku je mlada majka s nekoliko djece – ponudite se da sjednete s njom i pomognete joj. Tamo u vašem susjedstvu je mladić koji se čini obeshrabren – recite mu da uživate u njegovoj nazočnosti, da osjećate njegovu dobrotu. Istinske riječi ohrabrenja zahtijevaju samo brižno srce puno ljubavi, a mogu imati vječni utjecaj na život onih oko nas.

Vi, divne sestre, suosjećajno služite druge iz razloga koji nadilaze želje za osobnom dobrobiti. U tome oponašate Spasitelja koji, iako je bio kralj, nije težio za položajem, niti ga je brinulo hoće li drugi primijetiti. Nije se zamarao nadmetanjem s drugima. Njegove su misli uvijek bile usmjerene na pomaganje drugima. Podučavao je, iscjeljivao, razgovarao i slušao druge. Znao je da veličina nema veze s vanjskim znakovima uspješnosti ili položaja. Podučavao je i živio po ovom nauku: »Tko je najveći među vama, neka vam bude sluga«.[13]

Na kraju, broj molitvi koje izreknemo može doprinijeti našoj sreći, no broj molitvi na koje odgovorimo može biti od još veće važnosti. Otvorimo svoje oči i uvidimo teška srca, primijetimo usamljenost i očaj, osjetimo tihe molitve onih oko nas, te budimo oruđe u rukama Gospodina kako bismo odgovorili na te molitve.

Zaključak

Moje drage sestre, ja imam jednostavnu vjeru. Vjerujem da dok ste vjerne i marljive u obdržavanju Božjih zapovjedi, dok se približavate njemu u vjeri, nadi i dobrotvornosti, sve će stvari pridonositi dobru vašemu.[14] Vjerujem da dok uranjate u Očevo djelo, dok stvarate ljepotu i

suosjećajne ste prema drugima, Bog će vas prigrliti u naručje ljubavi svoje.[15] Obeshrabrenost, nedoraslost i umor nestat će u smislenom, milosrdnom i ispunjenom životu.

Kao duhovne kćeri našeg Nebeskog Oca sreća je vaše nasljeđe.

Vi ste odabrane kćeri našeg Nebeskog Oca, i kroz sve što stvarate i kroz suosjećaju službu vi ste velika pozitivna snaga. Učinit ćete svijet boljim mjestom. Uzdignite svoju glavu i kročite vjerno. Bog vas voli. Mi vas volimo i divimo vam se.

O tome svjedočim i ostavljam vam svoj blagoslov kao apostol Gospodnji, u ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE
1. Izaija 55:9
2. 1. Nefi 11:17
3. Mojsije 1:39
4. Vidi 2. Nefi 2:25
5. Vidi NiS 46:11-12
6. Brigham Young, *Deseret News,* 8. kolovoza 1860, 177.
7. NiS 81:5
8. Mosija 18:9
9. Spencer W. Kimball, The Teachings of Spencer W. Kimball, ur. Eward L. Kimball (1982), 254.
10. Lorenzo Snow, Conference Report, 6. travnja 1899, 2-3.
11. Barrie, James M., *A Window u Thrums* (1917), 137.
12. Thomas S. Monson, »Three Goals to Guide You«, *Ensign,* studeni 2007, 120.
13. Matej 23:11
14. Vidi NiS 90:24
15. Vidi NiS 6:20

CRKVA
ISUSA KRISTA
SVETACA
POSLJEDNJIH DANA

Croatian 04568 119